

လရောင်ချို

မှော်ရောင်ပြောင်းတဲ့ အလင်းပွက်ဆောင်း

လရောင်ချို

နွမ်းရောင်ပြောင်းဖျား

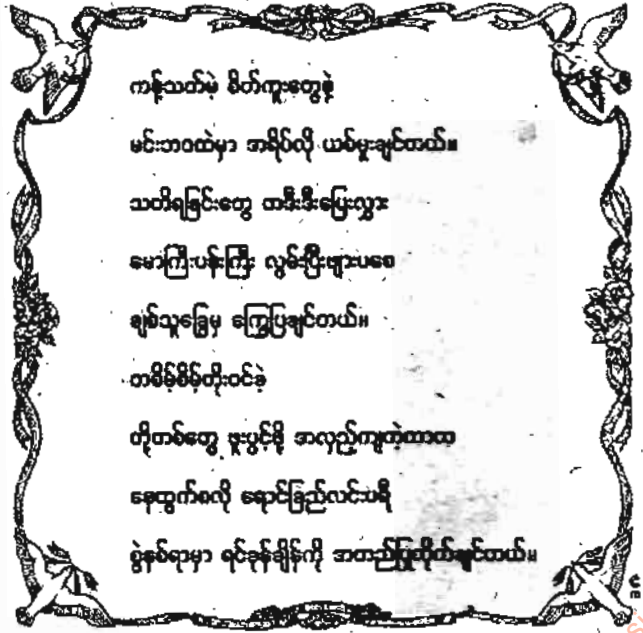
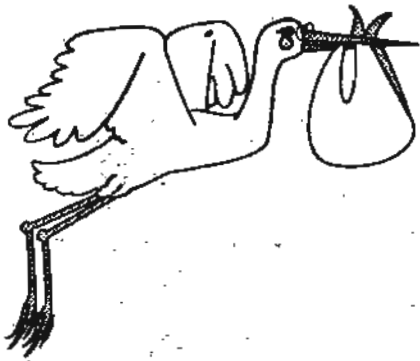
အလင်းနွမ်းအား

ပီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

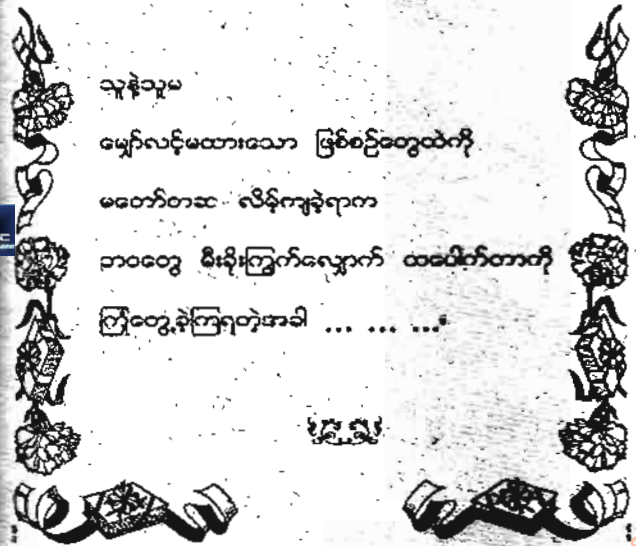
BURMESE
CLASSIC

ကန်သစ်မှ မိတ်ကူးတွေနဲ့
 မင်းဘဝထဲမှာ အပိုင်လို ယစ်မှူးချင်တယ်။
 သတိရခြင်းတွေ တစ်ဒီးပြေးလွှား
 မောကြီးယန်းကြီး လွှမ်းမိုးချားပစေ
 ချစ်သူခြေမှ ကြွေပြချင်တယ်။
 တစ်မိမိမိမိတိုးဝင်ခဲ့
 တိုတစ်တွေ နှလုံးမို အလှည့်ကျတဲ့တာတာ
 နေထွက်စလို ရောင်ခြည်လင်းပရီ
 ခွဲနှစ်ရာမှာ ရင်ခုန်ချိန်ကို အတည်ပြုတိုက်ချင်တယ်။

BURMESE CLASSIC

သူနဲ့သူမ
 မျှော်လင့်မထားသော ဖြစ်စဉ်တွေထဲကို
 မတော်တဆ လိမ့်ကျခဲ့ရကာ
 ဘဝတွေ ပီရိုက်ကြွက်လျှောက် ထပ်ပေါက်တာကို
 ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရတဲ့အခါ

နံနက်သုံးနာရီ ထိုးသည်နှင့် နှိုးစက်မှ မြည်သံပေးလာ
သည်။ နှိုးစက်ကို အမြန်ပိတ်လိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး
ပြုလုပ်ကာ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။

ထရက်ဆုဝတ်စုံနှင့် တွေးကင်းရှူးဖိနပ်ကိုစီးပြီး အိမ်
အပေါ်ထပ်မှ လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။
အိမ်သားတွေ အိပ်မောကျ၍ ကောင်းနေဆဲဝင်း။ အိမ်တံခါးမကြီး
နှင့် သံပန်းတံခါးကိုဖွင့်၊ ပြန်ပိတ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်သားကို အပေါ်ထပ်
ဝရန်တာပေါ် ပစ်တင်ကာ ခြံတံခါးရောက်အောင် သူ့လာခဲ့
သည်။

ခြံဝင်ိတ်ထဲမှာ ငိုက်မြည်းနေသော ခြံစောင့်ကိုတာတူး
ကို နှိုးကာ ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းရပြန်သည်။ ဤသို့ ကရိုကထတွေ

များလွန်းသည့်အတွက် ဆောင်းနံနက်ခင်း အပြေးလှေကျင်ခြင်းကို သူ တော်တန်ရှုံ့ မလုပ်ချင်။

လုပ်ချင်သည့် အကြောင်းတစ်ရပ် ပေါ်လာ၍သာ ယခုလို အိမ်တံခါးတွေ အံထပ်ထပ်ဖွင့်ခြင်း၊ ပိတ်ခြင်းကို သည်းခံစောင့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြံတံခါးကြီး အပြင်ဘက်ကို ရောက်သည်နှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည့်စိတ်ဖြင့် နင်းတို့ သိပ်သည်းအလင်းအမှောင်ကို ကြည့်ရှုခံစားလိုက်၏။

“ဝေဟန် ... မင်းရဲ့ ဘေးဘီတန်နီလေးတို့ မနက်လမ်းလျှောက်ကျင့်နေတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ။ သူတို့သူဝယ်ချင်းငါးယောက်တွဲအဖွဲ့နဲ့ ကွဲ၊ အဲဒါ မင်း မနက်ဖြန်မနက် စောစောထ၊ အပြေးလှေကျင်တဲ့ပုံစံနဲ့ ထွက်ခဲ့၊ မနက်လေးနာရီမတိုးခင် ဆယ်ငါးမိနစ် မိနစ်နစ်ဆယ်လောက်ဆို မင်းတို့လမ်းထိပ်ကို သူတို့အဖွဲ့နဲ့ ငါတို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ညက အောင်ဖြိုး ဖုန်းဆက်ပြောတာတွေ ပြန်အမှတ်ရလိုက်၏။ လမ်းထိပ်ကို ခြေသံလှံအောင် ဖွပြေးလာခဲ့

သည်။ တချို့ အကင်းပါးသော ခွေးမသားတွေ ထ၊ဟောင်၏။ လမ်းမီးတိုင်ရောက်လျှင် အားတက်ပြီး လမ်းမီးတိုင်ရှိလျက်နှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အလင်းမဲ့နေသော အမှောင်နေရာ ရောက်လျှင် တစ်ယောက်တည်းမို့ ကျောစိမ့်ရပြန်၏။

သူတို့လမ်းထဲမှာ ဘာကြောက်သည် ဘာလှန့်သည်ဟု အစဉ် နာမည်ကြီးနေခဲ့သော “ဟေဝန်မြိုင်” ခြံကြီးရှေ့ရောက်လျှင် သူ့မှာ ပို၍ ခေါင်းနားပန်း ကြီးရပြန်၏။ ခြံရှေ့လမ်းမီးတွေမလာ။ လူမနေသော တိုက်ကြီးမှာ သံကောစည်းရိုးတစ်လျှောက် ချုံတွေ တောက်လျှောက် ထူထပ်စွာ ပေါက်နေ၏။ သစ်ပင်ကြီးတွေက လမ်းသွယ်ဘက်ကို ငိုက်ဆင်းငုံ့မိုးထား၍ အမှောင်တကာ အမှောင်နေရာတွင် ဤခြံရှေ့မှာ အမှိုက်ဆုံး အမှောင်မျိုး ဖြစ်နေ၏။ လက်တစ်ကမ်းအကွာကိုပင် မမြင်ရ။ ရှေ့ခစ်ထားစေမှ လမ်းမီးရောင်ကိုသာ အားပြုစိုက်ကြည့်သွားမှ မြင်ရလိမ့်မည်။ သားဘီအမှောင်ထဲမှ မည်သည့်အန္တရာယ်မဆို ဘွားခနဲ ထွက်လာနိုင်၏။

လမ်းထိပ်ရောက်မှီ လမ်းလျှောက်လျှင် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာ၏။ သူပြေးလာသည့်အတွက် ရှစ်မိနစ်လောက် ရောက်

လာ၍ သူ ရောက်လာချိန် စောသေး၏။ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့် ဖြူ နောက်မကျချင်တတ်သော သူ ညဉ့်ကြောင့် ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်တိုင်းမှာ အချိန်ပိုပိုသာသာ တင်ယူပြီး စောစောရောက်နေ တတ်သည်မှာ သူ အကျင့်လို ဖြစ်နေလေပြီ။

လမ်းထိပ်မှာ အမောဖြေပြီး ခြောက်လမ်းသွားလမ်းမ ကြီး အေးစက်စွာ အိပ်မောကျနေတာကို လှမ်းငေးကြည့်လိုက်၏။

နှင်းတွေက နိယွန်မီးအလင်းအောက်မှာ မှုန်ညက် ဝေရီစွာ တဖွဲဖွဲကျနေကြ၏။

သွေးပူလှေကျင့်ခန်း ဆင်းသလို ပြေးလာမိ၍ သူ့ အတွက် သိပ်မအေးသလို ရှိနေ၏။ လမ်းမတန်းမှာ ညပိုင်းမောင်း သော အဝေးပြေးကား၊ Taxi နှင့် လူစီးလိုင်းကားတွေ တစ်စီးတလေ ဖြတ်မောင်းသွားကြတာ တွေ့ရ၏။

သူ သဘောအကျဆုံးဖြစ်သော ဆောင်းရာသီမှာ သူ စိတ်ကူးဖြင့် ရွေးသိခဲ့သော ရင်ခုန်သံတွေ လက်တွေ့အမှန် ခုန်လှုပ်ရမည်ဆိုသောအခါ ရင်တစ်ခွင်လုံး စွမ်းအင်တစ်ရပ် ပုံး လွှမ်းသွားသလို အေးရာမှ နွေးလာမိ၏။

ဆယ်မိနစ်လောက်မှာ သွေးအေးလာ၍ ပြန်လည်ခုန် ပေါက် ပတ်ပြေးရင်း သွေးနွေးအောင် ပြန်လှုပ်ယူရပြန်သည်။ ကျန်းမာရေး လိုက်စားနေကြသော လူကြီးလူငယ်များကို သူ့အဖွဲ့ လိုက် အဖွဲ့လိုက် လမ်းလျှောက်သွားလာနေကြတာ တွေ့ရ၏။ ဘဝအတွက်၊ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးငဲ့ပြီး လှုပ်ရှားနေကြရသူတွေလည်း ဝီရိယစိုက်ထုတ် သွားလာလုပ်ကိုင် နေကြတာ မြင်ရပြန်သည်။

လေးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလိုခန့်မှာ ဝါကြန့်ကြန့် နီယွန်မီးတိုင်များအတိုင်း လျှောက်လာနေသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လူခြောက်ယောက်ခန့်ရှိမည် ထင်ရ၏။

မြင်သာသောနေရာ ရောက်လာသောအခါ သူ့စောင့် နေသော အဖွဲ့ဖြစ်မှန်း သိရ၏။ မိန်းကလေး လေးယောက်၊ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်၊ ခြောက်ယောက်အဖွဲ့ထဲမှာ သူ အာရုံစူးစိုက်မြင်ရာ တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။ ဆွယ်တာအပြု။ အနက်ကြားလေးနှင့် သိုးမွှေးခေါင်းစွပ်လေး စွပ်တာ၊ ဟင်းတင်း

ရင်းရင်း ဝတ်ထားသော ထဘီဖြင့် နုရွလှပနေသည့် ဘောဘီဟန်နီ ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်နိုင်သော “ချယ်ရီနနီ”။

ဖေဖွီးနှင့် မောင်လွှဲက စကားတွေ တွတ်တိုး လာ၏။

အနားရောက်သောအခါ ဓာတ်သိတွေပီပီ မာဆွေ (ခေါ်)မဖြီးတို့အဖွဲ့က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် သုံးယောက်တွဲ ခွဲလျှောက် သွား၏။ သူက ဟန်နီအနားကို တိုးကပ်လျှောက်လိုက်၏။ မောင်လွှဲက ...

“အချမ်းပြေအောင် ဖက်ထားကြလေ” ဟု လှမ်း နောက်၏။ ဖေဖွီးက ...

“အကျိုးဆောင်ခ အဖြစ် အားလုံးက ထမင်းကြော် ကျွေး ရမယ်တဲ့ ဝေဟန်”

သူက ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး ဟန်နီလက်ကို ဆွဲကိုင်၏။ နှင်းငွေဖြင့် အေးစက်နေသော လက်ကလေးကို ဖဝါးဖြင့် နွေး အောင်နွေးလိုက်၏။

မောင်လွှဲက ...

“ထမင်းကြော်ကို ဝက်အူချောင်းနဲ့ စားမဲ့သူတွေ ရှေ့မြန် မြန်လျှောက်၊ နောက်နားကပ်နေရင် လိုက်ပွဲပဲ ဗာကျွေးလိမ့် မယ်တဲ့”

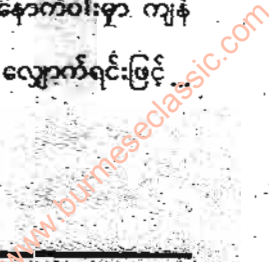
မာဆွေတို့ အဖွဲ့ထဲမှ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံတွေကြောင့် လမ်းလျှောက်ရတာ ပိုသွက်လာ၏။

“အပျိုလျှောက်နည်းက ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက် တဲ့နည်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ လမ်းလျှောက်တယ်ဆိုတာ သွက်သွက်မှန်မှန်လေး ဒီလို အသက်ရှူပုံမျိုးနဲ့ လျှောက်ရ တယ်”

နည်းပြလုပ်ပေးသော ဖေဖွီးနောက်ကို ကျန်ငါး ယောက်လုံး သွက်သွက် လိုက်သွားကြ၏။ နောက်ပါးမှာ ကျန် နဲ့သောသူနှင့် ဟန်နီတို့မှာ ပြည်းပြည်းမှန်မှန် လျှောက်ရင်းဖြင့် ...

“မောနေပြီလား ဟန်နီ”

“ဟင်အင်း”

“အသက်ရှူသံ ပြင်းနေတယ်၊ ရင်ဘတ်တွေ လှိုက်ပိုနေ
တယ်၊ မောနေသလိုပဲ သိပ်မောရင် ပြောနော်”

“ဘာလဲ ... ထမ်းခေါမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ခဏထိုင် နားကြတာပေါ့လို့ ပြောမလို့
ပါ”

“မနက်က သုံးနာရီကတည်းက နိုးနေတာ”

“ကိုယ်ထတာလည်း သုံးနာရီပဲ”

“လမ်းမလျှောက်ခင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေ
တာ နာရီဝက်လောက် ကြာတယ်”

“မင်္ဂလာကျက်သရေအပေါင်းနဲ့ ခညောင်းသွားတာပေါ့၊
ဟုတ်တယ် နောက်နေ့ကိုယ်လည်း ဘုရားသောက်တော်ရေ
လည်းကပ်ပြီး ဘုရားဝယ်ပြုပူဇော်ရမယ်”

“မနက်ဖြန်ဆို ကျောင်းနှစ်ရက် ပိတ်ထားတာ ပြန်ဖွင့်ပြီ
နော် ... ကျောင်းပျက်ခံပြီး လျှောက်လစ်မနေနဲ့ဦး”

“စိတ်ချပါ ... မင်းအနားမှာ ကိုယ် အမြဲရှိနေပါ့မယ်”

“ကျောင်းတက်ဖို့ ပြောနေတာက စာသင်ဖို့ရှင်”

“စာလည်းသင်မယ် ... မင်းနဲ့လည်း တွေ့နေချင်တယ်”

“အဖြေရပြီးပြီပဲ ... ဒီလောက် အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊
ဘာလဲ သဝန်ကြောင်ပြီး စိတ်မချ ဖြစ်နေရပြန်တာ
လား”

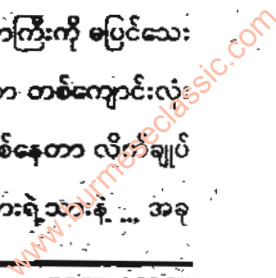
“ဆောင်းလေတွေ ဝေ့မှာကြောက်တယ်၊ ကိုယ်က ချမ်းတတ်
လွမ်းတတ်လွန်းတဲ့သူလေ”

“မိန်းမနဲ့ ဆောင်းလေနဲ့ တူတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဟိုသီချင်း
လို လှည့်ပတ်ပြောသွားတာ မဟုတ်လား၊ မိန်းမဟူသည်
xxx ဆောင်းလေပမာညီ xxx အတွင်းသဘော xxx ဘယ်
မတည် xxx ပြောင်းလဲတတ်သည် ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ”

“အဟဲ” ဟု သူ မတတ်သာ၍ ဝန်ခံလိုက်သောအခါ

သူမက ...

“ဘာဟဲတာလဲ ... အခုထိ သဝန်တိုတာကြီးကို မပြင်သေး
ဘူးလား ... ဒီက သူ့ရည်းစားပါဆိုတာ တစ်ကျောင်းလဲ
သိရဲ့သားနဲ့ သက်သက်မဲ့ စိတ်မချ ဖြစ်နေတာ လိုက်ချုပ်
ချယ်မှာတွေ မကြိုက်ပါဘူး ... ပြောထားရဲ့သားနဲ့ ... အခု

တစ်ခါပြန်စလာပြန်ပြီ ... ဟင်းနော် ... ဒါပဲ ... ဟန်နီ အကြောင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ... ဟန်နီ စိတ်ဆိုးရင် သခွားသီးတောင် အစိမ်းဝါးစားပြရဲတယ် ဆိုတာ”

သူနှင့် သူမ လမ်းလျှောက်ရင်းနှင့် တစ်ယောက်တစ် ခွန်း စကားများလိုက်၊ စိတ်ကောက်လိုက်၊ ပြန်ချောလိုက်၊ အဆင်ပြေပြေ စကားပြောဖြစ်လိုက်နှင့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း ဘက်ကို ရောက်လာကြသည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေ သဘောတူမတူကို မသိရသေးသော်လည်း သူနှင့်သူမ ချစ်သူတွေ အတိအလင်း ဖြစ် ခဲ့ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အတန်းတူ၊ အခန်းတူ၊ အဖွဲ့အတူတွေ ဖြစ်ကြပြီး တစ်ယောက်အကြောင်းကိုလည်း တစ်ယောက်ကပြော ပြထား၍ သိသင့်သလောက် သိနေကြ၏။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကြီးထဲမှာ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲလျှောက် လှမ်းနေစဉ် ဆိတ်ပလူးပန်းရုနဲ့ကို မွှေးပျံ့သင်းမြစွာ ရှုရှိုက်လိုက် ရသည်။ ကြယ်တွေက ကောင်းကင်တစ်ခွင်မှာ ကြယ်စင်တွေ လက်ဖြာနေသည်မှာ စိန်ပွင့်မီးအိမ်ကလေးတွေ ဆင်ယင်ခြယ်သ

ထားသည့်နယ်။ နောင်ယုက်မည့်သူ မရှိ၊ အယောင်ဆောင် ဆက် ဆံရေးတွေ မရှိ၊ ပကတိ ငြိမ်းချမ်းသန့်စင်သော အခါကာလထဲ မှာ ရင်ခုန်သံတွေ ယစ်မှူးရွှင်ပျံ့စွာ လမ်းလျှောက်နေရသည့် ရသ သည် ခံစားဖူးခဲ့သမျှ ဘယ်အရာနှင့်မျှ မိမည်မထင်။ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လျှောက်နေရသောကြောင့် တစ်ဦးအေးမှာစိုး၍ တစ်ဦးက ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်တွဲလျှောက်ကုမိကြ၏။ အဖွဲ့တွေက လမ်းမီးလေးတိုင်မျှ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ လမ်းကွေ့ တွေရောက် လျှင် လှမ်းမမြင်နိုင်တော့။ တစ်နေရာ အရောက်မှာ ...

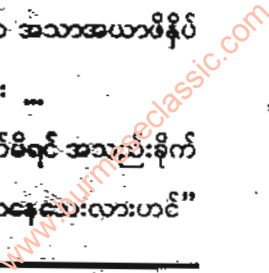
“အား”

သူမ အော်သံကြောင့် သူ အလန့်တကြား ဖြစ်သွား ၏။

“ခြေသန်းလေး ခလုတ်တိုက်မိတာ နာလိုက်တာကွာ”

သူမရဲ့ ခြေသန်းလေးကို သူက အသာအယာဖိနှိပ် ၍ နာကျင်မှု သက်သာအောင် လုပ်ပေးရင်း ...

“ဒီလို ဆောင်းတွင်းမှာ အခုလို ထိခိုက်မိရင် အသည်းခိုက် အောင် နာရတတ်တာ ... မင်း သိပ်နာနေသေးလားဟင်”

“အင်း ... သက်တော့ သက်သာသွားပါပြီ”

သူနှင့် သူမ ရပ်တန့်နေသည်မှာ ခြံဝန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုရှေ့မှာ ဖြစ်၏။ အရှေ့တိုင်းဒီသုကာပုံစံဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးရဲ့ ခြံရှေ့မှာ ဖြစ်နေ၏။ ခြံစည်းရိုး နှင့် အိမ်မကြီးမှာ ဝါးတစ်ပြန် မရှိတော့ အကွာမျှသာ ဝေး၏။

ခြံကြီးထဲမှ ဝေးဝေးဝေးဝေး အော်ဟစ်သံတွေကို ထိတ် လန့်ဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရသည်။ သူနှင့် သူမ အသေအချာ နား စွင့်ထောင်လိုက်သောအခါ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ရန်ဖြစ်သလိုလို၊ အိမ်ကြီးကို ခိုးသားစားပြော ဝင်စီးနှိပ်စက်နေ၍ နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်သံလိုလို၊ အကူအညီ အော်ဟစ်တောင်းခံသလိုလို၊ အသံ တွေက စူးလုံးပြီး ရောထွေးပေါ်ထွက်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမက အသံတွေကို လန့်စိတ်ဖြင့် သူ့ကို မိုမို တွယ်ဖက်လာ ၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ မသိဘူးနော်”

“လင်မယား ရန်ဖြစ်နေတာ နေမှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

စုံထောက်ဝတ္ထုမျိုးစုံကို အသည်းအသန် ဖတ်ရှုနှစ် သက်တတ်သော သူမက ထပ်မံနားစွင့်နေပြန်၏။ ကြောင်က ကြွက်ခြေသံကို နားရွက်ထောင် ကြည့်နေပုံနှင့် တူနေ၍ သူ ပြုံးမိ ၏။

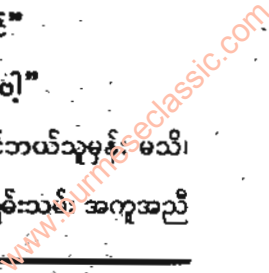
မူခင်းစာအုပ်မျိုးစုံကို အလွန်ဖတ်သော သူမ။ သွေး လွမ်းစာပေတွေကို သူကမဖတ်၊ မနှစ်သက်။ စုံထောက်ဝတ္ထုဆို တာကို ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့ ဦးစံရှားလောက်သာ ဖတ်ဖြစ်တတ် သူ။

“ဒီအသံတွေ တိုးသဲ့သွားပြီ၊ အရမ်းကို ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရလို့ အော်တဲ့အသံ တွေပဲ”

“အဲ့ဒီအသံတွေ ကြားတော့လည်း မင်းနဲ့ကိုယ်က ဘာလုပ် နိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ ဆက်လျှောက်ရအောင်”

“အကူအညီ ပေးသင့်ရင် ပေးရတာပေါ့”

“အကူအညီ ... သူများခြံထဲမှာ ပိုင်ရှင်ဘယ်သူမှန် မသိ၊ မိတ်ဆွေရန်သူ ဘယ်သူမှန် မသိဘဲ၊ ရမ်းသမ်း အကူအညီ

ပေးလို့ ရမလား ဟန်နီရယ် ... ပဲလှော်ကြားထဲ ဆားညှပ်
သလို ကျွန်ုပ်ကောင်ခတ်တဲ့ကြားထဲမှာ မြေစာပင်ဖြစ်နေပါ
ဦးမယ်”

“ရှင် အသာနေစမ်းပါ ... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို နေနိုင်တဲ့
လူအတန်းအစားမှာ ကျွန်မ မပါဘူး၊ တရားတဲ့ဘက်က
ရပ်ပြီး ကူညီသင့်တာ ကူညီရမှာပဲ”

“သူတို့ဟာက ဘာဖြစ်မှန်းလည်း မသိဘူး၊ ခြံတံခါးကြီး
ပိတ်ထားတာ၊ အိမ်တံခါးတွေလည်း ပိတ်ထားတယ်၊
ဘယ်ကို သွားဝင်ကုမလဲ ဟန်နီရယ်”

“သူတို့ ဘာဖြစ်မှန်းသိအောင် သွားကြည့်လေ့လာရမှာပေါ့၊
ခြံစည်းရိုးများ ကျော်ဝင်ရင် ရတာပဲဟာ၊ အိမ်တံခါးတွေ
မခေါက်ဘဲ မြင်နိုင်တဲ့ အပေါက်တစ်ပေါက်ရှာပြီး ချောင်း
ကြည့်ကြတာပေါ့”

“မင်း အဲဒီလို တကယ်လုပ်မယ်”
“တကယ် ပြောနေတာ၊ ကြားလား ... အသံတွေ၊ အော်သံ
တွေ ပြန်ကျယ်လာပြီ၊ လာစမ်းပါ မြန်မြန်”

“ကိုယ်မလိုက်ရဲဘူး၊ မင်းက မိန်းကလေး၊ သူများခြံထဲ
ကျော်ဝင်ကတည်းက မင်းမှာ ပြစ်ဒဏ်သင့်နေပြီ၊ သူတို့
ပြဿနာ သူတို့ရှင်းပါလိမ့်မယ်”

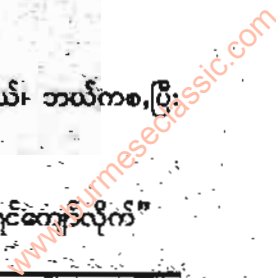
“ပြောတော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မ အတွက် မဟာသူရဲကောင်း
ကြီး ဖြစ်စေရမယ်ဆို”

တစ်ခါသောအခါက သူမထံမှ အပြေရရှိရန် သူ
အပြောနှင့် သတ္တိပြောင်မြောက်ပြခဲ့တာတွေ အခုမှ အခက်တွေ့ရ
လေပြီ။ သူမက သူ့ကို သူရဲဘောကြောင်သူ တစ်ယောက်လို
အမြင်မျိုးနှင့် ကြည့်နေ၏။ ဒဏ်ရာအဆိပ်တက်သလို ဆန္ဒဇော
တွေ ပြင်းပြနေချိန်မှာ မဖြစ်သင့် မဖြစ်အပ်ရာတွေ သူပြောပြ
နေလည်း တစ်ဖက်နားဝင်၊ တစ်ဖက်နားထွက် ဖြစ်ထုန်ကြမှာ
ပင်။

ထို့ကြောင့် ...

“မင်း လုပ်စေချင်တာ အကုန်ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်ကစပြီး
လုပ်စေချင်သလဲ ပြော”

“အဲဒီခြံစည်းရိုးအမြင့်ကြီးကို ရှင် အရင်ကျော်လိုက်”

“ကိုယ်က ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ မင်းက ထဘီကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ကျော်ခွနိုင်မှာလဲ”

“ဟန်နီ မလိုက်ဘူးလေ၊ သူ့ဘာသာပဲ သွားလေ့လာကြည့် ပေါ့၊ ချုံကွယ်တစ်ခုမှာ ကပ်ခိုနေပြီး လေ့လာကြည့်ခဲ့ သယောင် ဆောင်ပြီး ပြန်မလာနဲ့နော်၊ ဟန်နီအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလောက်ကတော့ ဒက်ခနဲအတတ် ပြောနိုင်တယ်”

သူ ခေါင်းညိတ် လက်မြှောက်ပြလိုက်၏။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ် အချစ်ရဲ့ စေညွှန်မှုကြောင့် ငတက်ပြားလို ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် ခြံစည်းရိုးအနား ကပ်သွားပြီး အမြင့်ကို တစ်ဆင့်ဆီတက်ကာ ခြံတံခါးကို ကျော်လွှားရ၏။ သံချွန်တွေက အသည်းယားဖွယ်ရာ။ တစ်ဖက်ခြံထဲကို ခြေချမိမှ သက်ပြင်းတစ်ဝက် ချလိုက်မိ၏။ ကျန်နေသော သက်ပြင်းမှာ ခြံစောင့်နှင့် အနံ့ခံကောင်းသော ခြံ လုံခွေးတွေ ရှိနေမှာ စိုးရိမ်မိခြင်းကြောင့် တစ်ဆို့နေလေဆဲ။

ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ရယ်ဖြင့် မသိ။ ခြံစောင့် နှင့် ခြံလုံခွေးတွေ မရှိ။ အိမ်မကြီးဆီကို အလှစိုက်ပန်းခြံအကွယ်

မှ တိုးကပ်လျှောက်သွားရ၏။ အိမ်ထဲက နှိပ်စက်၍ အော်ဟစ် လိုက်သံတွေ ပိုမိုကျယ်လောင်လာ၏။

သူ အိမ်မကြီးအနားကို တိုးကပ်သွားသောအခါ အပေါ်ထပ်တွေ မီးလင်းနေပြီး အောက်ထပ်တွေ မှောင်နေ၏။ ထိုစဉ် တိုက်အိမ်ကြီး ဘေးဘက်မှ အခန်းတစ်ခန်း မီးဖျတ်ခနဲ လင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရ၍ ပန်းချူထဲ ပုနေအောင် ဝပ်လိုက် မိသည်။

အိမ်တံခါးတွေ ပွင့်မလာ။ ပြတင်းတံခါးတွေ ပွင့် မလာ။ မီးလင်းလာရာ အပေါက်ဆီ အသာတိုးကပ် လျှောက်သွား လိုက်သည်။ တိုက်ကပ်ပင်လို တိုက်ဘေးမှာ ကိုယ်ခန္ဓာကိုကပ် ရင်း မီးလင်းနေသော အခန်းထဲကို အသာချောင်းကြည့်လိုက်၏။

မိန်းမတစ်ယောက် ...
ရေချိုးခန်းထဲရှိ ကြွအင်တုံထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်စိမ့်လိုက်တာ တွေ့ရ၏။ ဟန်နီထက်ပင် ပို၍ ချောမွေ့မှုက စင်နေသော မိန်းမက ကန်ရေဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆေးကြော နေ၏။

ရေချိုးကြောစလားကြီးထဲက ရေမှာ ဆပ်ပြာမှုန့်တွေ
ဖြင့် သွေးရောင်လွှမ်းနေ၏။ သူ အံ့ဩလွန်းအား ကြီးသွား၍
တမေ့တမော ငေးကြည့်နေမိလိုက်၏။ အော်ဟစ်သံတွေ တိတ်
ဆိတ်သွားလေပြီ။ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရ။ ရေပန်းဖွင့်ချထား
သံသဲ့သဲ့နှင့် ရေချိုးကန်ထဲမှ ရေလှုပ်ခတ်သံ သဲ့သဲ့ကိုသာ ကြား
နေရ၏။

အနှိပ်စက်ခံထားရ၍ ဒဏ်ရာနှင့် သွေးချင်းချင်းနီ
နေသော မိန်းမတစ်ယောက် ရေဆေးသန့်စင်နေတာဟု သူ ထင်
မှတ်လိုက်မိ၏။ သို့ငြား ... ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ထရပ်ရာမှ အမွှေးပွ
တဘက်ပတ်လိုက်သော ထိုမိန်းမကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ မည်သည့်ဒဏ်
ရာမှ မတွေ့ရသောအခါ သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတော့
သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်။ ရေချိုးကန်ထဲမှ သွေး
တွေက ဘယ်ကသွေးတွေလဲ။ ဤမိန်းမသွေးတွေ ပေစွန်းလာခဲ့
ခြင်းသာ ဖြစ်ဖို့များ၏။

ထိုမိန်းမက ခန္ဓာကိုယ်ကို အမွှေးပွ တဘက်ပိုင်းဖြင့်
ပတ်ချည်ပြီး ကလပ်ခွက်တစ်ခုထဲမှ (ရှန်ပိန် ဖြစ်ဟန်တူသော
အရည်ဖြူ)ကို မော့သောက်နေ၏။ ပြတင်းမှန်တံခါးပေါက် အနား
မှာရပ်ပြီး ပြင်ပကို (အလင်းပြန်ရိပ်တွေကြောင့် မမြင်ရသော်လည်း)
တမင် မြင်ရဟန်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေ၏။ သူမရဲ့မျက်ဝန်းက တိုက်
သေးကပ်ပြီး မော့ကြည့်နေသော သူနှင့်တည့်တည့်။

သူ့ကို တည့်တည့်ကြီး စိမ်းစိမ်းစူးစူး စိုက်ကြည့်နေ
ဟန် ပေါ်လွင်၏။ သူ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားမိ၏။

သူ ရောက်ရှိနေတာ သူမ သိသွားလေပြီလား ...
သူမဟာ ဘာလဲ။ လူလော၊ ပရလောကသားတစ်ဦး
လော။ သွေးစုတ်မှတ်ကောင်ကားတွေထဲမှာ လူယောင်ဖန်ဆင်းထား
သော ဝံပုလွေမိန်းမတစ်ဦးလေလား။ သူတို့၏ အနံ့ခံစွမ်းအား
အမြင်စွမ်းအင်တွေနှင့် သူ့ကို တွေ့ရှိနေနိုင်သွားလေသလား။

သူ ကျောချမ်းပြီး ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ထိုခြံကြီးထဲ
မှ အမြန်ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ ခြံစည်းရိုးစူးချွန်တွေနှင့် ဝတ်စုံငြိပြီ
သွားတာကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်။ စည်းရိုးရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေသော
ဘန်နိုက ...

“ဘာတွေ့ခဲ့လဲဟင်၊ ဘာတွေ့တွေ့ခဲ့လဲ၊ ပြောပါ၊ ပြောစမ်းပါ”

ကြောက်စိတ် လန့်စိတ်ဖြင့် ပုံမှန်မောသည်ထက် သူ ပိုမောပန်းနေမိ၏။ သူ့အပေါ် အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ ခိုင်းစေခဲ့သော သူမကိုလည်း ဒေါသသင့်ချင်လာ၏။

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ လင်မယားချင်း စကားများကြတာ”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား၊ မညာနဲ့နော်”

သူမက တည်တည်တင်းတင်း မေးလာ၏။
သူက ...

“လာ ... ဒီကနေ ဝေးဝေးရောက်အောင် လျှောက်ရအောင်၊ အဲဒီကျတော့မှ ပြောမယ်”

“ဘာလဲ ... အခုပြောပါလား”

“သူတို့ ကြားသွားလိမ့်မယ်၊ လန့်စရာကြီး၊ အခုတောင် အိမ်ထဲက ထွက်လိုက်လာပြီလား မသိဘူး၊ လာပါ ... ဝေးဝေးရောက်မှ ကိုယ် အားလုံးပြောပြမယ်”

သူ့ အတင်းဆွဲခေါ်၍ သူမ ပါလာရသည်။ နှုတ်မှ မကျေမချမ်း ရွတ်ဆိုသံတွေ မပြတ်တမ်း ပြောလာ၏။ လမ်းမီးသုံးတိုင်အကွာခန့် ရောက်သောအခါ သူမက သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်ရင်း ...

“ဘယ်အထိ ခေါ်နေဦးမှာလဲ၊ ငယ်ကံ့ကားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပဲ အကြောက်အလန့် ကြီးနေရသလား ဝေဟန်”

သူက နောက်ကို လှည့်ကြည့်အကဲခတ်လိုက်၏။ စိတ်ချရလောက်အောင် လူသူကင်းရှင်းနေတာမြင်မှ ...

“အဲဒီအိမ်မှာ သွေးဆာနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ကိုယ် လာချောင်းကြည့်နေတာ အဲဒီမိန်းမ သိသွားပုံရတယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုတွေ့ တွေ့ခဲ့လို့ သွေးဆာနေတဲ့ပုံ ပေါက်နေရတာလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ”

သူက သူ့တွေ့ခဲ့သမျှနှင့် သူ့ခန့်မှန်းထင်မြင်မိသမျှကို မထိန်မချန် ပြောပြလိုက်၏။ သူ့စကားကြောင့် သူမက ဆယ်နောက်ပစ်ပြီး သူ့ကို ကွေ့ပတ်လျှောက်ကာ စဉ်းစားသွား၏။

ကိုယ်ရည်းစားထားမိတာ မိန်းမတစ်ယောက်မှဟုတ်
ရဲ့လား၊ အမှန်အရာရှိသေလို့ ပြန်ဝင်စားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
များ ဖြစ်နေမလားဟု သူ ကတိသီးကတိသပ် တွေးလိုက်မိ၏။
သူမက ...

“တော်တော်ထူးဆန်းနေပါလား။”

မှတ်ချက်ချုပ်က အလွန်ပြောင်မြောက်သော ထူးမြား
နား ပတ်ပျိုး။ ဆတ်ခနဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်လာပြန်၏။

“ကိုယ် အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေတာပါကွာ”

“ရှင်မျက်လုံးတွေမှာ အဲဒီအမြေ ပေါ်နေတာ ဖတ်လိုက်မိ
ပြီးပါပြီ။ အဲဒီမိန်းမဟာ ရှင်ထင်သလို ဒရက်ကူလာတော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အလင်းထဲကနေ မှောင်ရိပ်ခိုနေတဲ့ ရှင်ကို
လှမ်းမြင်ရလောက်အောင် အမြင်စွမ်းအင်ကောင်းတဲ့ သဘော
မှာ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး ... အဲဒီအကြည့်နဲ့
တင် ရှင် အမြန်ပြန်ဆုတ်လာတာ ဟုတ်နိုင်ရဲ့လားဆိုတာ
ကျွန်မ တွေးဆကြည့်နေတာ။ အဲဒီမိန်းမဟာ ရှင်ပြောသ
လောက်ဆိုရင် အတော်လှတာပဲနော်။ ရှင် သဘောကျသွား
ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

“မင်းကသာ ကြိုကြပန်ဖန် သဝန်ကြောင်နေတာ။ အဲဒီမိန်းမ
ရဲ့ ပါဝါတွေ မလွတ်ခင် လွတ်အောင် ပြန်လာနိုင်တာကို
ကောင်းချီးမပေးတဲ့အပြင် အပြစ်ရှာကြတင်ချင်နေသေး
တယ်။ တော်ပြီ နောက်နေ့ တခြားလမ်းကပဲ ရွေးလျှောက်
တော့မယ်”

“ကျွန်မကတော့ ဒီလမ်းကပဲ နောက်နေ့တွေလည်း ဆက်
လျှောက်မယ်”

“ဟန်နီ”

“မတားနဲ့”

“ကူ့စ် ... ခက်တာပဲကွာ ... ဟိုကောင်တွေကလည်း အုပ်စု
ဖွဲ့ပြီး လစ်သွားလိုက်ကြတာ အရိပ်တောင် မမြင်ရတော့
ဘူး။ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ စိတ်အကြောမတည့်တာ အဲဒါတွေပဲ။
အန္တရာယ်ရှိနိုင်လို့ ကိုယ်က မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုတာမျိုးကိုမှ
မင်းက ဇွတ်လုပ်ပြချင်တယ်။ မင်းက အန္တရာယ်ရှိတယ်
လို့ တားမြစ်ခဲ့တာမျိုးတွေ ကိုယ် ဘယ်နှခါ လွန်ကျူးခဲ့ဖူး
သလဲ။ မင်း ပြောသလို နေပြခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ မင်း

တို့ မိန်းမတွေဟာလေ ချစ်လို့ အလိုလိုက်လေလေ ပိုပြီး အရှဲ့တိုက် ဆိုးနဲ့ ပြလေလေ ဆိုတာမျိုးတွေပဲ”

“ရှင် ကျွန်မအကြောင်းကို မသိဘဲနဲ့ ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့တာ လား ဝေဟန်”

“သိလို့ ချစ်ခဲ့တာပါကွာ”

“သိရင် ... ကျွန်မမှာ ဒီလို လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဖြစ်ရပ်တွေ ကို လေ့လာလိုက်စားတတ်တယ် ဆိုတာ ရှင် နားလည်ရ မယ်၊ လိုက်လျောရမယ်၊ ကူညီရမယ်၊ အားပေးရမယ်၊ အဲဒီလိုမှ မလုပ်ပေးနိုင်ရင် ကျွန်မ အစကတည်းက ပြော ထားခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပြီး တာတာလုပ်သွား နိုင်တယ်လို့”

စကားများ ရန်ဖြစ်တိုင်း နောက်ဆုံးလက်နက်နှင့် တူသော တင်းပုတ်ရိုက်ချက်လို ပြင်းထန်သည့် စကားလုံးများဖြင့် သာ သူ ရင်ထုခံလိုက်ရသည်ချည့်သာ။ ထိုစကားမျိုး ကြားရဖန် များသောအခါ စိတ်ထဲက နာချင်လာ၏။ ချစ်ခြင်းကြောင့်သာ သည်းခံကြိတ်မှတ်နေရ၏။

ပြောအားရှိချိန်မို့ ပြောထားပါစေဟု ရှင်တွင်းအမှု အား အချက်အလက် စုဆောင်းလိုသာ နေလိုက်တော့၏။

“ကျွန်မ မနက်ဖြန်လည်း ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒီလမ်းကမ လမ်းလျှောက်မယ်၊ ရှင်လည်း လိုက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့လိုပဲ စုံစမ်းပေးရမယ်”

သူ စိတ်ပျက်ညစ်ညူးစွာဖြင့် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ ခြေစွဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ဆတ်ပြလိုက်မိ၏။

(မရခင် ဖျာလိုလိပ်ကာ ထိပ်ပေါ်တင်ထားသမျှ သင်းတို့ မင်းမူကြပစေဦးပေါ့)။

ဘက်နှစ်ဘက် ဖြစ်လာ၏။ မဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်မှာ ဟန်နီ၊ ခင်မိုးဝါ၊ မေသဇင်ပူးနှင့် ဧဖျိုးတို့ ပါဝင်နေပြီး ဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်မှာ မာဆွေ၊ မောင်လွှတ်နှင့် သူ့ ပါဝင်နေ၏။ ဘက်နှစ်ဘက် ဖြစ်ပေါ်စေသော အကြောင်းရင်းမှာ ခြံအမှတ်(-) အိမ်ကြီးမှာ သူ့ ခိုးချောင်းလေ့လာခဲ့သော ထူးထူးဆန်းဆန်းမိန်းမနှင့် ပက်သက်သော ခန့်မှန်းခြေများပင် ဖြစ်နေသည်။

ဟန်နီမိတ် အဖွဲ့က မှုခင်းတစ်ခုခု ဖြစ်သွားပုံရသည်ဟူသော ဖြစ်နိုင်ခြေဘက်ကို စောင်းပေးပြောဆို၏။ သူတို့အဖွဲ့က ပရိသားစုလေးကပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ဒရက်ကူလာလို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဆန်ဆန် ထူးဆန်းတွေလာ အပိုင်းကို ဦးစားပေး ပြောဆိုရပ်တည်မိ၏။

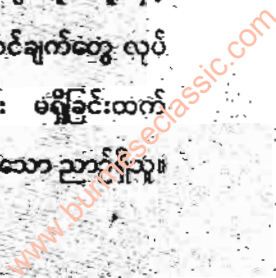
နှစ်ဘက်စလုံး အငြင်းအခုန် ဖြစ်ကုန်ကြရာမှ သူနှင့် သူမတို့ ဝှံ့ကြီးပွဲကောင်း ထတည်ကြရတော့မည် အသွင်ကို ဆောင်လာတော့သဖြင့် သူ့မှာ မနည်း ပြန်နှုတ်ထိန်းလိုက်ရသည်။

စကားတွေ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြစဉ် သူမ

“ဆွဲဒီမိန်းမအကြောင်းကို တို့တစ်တွေ မသိမရှိ သိကိုသိရအောင် ဝိုင်းဝန်းစုံစမ်းကြမယ် ... အကျိုးအမြတ်တွေအကျိုး ရလဒ်တွေ ကြည့်မနေနဲ့ အဓိကက သိရဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ...”

သူမ ဆက်ပြောသွားသည့် စကားတွေကို သူ့အကြားနိုင်တော့။ သူက ကျောင်းပြီးလျှင် ရှေ့ဆက်ရမည့် အဓိပ္ပာယ်ခရီးကိုသာ ကြိုတွေးအကွက်ချ လုပ်ဆောင်ချင်သူ။ သူမနှင့် နည်းစိတ်တူညီတဲ့ ဆွေးနွေးပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချက်တွေ လုပ်ဆောင်ထားချင်သူ။ သူမက အဓိပ္ပာယ်ရှိခြင်း မရှိခြင်းထက် ခြင်း မသိခြင်း အမှုကို အလွန်ဦးစားပေးတတ်သော ညာညာရှိသူ။

မတူ။

မိုးတိမ်ဖြစ်တိုင်း အရောင်တူကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲလေဟု စိတ်ကို အာရုံ ပြုပြီး ဘာသာကုစားလိုက်ရသည်မှာ အခါခါ။

“ရှင်ကို မေးနေကြတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မပြောသလို လုပ်မှာဆိုတာ ဟုတ်သလား”

အတွေးလွန်နေသော သူ့ကို သူမက လက်ကိုင်လှမ်းခါရင်း အတင်းမေးလာ၏။ အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ပြီး သူ့အဖြေကို နားစွင့်နေကြ၏။

သူမကလည်း သူ့လက်မောင်းကို ထပ်လှုပ်ခါလှည့်ပြန်၏။

“ဟန်နီ ပြောသလို ဆိုတာက ဘာတွေ လုပ်ရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်မနက် လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အခါ ဟိုအိမ်ကြီးကို ထပ်ပြီးလှေလာကြမယ် ဆိုတာလေ၊ အဲ့ဒီလို လှေလာတဲ့နေရာမှာ ရှင်က ဦးဆောင်ရမယ်”

သူမ ဆက်ပြောမည့် စကားတွေကို နားငြီးမခံချင်တော့၍ သူ ခေါင်းတွင်တွင်ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ သည့်တိုင် သူမက

“တကယ်လုပ်မှာနော်”

“အင်း... အင်း...”

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ တို့လူက တို့အတွက်ဆို အဲ့ဒီလို အဆင်သင့်ပဲ၊ အဲ့ဒါတွေကြောင့် ချစ်နေရတာ ဟုတ်တယ်နော်”

သူမက သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကိုညှစ်ပြီး လှေရှေ့သူရှေ့မှာ ချစ်ပြနေပြန်၏။ ပြဿနာတစ်သိကြီး တက်လာနိုင်သည့်အရေးကို ထည့်မတွက်၊ မဆီမဆိုင်သည့် အရေးကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လှုပ်ဆောင်နေခြင်းမှာ အလွန်စိတ်ပျက်စရာ။

ချစ်လွန်းသမျှ ရင်ပွန်းရှုပြီး ... ဟန်နီ။

မင်းသိ

နောက်တစ်နေ့ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြသောအခါ စိတ်
ဝင်စားစရာကောင်းသော ဦးတည်ချက် ရှိလာကြ၍ ထင်သည့်
တစ်ဖွဲ့လုံး တက်ကြွနေကြ၏။ သူနှင့် သူမတို့ မနေ့ကလို အေး
အေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ခွင့် မရတော့။ ရင်ခုန်ကြည်နူးခွင့်
မရတော့။ သူမကပင် တစ်ဖွဲ့လုံးကို အသံစာစာနှင့် ဦးဆောင်စဉ်
ပြေးလိုက်၊ နားပြီးလျှောက်လိုက်နှင့် မနေ့က ရောက်ခဲ့သည့်အိမ်
ကြီးကို တစ်ထောက်မနား ဆက်ခါချိနေ၏။

အိမ်ကြီးရှေ့ ရောက်သောအခါ မနေ့ကလို အပေါ်
ထပ်မီး ထွန်းမထား၊ အောက်ထပ်ကိုလည်း အမှောင်ချထား၏။
အုတ်စည်းရိုးမီးလုံးတွေသာ ထွန်းညှိထား၏။ ခြံအနားမှာ အကြောက်
လျှော့လှေကျင့်ခန်း လုပ်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ပြုလုပ်ရင်း ခြံ
အတွင်းကို အက်ခတ်လိုက်ကြ၏။

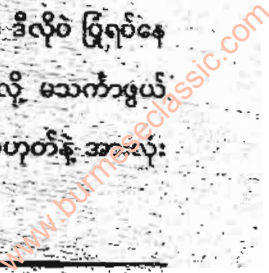
အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဖျတ်ခနဲ မီးပြိုင်လင်းလာ၏။
သူ့လတ်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မနက်လေးနာရီခွဲတိတိ။
သူမက အားလုံးကို နားစွင့်ထောင်ခိုင်း၏။ မနေ့ကလိုပင် ဒေဝ်
သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ ခြံကျယ်ကြီးမို့ အနီးဝန်းကျင်မှ
အိမ်တွေနှင့် အတန်လှမ်းနေ၏။ ရှေ့မှာလည်း လမ်းကျယ်ကြီးရှိ
နေ၍ ရှေ့ဘက်အိမ်တွေ မကြားနိုင်။ လမ်းနှင့် ဝါးတစ်ပြန်မရှိတရီ
မို့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေသာ ကြားနိုင်လောက်သော အသံအုပ်
အုပ် အော်ဟစ်သံမျိုး ဖြစ်နေ၏။ မောင်လွယ်က ခြံစည်းရိုးပေါ်
ဆက်မည်တက်ကံ လုပ်နေ၏။ ဖေဖြိုးက ...

“မင်း မဝင်ဘူးလား ဝေဟန်”

သူက သူမကို ကြည့်၏။ သူမက ...

“သွားလေ ... ဒီတစ်ခါ ပိုမြင်ရအောင် စောင့်ကြည့်ခဲ”

“မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေက ဒီခြံရှေ့မှာ ဒီလိုပဲ ပြုရပ်နေ
မှာလား၊ ပစ္စာရောင်လှည့်နေတာနဲ့ တိုးလို့ မသင်္ကာဖွယ်
ဖြစ်ရာက လိုက်စစ်ရင် ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နဲ့ အားလုံး
ဂွီကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒီရှေ့မှာတို့ လျှောက်လိုက်၊ ပြန်လာလိုက်နဲ့ လုပ်နေမှာပါ။ ဒီအတွက် မပူနဲ့၊ ကားမီးရောင်ရှင်းတုန်း မြန်မြန်ဝင်ကြလေ”

ချစ်သူခိုင်းမှတော့ ရဲရပေတော့မပေါ့။ သူက စတင်တက်သောအခါ မောင်လွှမ်းနှင့် ဇေဖြိုးတို့ပါ ဒယိုခယိုင်နှင့် လိုက်တက်ကြ၏။ ခြံတံခါးကြီးကို ကျော်လွန်ပြီးသောအခါ ပန်းခြံအကွယ်မှာ သုံးယောက်သား မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ဝန်းကျင်ကို အသာဆိတ်ငြိမ် အကဲခတ် လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

အစောင့်မရှိ။ လူသံခြေသံ မကြားရ။ အယ်(လ်)ဇေရှင်းတွေ ခွေးဘီလူးတွေ မရှိ။ တိုက်အိမ်ကြီးနားကို သုံးယောက်သား ပြေးကပ်လိုက်စဉ် မောင်လွှမ်း ခလုတ်တိုက်ပြီး ပစ်လဲသံ ထွက်ညံသွား၏။

ဇေဖြိုးက အသံတိတ် ကျိတ်ဆဲ၍ မောင်လွှမ်းမှာကျင့်စွဲ မှဲ့မဲ့ဖြင့် ငဲ့ခံနေရှာ၏။ ပေါ်တီကို မီးလင်းလာတာတွေ သည်နှင့် သူတို့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တိုက်ဘေးကို အသိသီးကပ်ကွယ်နေလိုက်ကြသည်။

သံတံခါးဖွင့်သံ ကြားရ၏။ ဂျူးဂျိမ်းမည်သံနှင့် ကားသံကြားမှ ကားဂိုဒေါင်ထဲက ကားထုတ်လိုက်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ စကားပြောသံ။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဗလုံးဗထွေးနှင့်စကားပြောသံ။ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကား တစ်ခုခု ပြောနေသလိုမျိုးနှင့် ဆင်တူ၏။ သို့မဟုတ် ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊ အီတလီ၊ စပိန် စကားပြောသံမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ဖော်၍ မရသော စကားသံကြောင့် ဘယ်လိုလူတွေများလဲဆိုတာ သိချင်၍ သူ အသာခေါင်းငဲ့ပြီး ထွက်ပြီးချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ဧရာမလူထွားကြီးတစ်ဦး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်၏။ ဂျပန်နဘမ်းသမား နီးနီး တုတ်ဝံသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် ဆလွန်ကားလေး အိကျသွား၏။ ကားနှင့် လူနှင့် မလိုက်အောင် လူကောင်က ဂင်တိုတိုနှင့် ထွားကျိုင်းလွန်းလှ၏။ အတွင်းထဲမှ တစ်ဦးတစ်ဦးကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအော်ပြောပြီး ကားမောင်းထွက်သွား၏။ ခြံဝင်းတံခါးနားမှာ ရပ်စဉ် သူတို့သုံးယောက်စလုံး တိုက်နှောက်ဘက် ရေစင်အနားမှာ ပြားဝပ်နေလိုက်ရ၏။ ကား

ပေါ်မှ လူကြီးရဲ့ လက်တစ်ဖက် ထွက်လာ၏။ အဝေးထိန်းခလုတ် ဖြင့် ခြံတံခါးကို ပိတ်ခဲ့၏။ အိမ်မကြီးရဲ့ တံခါးပြန်ပိတ်သံတွေ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟော ... ငါမနေ့က ခပ်ချောချောမိန်းမကို မြင်ခဲ့တဲ့ ရေ ချိုးခန်းမီးလုံး လင်းလာပြီ၊ လာ ... လာ ... အနားကိုသွား ချောင်းကြည့်ရအောင်”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ရေချိုးခန်း ပြတင်းရည်ရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အတွင်းကို အသာငဲ့ချောင်း ကြည့်လိုက်၏။

“အာ ... အာ”

မောင်လွတ်၊ ထံမှ လည်အစ်သံလို အသံမျိုးပေါ် လာ၏။ ဘာကြောင့်လဲဟု မေးစရာမလို၊ အတွင်းခန်းမှာ မျက်နှာ သစ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် သူတို့ဘက် မျက်နှာလှည့်ကာ အမွှေးပွတ်ဘက်စိုင်းကို လှမ်းမည့်လိုက်စဉ် တွေ့လိုက်ရသော မြင် ကွင်းမှာ ...

အလွန်တရာ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သော မိန်းမတစ် ယောက် ဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာကို အရေပြားဆုတ်ခွာထားပြီး အနာပြန်ကျက်ထားသလို မျက်နှာမျိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

အနိက္ခက၊ ညိုမည်းနေသော အကွက်ကြီးတွေ ပျောက် ကျားဖြင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သရဲကားတွေထဲမှ မိတ်ကပ်အထူး ပြုလုပ်ချက်များနှင့် အသွင်တူသည့် မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ပြီး သည့် မောင်လွတ်မှာ ဝေါခနဲ အော့အန်သလို ဖြစ်သွား၏။ ဇေဖြိုးက သူ့ကို လက်ကုတ်ပြီး ခေါင်းကို ပုတ်ပြု၏။ သူက ရုပ် ဆိုးသော မိန်းမရဲ့ခေါင်းကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုမိန်းမက သူမရဲ့ဆံပင်ကို ဆွဲဆုပ်ကြည့်လိုက်တိုင်း ဆံပင်တွေ အုံလိုက်ကျွတ် ထွက်လာနေတာ တွေ့ရပြန်၏။ ပိန်လျသောခန္ဓာကိုယ်ကို တောင် တင်းအောင် ရုပ်နေသော မိန်းမမှာ မှန်ကိုဆွဲဖြုတ်ယူပြီး ဖောက်ခွဲ ချပစ်လိုက်တာ တွေ့ရ၏။ ပေါက်ကွဲသံသံသ့သ့ကိုလည်း ကြားရ ၏။

မောင်လွတ်နှင့် ဇေဖြိုးက ဆက်စလေ့လာခဲ့တော့၍ ပြန်ရန် သူ့ကို အချက်ပြ၏။ သူက တမင်ပင် သက်လေ့လာဖို့

www.burmeseclassic.com

တိုက်နောက်ဘက်ကို လျှောက်သွားလိုက်၏။ တိုက်နောက်ဘက်
ရောက်သောအခါ မောင်လွှမ်းနှင့် အပြီးတို့ လိုက်မလာကြတော့
သကဲ့သို့ နောက်ဘက်ရေညွှန်ပိုက်တွေ့စာစစ်နှင့် အပေါ်ထပ်ဝရံစာ
သီ ရောက်အောင် ခိုတွယ်တက်သွားလိုက်၏။

အပေါ်ထပ် ရောက်သောအခါ မီးလင်းနေသော
နောက်ဘက်အဆောင်ကို အသာတိုးကပ်ကြည့်လိုက်၏။ အစစ်
တစ်ခုလုံးမှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖောက်ခွဲထားတာ
မြင်လိုက်ရ၏။

မနေ့က သူတွေ ခံသည့် လှပသောမိန်းမမှာ သူ့
ရောက်သွားပြီလဲ။ ယနေ့နောက် တွေ့ရသည့် ပုံပျက်ပန်းပျက်
မိန်းမကြီး အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲသွားပြီလား။

ဖြစ်နင်လျှင် သံတံခါးကို အတင်းဖြတ် ကန်ခွင့်ပြု
အထဲကို ဝင်ကြည့် လိုက်ရှာလိုက်ရ၏။ သို့ငြား ... ထိုမျှရဲတူ
အမှုတွေ တစ်ကြိမ် တွဲသွားနိုင်၏။ ငြောင်းဆန်အောင် ရေပွ
ရွပ်ထွေး ဗြဲလရမ်း ဖြစ်နေသော အစန်းထဲကို မည်သူတစ်ဦး ဝင်
ယောက်များ ဝင်လာလေမလဲ ဆိုတာ သူ ရင်တပိုဖြင့် စောင့်ကြည့်

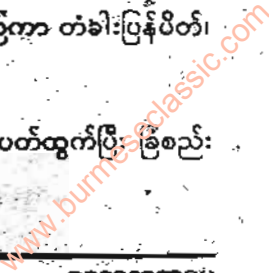

အဖို့ပြန်သည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျောထဲ စိမ့်သွားမ
တတ် သိတ်ငြိမ်မှုက ကြီးစိုးသွားပြန်၏။ အပေါ်အမိုးမှ အရိပ်မည်း
တစ်ခု ရေစင်ထဲ ခုန်ကူးလိုက်စဉ်မှာ ...

“ဝုန်း” ခနဲ ပြည့်သံ ထွက်သွား၏။ နောက်ဘက်
ဝရံတံခါးမီးလင်းလာ၍ သူ အမြန်ပင် ရေပိုက်မှ လျှောဆင်းစဉ်
ရေပိုက်စုပ်တပ်ထားသော မူလီတွေနှင့် သူ့လက်တွေ ခြစ်ရှမိကုန်
၏။ အပေါ်ထပ်မှ တံခါးဖွင့်သံ၊ ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံတွေ ဆက်
တိုက်ကြားရစဉ် မြေပေါ်မှာ တပ်ကပ်မနေရတော့သော သူ့မှာ
ပန်းခြံအကွယ်တွေအရောက် အမြန်သုတ်ခြေတင်ရတော့၏။ ဝရံ
တံခါး လှုပ်နှံစီစီးလက်ထဲမှာ ဓာတ်မီးတွေ ပါလာပြီး ခြံဝင်းအနံ
ကို လိုက်လံထိုးကြည့်နေ၏။

သူ ပို၍ ဝပ်ကပ်နေလိုက်စဉ် ဓာတ်မီးရောင်တွေက
အကြိုင်ကို ရှာတွေ့ သွားပြီး တျော့ပျံသွားကြကာ တံခါးပြန်ပိတ်၊
မီးမှိတ်သွား၏။

သူ အမြန်ပင် တိုက်ခန်းမှ ပတ်ထွက်ပြီး ခြံစည်း
ရှုစစ်ချိန်ဆို ရောက်အောင် ပြေးလာရ၏။

“ဝေါင်း” ခနဲ ဟိန်းဟောက်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ခြံစည်းရိုးပေါ် ဈေ့ခနဲ ရောက်သွားပြီး ခြံပင်ကို လှိုမ့်ချလိုက်မိ၏။ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတွေ ဆူးရိုးငြိပ်သံ ကြားသော်လည်း သူ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ အကျနာသွား၍ ရုတ်တရက် မထနိုင် ဖြစ်နေစဉ် တစ်ဖက်လမ်းမ အပင်ရိပ်အမှောင်မှ အရိပ်နှစ်ခု ပြေးထွက်လာ၏။

“ဝေဟန် ... ဝေဟန်”

အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ခေါ်သံကြောင့် ဖွေးဖြူးနှင့် မောင်လွှမ်းမှန်း သိလိုက်ရ၏။ သူက ...

“ငါ မရတော့ဘူး၊ ခြေထောက် အဆစ်လွှဲသွားသလား မသိဘူး။ ထောက်လို့မရတော့ဘူး”

သူ့ကို ဖွေးဖြူးနှင့် မောင်လွှမ်းက တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆီ ပန်းထမ်း ဝင်တွဲ၍ သူ ထော့ကျိုး၊ ထော့ကျိုးဖြင့် တစ်ဖက်လမ်းမ မှောင်ရိပ်ဆီ ကူးလာခဲ့ရ၏။

“ဟန်နီတို့ရော”

“လမ်းတစ်ကြော့ ပြန်လျှောက်သွားကြတယ်”

“အဲဒါဆို ငါတို့ လိုက်ရအောင်၊ ဒီနားမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မြန်သွားမယ်”

“မင်း လျှောက်နိုင်လို့လား”

“မင်းတို့ကို အားပြုတဲ့ပြီး လျှောက်ရမှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပွေ့တွဲခေါ်ရာ ခြေထောက် လိုက်မပါရတော့သည်။

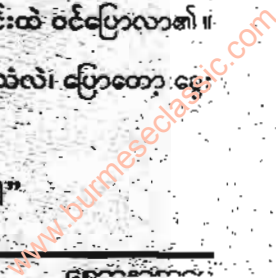
ဟန်နီတို့အဖွဲ့နှင့် ပြန်ဆိုသောအခါ သူ ပြန်ပြောပြသည့်အပေါ် တစ်ဖွဲ့လုံး တော်တော် အံ့ဩတွေ့ဝေသွားကုန်ကြ၍ ။ မာဆွေက ...

“ဘယ်လို ဆက်စပ်စဉ်းစား ယူရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ... ထူးတော့ ထူးဆန်းနေတာ အမှန်ပဲ”

ခင်မိုးဝါနှင့် မေသင်ဇင်ဖူးက သူတို့နှိုင်း တိုးတိုးကျိတ်ပြောနေရာက စကားရပ်ပြီး သူတို့စကားဝိုင်းထဲ ဝင်ပြောလာ၏။

“‘ဝေါင်း’ ဆိုတဲ့ အသံကြီးက ဘာသံလဲ၊ ပြောတော့ ဈေ့တွေ ခြံစောင့်တွေ မရှိဘူးဆို”

“ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး မိုးဝါ”

မေသက်ဖူးက ...

“မာ်နီးဟောက်သံမျိုးကြီးလား”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဝေဟန် ထွက်ပြေးသွားတာကိုမြင်လို့ လှောင်ထားတဲ့
DOG တစ်ယောက်ကို လွတ်ပေးလိုက်တာများလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခြံစည်းရိုး ကျော်နေတော့ စည်းရိုးအနားကို
ဘယ်အကောင်မှ ရောက်မလာဘူး”

ဖေဖွိုးက ...

“အဲ့ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒုစရိုက်မှု တစ်ခုခု ပြုလုပ်နေကြတာနဲ့
တူတယ်၊ ရာဇဝတ်မှုတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တယ်၊
မင်း ပြန်လွတ်အောင် ပြေးလာနိုင်လို့ တော်သေးတာ
ပေါ့”

မောင်လွတ်က ...

“ငါ့အထင်တော့ သင်္ခါရုနယ်ပယ်လောကသားတွေ မြူးထ
သောင်းကျန်းနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး လူယောင်
ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သွေးစုဝိဝံပုလွေတွေများလား မသိဘူး”

ဟန်နီက ...

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

မောင်လွတ်က ...

“ဖြစ်နိုင်လို့ သိပ္ပံပညာတိုးတက်နေတဲ့ အနောက်တိုင်းက
ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို၊ ဗီစီဒီတွေမှာ သရဲကားတွေ သွေးစုပ်ဝံပုလွေ
ကားတွေ ဆက်တိုက် ရိုက်ပြနေတာပေါ့”

“အဲ့ဒါ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ငွေရအောင် ထွင်ဖိုက်ထားတဲ့
ဇာတ်ကားတွေပါ”

“အကြောင်းအရင်းခံတွေရှိလို့ စိတ်ကူးဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာ
တာပါ၊ ကောင်းကင်ကို မမြင်ဘူးရင် မသိဘူး၊ မသိရင်
မတွေးဘူး၊ စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့အထဲ
မှာလည်း ကောင်းကင် ပါမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါကြောင့်”

မောင်လွတ်က ပါးစပ်ကို သူက လှမ်းပိတ်ထားလိုက်၍

...ကားရုပ်တန့်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူ ခြေထောက်နာနေ၍ ဟန်နီ
... လက်သီးဆုပ် ဖွဖွထုပေး၏။ အဆစ်လွဲသလို ဖြစ်သွား၍
... ကြာဆေး၊ ဒဏ်ကြေဆေးတွေလိမ်းပြီး နှိပ်နင်းတတ်သူနှင့်

အသေအချာကုမ္ပဏီ ပျောက်မည်မို့ နောက်နှစ်ရက် သုံးရက် သူ့အဖေ ယူရပေတော့မည်။

ကားငှားပြီး တစ်ဖွဲ့လုံး ပြန်လာ၏။ သူတို့လမ်းထဲ မှာ အားလုံး ဆင်းလျှောက်သွားကြမည်။ မသွားခင် ဟန်နီလီကို သူ လှမ်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ...

“ကိုယ် ဒဏ်ရာကြောင့် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် လျှောက်လိုရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွမ်းသေနားရတော့မယ် မင်းကို ကိုယ် အပြည့်အဝ ကူညီပေးနိုင်တာ စိတ်မကောင်းဘူး ဟန်နီရယ်”

အမိပွယ်မရှိသော လေ့လာစုံစမ်းမှုကြီးကို သူ စိတ်ပျက်လက်လျှော့သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိခဲ့၏။ သို့ငြား ...

“လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်တဲ့နေ့ အလုပ်ပြန်စကြတာပေါ့။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဖုန်းဆက်ပြီး အားပေးစကားပေး ပြောပေးမယ်နော်”

သူ စိတ်ပိန်ပြီး ဇေဖြိုးတို့ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ စပ်ပြီးပြီး မျက်နှာကြီးတွေနှင့် ပြန်ကြည့်နေတာ တွေ့ရ၏။

မိုးဝါနှင့် မာဆွေတို့လည်း မတားသာ၊ မကယ်သာ မျက်နှာတွေဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေကြ၏။

ကားဆရာကို ကားထွက်ခိုင်းလိုက်စဉ် ချစ်သူရဲ့လက်ကလေးကို နှမြောတ၊ သစ္စာ သူ ဖြုတ်ခွာပေးလိုက်ရ၏။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ကားခရုင်းပြီး ကားပေါ်က ထောင့်နှင့် ထောင့်နှင့်ဖြင့် လှမ်းလျှောက်လာစဉ် ခြံစောင့် ကိုတာတူးက ပြေးလာတဲ့ရင်း ...

“ကိုဝေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စောစောစီးစီး ကျိုးလာတာလဲ”

“ရှား ... ခင်ဗျားမေးပုံကြီးကလည်း။ ခြေခေါက်လာတာဗျာ၊ အိမ်သားတွေ နိုးပြီလား”

“ခလော်နေကြတုန်းပဲ၊ ဘယ်တုန်းက မနက်အစောထကြလို့လဲ”

“အနိပ်သည် ဩဏာလာရင် ကျွန်တော့်ဆီ ပို့ပေးဗျာ”

အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သည့်အခါ ခြေအိတ်ကို ချွတ်ကြည့်လိုက်၏။ ခြေကျင်းဝတ် ရောင်ကိုင်လာတာ တွေ့ရ၏။

အဆစ်လွှဲသွားတာ၊ အဆစ်ပြုတ်သွားတာ တစ်ခုခု တွေး ဖြစ်နိုင်၏။ အမြင့်မှ အကျမတော်သည့်အလို့။

အရိုးကျိုးသွားတာ မဖြစ်နိုင်။ အရိုးကျိုးသွားလှ
တစ်ချိန်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေပေလိမ့်မည်။

ယခုမှ ညာခြေကိုထောက်မှသာ မခံမရပ်နိုင်အောင်
နာကျင်၏။

အမိပွယ်မရှိတာတွေ ခိုင်းစေခဲ့သည့် ချစ်သူကိုလည်း
အပြစ်မမြင်။

အချစ်ကပေးသော ဒဏ်ရာအသစ်ဟုပင် စိတ်ကထာ
ချင်၏။

ခြေထောက်ရိုးတွေ အက်သွားသလား မသိ။ အကြေ
ထုံးသွားသလား မသိ။ အဆစ်လည်သွားသလား မသိ။ အိမ်က
သွားလျှင် အရိုးအကြောဟိရဂူထံ ရောက်မည်။ ဒဏ်ရာမဖြစ်
လောက်ကို တစ်ကိုယ်လုံး ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးခိုင်းပြီး ငွေညှ
ယူတာ ခံရမည်။ ငွေကုန်ကြေးကျများ၍ အဆူအပူ ခံရမည်
မနက်ပိုင်း လမ်းထလျှောက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည့်အတွက်
လမ်းထလျှောက်ခြင်းအမှုကို တားမြစ်ခံရမှာ ကျိန်းသေနေ၏။

သည်းထိတ်ရင်ဖို အိမ်ကြီးအကြောင်းကို စိတ်ပျောက်
သွားစဉ်၊ စတင်ခံတွေးလာသမျှ အတွေးအလျဉ်တွေကို သူ အားလုံး
အသွား၏။

လူနှင့်မတူသော လူပုံစံတွေ၊ စိတ်ထင်တိုင်း ဝုန်းခိုင်း
ဤထားသည့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ၊ တတ်မီးရောင်တွေ၊ ဝုန်းခနဲအသံ၊
ဆောင်းခနဲ ဟိန်းဟောက်မာန်ဖိသံ။

သူပျော့ခွေသွားမိ၏။ အဘယ်မျှအထိ ပျော့ခွေသွား
သနည်းဟု ဆိုရလျှင် ...

ကြက်သီးမွေးညင်းထ၊ခြင်းပင်လျှင် သူ့အတွက် ...
ဒဏ်ဖြစ်ချင်နေ၏။

၂၃၂

အကောင်းဆုံး အနှိပ်သည်နှင့် ဆေးမျိုးစုံလိမ်းပြီး ကုသသည်။ မပျောက်။ အိမ်သားတွေ သိသွားကြပြီး အရိုးအကြော ပါရဂူဖြင့် ပြုကာ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်၏။ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ်ဖြစ်တာ မတွေ့ရဟူသော အဖြေထွက်၏။ ဆေးဝါးကုသ ပေးမှုကို ခံယူခဲ့သော်လည်း ဓသက်သာ။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်တိတိ ကြာလာသောအခါ ခြေ ထောက်ကြီးမှာ အလိုလို ယောင်ကိုင်းပြီး ဆင်ခြေထောက်နီးနီး ဖြစ်ချင်လာ၏။ အားလုံးလန့်သည်ထက် သူ ပိုလန့်လာရ၏။ ချစ်သူ ဟန်နီက သူမကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာ ဝမ်း နည်းငိုကြွေး၏။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် နေ့စဉ်လာကြည့်ပြီး အားပေး စကား ပြော၏။

“ကိုယ် ဒုက္ခိတဖြစ်သွားရင် ပစ်သွားမှာလား ဟန်နီ”
“အို ... ဘယ်တော့မှ မဝစ်ဘူး၊ ပိုချစ်မှာ သိလား၊ ဟန်နီ ကြောင့် သူ ဒီလိုဘဝမျိုး၊ ဖွ ... လွဲပါစေ ချော်ပါစေ ... ရောက်ခဲ့ရင်လည်း ဟန်နီ အရင်ထက်ပိုပြီး သူ့ကိုချစ်မှာပဲ ဆိုတာ ယုံပါနော်”

ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် အပထား။ ဖွားစဉ်နှင့် စီးချလိုက်သည့် စကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေရာမှ သူ့မှာ အားအင်ရှိလာရပြန်၏။ ပါရဂူကြီးတွေပင် ရောဂါရှာတွေ့ရ၍ သက်လျှော့ချင်လာသော ခြေထောက် ယောင်ယမ်းသည့် သူ့ဒုက္ခ ကို နောက်ဆုံးကုသမည့် သမားတော်များမှာ ပယောဂဆရာ အထက်လမ်းဆရာများ ဖြစ်လာကြပြန်၏။

မြေကိုင်တာဟု ဆိုပြီး ခြေထောက်ဒဏ်ရာခံခဲ့သည့် မြေနေရာကို မေး၏။ သူ တစ်လွဲတွေ လျှောက်ခြေချေ၍လား သိ။ ကုသသည့် ပယောဂဆရာသာ ကြိမ်ရိုက်ခေါ်ကြိမ်စားပြီး အားချွေးပြန်သွားရသည်။ ရောဂါသက်သာမလာ။ နောက်ဆုံးကုသ အမှန်ကို အဖြစ်မှန်ချန်ပြီး ပြောပြလိုက်သောအခါ ပယောဂဆရာ

ဆန်စေ့တွေနှင့် အင်းကွက်ချကာ ပိုင်ရာဆိုင်ရာ နတ်ဒေဝတာတွေ ပင့်ဖိတ်ရုံပြီး တရားခံပရိညာဉ်ကို ရေနှင့် မာန်းမှုတ်ခေါ်တော့၏။

လမ်းထဲမှာ အပူးအကပ် ဝါသနာထုံသော မဂျမ်းစိန် ဆိုသည့် ခဝါသည်ကြီးကို ဝင်ပူးပြီး အင်တာဗျူးလုပ်ကြ၏။ ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် အပထား၊ သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူ့အိမ်သားနှင့် အနီးဝန်းကျင်မှ ဧည့်ပရိသတ်တွေကဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ အားပေးကုန်ကြ၏။

သူ့ကို ခြေဆင်းခိုင်းထား၏။ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေသော မိဘနှစ်ပါးက သူ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ။ ဟန်နီက သူနှင့် လက်နှစ်ကမ်း အကွာလောက်မှာ မာဆွေတို့အဖွဲ့နှင့် စောင့်ကြည့်အားပေးနေ၏။

ဒေါ်ဂျမ်းစိန်က ပူး၍ကောင်းနေဆဲ။ အထက်လမ်းဆရာက ဆန်စေ့ဖြင့် ခင်းထားသော အင်းကွက်ပေါ်မှာ လှံချွန်လေး ဝဲဝေပြီး၊ ထိုလှံချွန်ဖြင့် မဂျမ်းစိန်ကို တို့တို့ထိုး၏။

“အမယ်လေးလေး ... နာလိုက်တာ ဆရာရဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းထိုးပါ နာလွန်းလို့ သေရပါတော့မယ်။”

“ကြောက်သလား မှတ်ပလား”

“ကြောက်ပါပြီ၊ မှတ်ပါပြီ။”

“နင်က ဘာလို့ဒီကလေးကို ဒီလောက်တောင် လုပ်ထားရတာလဲ”

“ချစ်လို့ ကျီစားတာပါ”

“ဘာချစ်လို့လဲ၊ မှန်မှန်ပြော၊ မပြောရင် ငါ ထပ်ထိုးလိုက်မယ်”

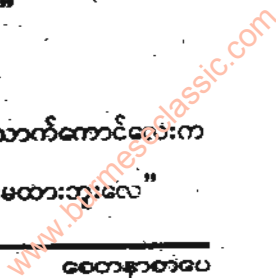
“မထိုးပါနဲ့၊ ဖြေပါ့မယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း တိုက်ဆင်ကြီး နင်းထားလို့ ဖားပင်လို ပြားဝင်နေပါပြီ၊ အခုတွေတိုက်ထားလို့ ဦးစွန်းဖုတ်က မီးတို့လို့ရအောင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျွက်ကျွက်ဆုအောင် ပူနေရပါပြီ”

“လျှာမရှည်နဲ့ မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

“စားချင်သောက်ချင်လို့ လုပ်တာပါ”

“စောစောက ပြောပါလား”

“ပြောပါတယ်၊ ကျုပ် လုပ်ထားတဲ့ သောက်ကောင်ပေးကလည်း အိပ်မက်ပေးတာကို အလေးမထားဘူးလေ”

“ဟုတ်လား၊ ခောင်စေဟန်၊ မင်းကို အိပ်မက်ပေးသေးတယ် ဆို”

“ဆောင်းတွင်းအိပ်မက် ကယောက်ကယက်ဆိုတော့ မက် တာတွေ ရှုပ်ထွေးနေလို့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး ဆရာ”

ဆရာက ခေါင်းညိတ်သွား၏။ ခြေဆင်းပေးထား သော သူ့ခြေထောက်ဒဏ်ရာကို အသာထိတို့ကြည့်ပြီး ...

“ဟဲ့ ဘဝခြားတဲ့ တခြားသော လောကသား၊ နင် စားချင် ရင် နင့်ကိုကျွေးမယ်၊ ကိုယ်စားပေ့ ... ကိုယ်စား၊ နင် ဒီဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးကို မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ထားခဲ့၊ နင့်ပညာတွေ တစ်စမကျန် ပြန်နုတ်ယူသွား၊ ဖြစ်ပြီးသမျှဒဏ် နင့်မှာသာ ပြန်ခံစေ၊ ငါပြောတာ ကျေနပ် လား”

“ကျေနပ်ပါတယ် ... ကျေနပ်ပါတယ်”

“နေပါဦး၊ နင်က ဒီလောက်လူတွေပေါများတဲ့မြို့မှာ နေတယ် ဆိုတဲ့ အဆင့်ဆိုတော့ နင့်အဆင့် ဘယ်သေးမလဲ”

“မသေးပါဘူး၊ ဆရာကြီး ဖြစ်နေပါပြီ”

“အံ့မယ် ဆရာကြီးတဲ့၊ ဘာဆရာကြီးလဲ”

“အဲ့ဒီလမ်းဘေးက သစ်ပင်မှာ စောင့်ရတဲ့ ဆရာကြီးပါ”

“ဆရာကြီး ခေါ်ရအောင် နင့်မှာ တပည့်ဘယ်လောက်ရှိ လို့လဲ”

“အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပါတယ်”

“လာသေးတယ် သူက”

“မြန်မြန်ပြန်လွှတ်ပါတော့၊ ပူလို့သေရပါတော့မယ်၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“နင့်ပညာ အခုချက်ချင်းယူ”

“ယူလိုက်ပြီ၊ ယူလိုက်ပြီ”

“ဘုရားကို ဦးတိုက်”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ဟုတ် ဟုတ်”

“သွားတော့”

“ခဏလေး ဆရာကြီးရယ်၊ ဘယ်နေ့လောက် လာကျွေး မလဲ”

“အရေးထဲ ငတ်တာက ကျနေသေးတယ်၊ အားတဲ့နေ့ လာကျွေးမယ်၊ ထပ်မမေးနဲ့၊ ရေမန်းနဲ့ မှုတ်လိုက်လို့ အအေးပတ်ပြီး သေသွားဦးမယ်၊ ထွက်ဆိုထွက် ... အခု ထွက်”

အထက်လမ်းဆရာကြီး ပိတ်ဟောက်လိုက်၍ မကျမ်းစိန် ထိုင်ပြီး ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိမ်းထိုးတုန်ယင်နေရာမှ အရပ်ကြီးပြတ်သလို လဲကျသွား၏။ အနီးအနားက နတ်ထိန်းလုပ်ပွဲဟန်တူသော အဖော်မိန်းမတွေက ဝိုင်းပွေ့ပြီး ယပ်ခတ်ပေးနေကြ၏။

ဆရာက ပါးစပ်လှုပ်ရှုရှုတ်ဆိုပြီး သူ့ခြေထောက်အပေါ်ပိုင်းမှ အောက်ပိုင်းအထိရောက်အောင် လက်နှင့် သပ်ချနေ၏။

အကြမ်းကုခန်း ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အကြမ်းကုဆရာကို ငွေနှင့်လက်ဆောင်ပစ္စည်း အတော်များများ ပေးဆက်လိုက်ရ၏။ အစားဝင်ပူးဝေးသော မကျမ်းစိန်ကိုလည်း မုန့်ဖိုးပဲဖိုးပေးလိုက်ရပြန်သည်။

တစ္ဆေစာပစ်သည့်နေ့ ဆရာ ပြန်ရောက်လာပြီး စိစဉ်ပေးမည်ဟု ဆရာက မှာကြားသွား၏။ တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်သော လူကြီးတွေက သူ့အိမ်သားတွေကို ပယောဂဆရာ မှာသွားသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ကြဖို့ တိုက်တွန်းကြသည်။ အိမ်သားတွေက ယုံရခက်နေဆဲဖို့ အခက်တွေ့နေစဉ် နံဘေးကပါ တိုက်တွန်းနေ၍ ကျတ်စာကျွေးရန် သဘောတူ လက်ခံလိုက်ကြ၏။ တောထဲတောင်ထဲ မဟုတ်ပါဘဲနှင့်-မြို့ထဲမှာ တောစာပစ်ရခြင်းမှာ အတော်ကို အကြောင်ကြောင်နိုင်သော ရှုတ်စရာကောင်းသည့် အမှုကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ဗျာ ရှိသမျှဆေးနည်းကုနည်းတွေ စုံသွားအောင်တော့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးလိုက်ရမှာပဲ၊ ပျောက်တော့လည်း သူ့ကံပေါ့၊ မပျောက်တော့လည်း သူ့ ဝင့်ရှိလို့ သူ ခံရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါပြီ”

သူ့မိဘနှစ်ပါးက ညည်သည်လူကြီးသူမတွေကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခြေထောက် အရောင်ပျောက်အောင်

ဆေးနည်းစုံဖြင့် သူ့ ရောထွေးကုသခဲ့မိ၏။ မည်သည့်ဆေးချက်က ထိသွားသည်မသိ။ အကြမ်းကုဆရာ ကုသပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ ခြေထောက် အရောင်ပြန်လျော့ကျလာ၏။ လမ်းပြန်လျှောက် နိုင်သော်လည်း သွေးကျလျှင် ပြန်ရောင်လာမှာစိုး၍ အနားယူနေ လိုက်ရတော့သည်။

ကျောင်းပျက်ရက် နှစ်ပတ်တိတိ ဖြစ်လာသောအခါ သူ လမ်းပြန်လျှောက်လာနိုင်တော့သည်။ ဟန်နီက စာကူးပေးသည်။ လက်တွေ့အချိန်တွေကို လက်လွှတ်လိုက်ရ၍ သူ နှမြောသော်လည်း ချစ်သူရဲ့ ဂရုစိုက်ခံရမှုကြောင့် တင်းကျပ်ခံစားရသမျှ အရာရာကျေ ပျက်သွားရပြန်သည်။

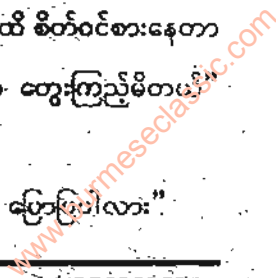
သူ လူကောင်းတစ်ယောက်လို ပြန်ဖြစ်လာသော အခါမှ ချစ်သူကပင် စတင်၍ ရပ်နားထားခဲ့သော စုံထောက် ဇာတ်လမ်းနှင့် အိမ်ကြီးမာယာအကြောင်းကို ဖွဲ့ဆွဲပြောလာပြန်သည်။ ဆွစ်သူကလွဲလျှင် ကျန်သော ကျား/မအားလုံးက အိမ်ကြီးမာယာ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်မဆက်စေချင်ကြ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ခါး သီးနေလေပြီ။ မရ။ ဟန်နီက သူ့မဘာသာသူ့မ အရဲစွန့်ပြီး

စုံစမ်းမည်ဟု အကျပ်ကိုင် ပြောဆိုလာသောအခါ သူ့မှာ ငါရင် ပူဆာ မနေသာ ဖြစ်ရပြန်တော့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ယခင်ကလို လမ်းလျှောက် ထွက်ဖို့ ဟန်နီက အမိန့်ချ၏။ ကျန်လူတွေအားလုံးက မလျှောက် လိုတော့ကြောင်း ပြောပြီး ရှောင်ဖယ်ကြ၏။ ဟန်နီ တစ်ဦးတည်း လုပ်နေတာကို အမြင်ကတ်သွားကြ၍ တမင်လမ်းမလျှောက်ကြဖို့ အချင်းချင်း ပိုင်းညှိထားကြဟန်တူ၏။ ဟန်နီက ဂရုမစိုက်။ သူ့မအိမ်ရှေ့နားအထိရောက်အောင် သူ ရောက်လာပြီး ခေါ်ဖို့ တတွတ်တွတ်မှာ၏။ တားမရ ချစ်သူ အပေါ်မှာ တင်းစာလိုက် လျှင် နားလည်မှုလွဲပြီး ပြတ်စဲကုန်ကြဖို့ရာသာ အကြောင်းရှိတော့ သည်။ လိုက်လျောမှုဖြင့် အလိုက်သင့်နေပြပြီး ဟန်နီကို နားချ နိုင်သည့်နေ့အထိ သူ တွေ့အောင် စောင့်ချင်၏။

“အဲဒီအိမ်ကြီးကို မင်း ဒီလောက်အထိ စိတ်ဝင်စားနေတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ကိုယ် ခဏခဏ တွေးကြည့်မိတယ်”
“ဘယ်လို အဖြေရသလဲ”
“မရခဲ့ဘူး၊ မင်းမှာရှိတဲ့ အဖြေကို ပြောပြပါလား”

“လောကမှာ ထူးခြားဆန်းပြားတာ မြင်ရ သိရ ကြားရချင်တာ လူ့သဘာဝပါ။ သူပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ဘယ်လိုမှတွက်ဆမရအောင်ကို အဲဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အိမ်သားတွေက ထူးဆန်းလွန်းနေတယ်”

“တစ်ခါ ခြေထောက်ယောင်ရုံနဲ့ အားမရလို့ အသက်ပါ အချောင်ဆုံးအောင် မင်း လုပ်နေတာလား ဟန်နီ၊ မင်းကိုယ့်ကို သေစေချင်ရင်လည်း တခြားနည်းလမ်းတွေ မင်းမှာ အများကြီးရှိပါတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ သေပါရစေ”

“ရှင်က အဓိပ္ပာယ်ရှိမှုအတွက် ရှင်သန်တာလား၊ အရင်က ပြောခဲ့တာ ပြန်မှတ်မိသေးလား၊ ကျွန်မအတွက် အသက်ရှင်တာပါဆို”

သူမထံမှ သူ အဖြေတောင်းစဉ်က စိကာစဉ်ကာ ပြောခဲ့သမျှတွေ ပြန်လည်ထုတ်နှုတ်ကိုးကားလာတိုင်း သူ့မှာအောင့်သက်သက်ကြီး လှိမ့်ပိနီငြိမ်ခံနေရတော့သည်။

ကျပ်နဲ့တွေ့လိုသာ တဟိုက်ဟိုက်အော်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြပစ်လိုက်၏။ သူမက ...

“ဘာလဲ တမင်အရဲ့ တိုက်ပြတာလား”

အာရပ်တွေလို ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ သူမက သဘောကျကျနပ်သွားဟန်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်မတွေလို လည်တိုင်ကြောကြော ငြိမ်သာအောင်ပင် မော့ထား၏။ သူက လှုပ်ကြီးတွေ စိတ်ညစ်ခါခါသလို ရင်ဘတ်စည်တီးသလို တီးပြီး ဂါးဂါးဂီးဂီးလှုပ်ပြချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် သုံးနာရီနှင့်မိနစ်ငါးဆယ်မှာ သူ့ လမ်းလျှောက်ထွက်ပြီး နှစ်ရပ်ကွက်ခြားသော သူမတို့အိမ်က သွားရောက် စောင့်ခေါ်ရ၏။ သူမနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြ၏။ အပေါင်းအသင်းတွေက တကယ်ကို နေခဲ့ကြ၏။ သူမက ဂျင်းပန်(လ်)အတိုအကျပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကောင်းရူးကို စီးထား၏။ ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီတိုဝတ်ပြီး တင်းနစ်ရူးဖိနပ်အနီကို စီးထား၏။ အပြေးလေ့ကျင့်သူတွေက ပေါက်နေ၏။ သူမက ခပ်မှန်မှန် ပြေးကြဖို့ လောဆော်၏။

လေးနာရီထိုးပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်မှာ အိမ်ကြီးမှာ ရောက်လာ၏။ အတန်အသင့်လည်း သွေးခွေးချွေးစီးစားပန်းနေကြသည်။ သူမက ...

“ဒီနေ့ ကျွန်မပါ လိုက်မယ်”

“ဒီခြံတံခါးအမြင့်ကြီး မင်း ကျော်ဝင်လို့ ဖြစ်မလား၊ တော်ကြာပြီရွဲကုန်မှ”

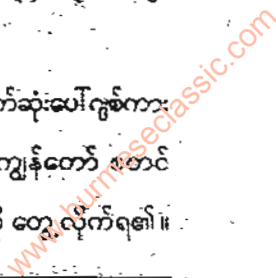
“ဘာပြီရွဲကုန်ရမှာလဲ”

“ဗူးတွေ ပေါင်တွေ ခြေသလုံးတွေကို စူးချွန်နဲ့ ထိရှကုန်လို့ အနားရွတ်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာမျိုးကို ပြောတာပါ”

“မပူနဲ့ ရတယ်၊ ကျွန်မက အမြင့်တက်ကျင့်ရှိတယ်၊ အိမ်ခြံထဲမှာဆိုရင် ကျွန်မ မတက်ဘူးတဲ့သစ်ပင် မရှိဘူး၊ ဒီခြံစည်းရိုးတံခါးလောက်ကတော့ အသာကလေးရယ်”

အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်ပြီးသည်နှင့် ရင်အထိတ်ထိတ်နှင့် ခြံစည်းရိုးအနား ကပ်လိုက်စဉ် ခြံတံခါးကြီးက ကျွီကျွီမြည်ပြီး ပွင့်လာ၏။ စည်းရိုးဘေးကို သူနှင့်သူမ ကျောကပ်ရပ်ကွယ်လိုက်၏။

အိမ်ကြီးဆီမှ ထွက်လာသော နောက်ဆုံးပေါ်ကွန်ကားတစ်စင်း အမိုးရှင် တပ်ထား၏။ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် စတင်အောင်းသည်နေ့က တွေ့ခဲ့သော မိန်းမလှလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိန်းမလှလေး အပါးမှာ ကားမောင်းသွားသည့်လူမှာ ဂင်တိုတိုနှင့် လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ ထိုလူကြီးကို သူ တစ်ခါချောင်ကြည့်စဉ်က တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

တံခါးကြီး ပြန်ပိတ်ခါနီးမှာ သူက သူမကို လက်ဆွဲပြီး အတွင်းကို ပြေးဝင်လိုက်၏။ သူက ချုံကွယ်မှာရပ်ရင်း

“ဒီနေရာမှာ မိလို့ကတော့ အလကားနေရင်း သူ့ခိုးအဖြူအစွပ်စွဲခံရမှာပဲ”

“အို ... ရမလား၊ သူတို့မဟုတ်မဟပ်တွေ လုပ်နေတာကို ဖော်ထုတ်ဖို့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဝင်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြလိုက်မှာပေါ့”

“သူတို့ မဟုတ်မဟပ်လုပ်တဲ့ အထောက်အထားက ဘယ်မှာလဲ၊ မင်း ဘယ်လိုသက်သေပြနိုင်မလဲ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ့်သိထားရုံနဲ့ တရားခွင်မှာ ရှင်းလင်းသက်သေပြလို့ ရနိုင်မယ်ထင်နေသလား”

“ဟာ ... ရှုပ်တယ်၊ အဲဒါတွေ တကယ်မဖြစ်သေးဘဲနဲ့ ဘာမှ ဆက်ပြောမနေနဲ့၊ ရှင်ကို မြေစာဆိုလား ကျွတ်စာဆို

လား လာကျွေးတုန်းက အဲဒီခြံတံခါးဝနားမှာ စားစရာတွေ ထားခဲ့တာလေ၊ ကျွန်မနဲ့ ဇနီး ပြီး လိုက်ပို့ပေးတာပေါ့၊ ပယောဂဆရာကြီးက အကုန်လုပ်ပေးသွားကယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ခြံထဲက လူတွေ ကားတွေ ထွက်မလာလို့ သူတို့ခြံရှေ့မှာ ကျွန်မတို့ ဘာလာလုပ်နေသလဲဆိုတာတောင် သူတို့သိလိုက်ကြမိပုံ မပေါ်ဘူး”

“ဒီတစ်ခါ ခြံထဲဝင်တာ သတိအတော်ထားရလိမ့်မယ်၊ လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ ခွေးဆိုးတွေကို အိမ်ရှင်က လွှတ်ချင်လွှတ်ပေးမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ လှောင်အိမ်”

“အပြင်ဘက်မှာ မတွေ့ဘူး၊ အိမ်ထဲမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထားသလား မသိဘူး၊ အဲဒီ ခွေးဆိုးတွေ ထွက်လိုက်ရင် ပြေးလွှတ်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ မင်းကို တားလို့မရလို့သာ အဲဒီစွန့်ရတယ်၊ ကိုယ့်မှာ ထန်းလျက်ခဲ နည်းနည်းပါတယ်၊ အဲဒါ ပစ်ကျွေးလို့မှ မရရင် ဒီသံပိုက်တုတ်နဲ့ ဖြတ်ကစ်ပစ်ရတော့မှာပဲ”

သူက ခါးကြားမှာ ထိုးလာသည့် သံပိုက်နှင့် ထန်လျက်အိတ်ကို ထုတ်ပြ၏။ သူမက ...

“လာပါ မြန်မြန်လေး၊ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလင်းနေတုန်း အတွင်းထဲဝင်ပြီး လေ့လာလို့ရရင် လေ့လာရအောင်”

“အဲဒီလောက်အထိ အတင့်မရဲသင့်ဘူး ဟန်နီ”

“အိမ်ပြင်က ကြည့်နေလို့ ဘာသိရမှာလဲ၊ သူတို့မသိအောင် ဝင်ကြည့်တာကမှ ပိုသိရဦးမယ်”

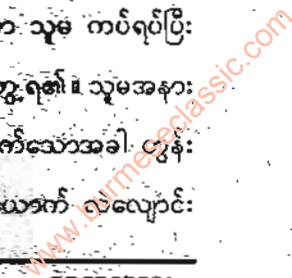
“အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်း ဖွဲ့စည်းပုံတွေ မင်းက သိထားလို့လား၊ အိမ်သားတွေ မိသွားရင် သူခိုး စွပ်စွဲလာသမားလုံးဝပြင်းချက်ထုတ်မရအောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒီခြံထဲရောက်မှတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ အိမ်ထဲအထိရောက်အောင် ဝင်တော့မှာပေါ့၊ ဟော ... တိုက်ဘေးက ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ပွင့်နေပါလား၊ လာ ... ဝင်လို့ရမရညွှန်း ကြည့်ရအောင်”

ဝင်လို့မရ။ သံပန်းတပ်ဆင်ထား၏။ သူက သူမက တိုက်နောက်ဖက် ပတ်ခေါ်သွားပြီး အပေါ်ထပ် ဝရန်တာရောက်အောင် ပိုက်လိုင်းမှ တွယ်တက်ခိုင်းလိုက်၏။

သူမ တင်ပါးနှစ်ဖက်ကိုလည်း တွန်းပင့်တင်ပေးရသေး၏။ လက်ကိုင်လျှင်ပင် အဖြစ်သည်းချင်သော မချောကသူမ သိချင်တာ သိရဖို့ စိတ်ဇောလောကြီးနေစဉ်တွင် (-င်)ကို ကိုင်တာ လုံးဝမမှု။ ဂရုမထား။ ကိုင်ချင်၍ ကိုင်သည်လည်းမဟုတ်ရ။ ထိုသို့မှ တွန်းမိတင်လျှင် ရာဝင်စဉ်အိုးထဲ ကျနေသော ကြွက်လို ခုန်တက်လိုက် ပြန်လျှောကျလိုက်နှင့် ဖြစ်ဖြစ်နေ၏။ ပိုက်လိုင်းကို ဖိနပ်ကြီးနှင့် ညှပ်တက်ရတာ ခက်၏။ ဝက်အူရစ်အထိန်းတွေကို ကန်တက်သွားမှ အပေါ်ဆက်၍ ရောက်၏။ ဝရန်တာ သိပ်မမြင့်၍ တော်သေး၏။

အပေါ်ရောက်သွားသော သူမက သူ့ကိုမစောင့်။ သူ့ဘာသာသူ့ အမြန်လိုက်တက်လာသောအခါ အပေါ်တစ်ဆင့်ကိုပင် သူမဘာသာသူမ တက်ရောက်သွားလေပြီ။ သူ့လိုက်တက်သောအခါ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်အနားမှာ သူမ ကပ်ရပ်ပြီး အတွင်းထဲကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေတာ တွေ့ရ၏။ သူမအနားမှာ သူရပ်ပြီး အတွင်းထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ တွန်းလှည်းဘီးတပ် ခုတင်တစ်ခုပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် လဲလျောင်း

နေတာကို အဝတ်ဖြူ အုပ်ထား၏။ ရုပ်အလောင်းပုံစံ ပြင်ဆင်ထားပြီး ပန်းစည်းပန်းခွေတွေ အနားမှာ ဝေဆာချိတ်ဆွဲထား၏။ ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်က သူတို့ကို ကျောပေးထိုင်နေ၏။ အလောင်းကို မျက်နှာမူပြီး နှုတ်ထောက်ဝတ်ဖြူ ဆုတောင်းပေးနေဟန် ထိုင်နေခြင်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ရင်တဖိုဖိုဖြင့် ချောင်းကြည့်နေကြရာမှ သူမက ...

“ဒီအိမ်မှာ မှုခင်းတစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ သေချာပြီ”

“ဒီလောက်သိရရင်လည်း ပြန်ကြရအောင် ဟန်နီရယ် ...

မင်းက အမှုလိုက် အရာရှိလည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းအကူ

အညီ ပေးချင်ရင် နီးရာရဲစခန်းမှာသာ သွားတိုင်လိုက်တော့

အခု တို့လုပ်နေတာ ပြစ်မှုဖြစ်နေပြီ”

“ရှား ... ရှင့်အသံကို ကြားသွားလိမ့်မယ်။ လေသံနဲ့ပြောပါ။

သေချာအောင် ထပ်စောင့်ကြည့်ပါဦး”

ဟန်နီ အသံအဆုံးမှာ “ဝေါင်း” ခနဲ ဟိန်းဟောက်

သံကြီးကို အိမ်အတွင်းဘက်မှ ကြားလိုက်ရ၍ သူနှင့်ဟန်နီ သွေး

လန့်ချောက်ချားသွားကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် နံရံမှာပြားနေအောင် ကပ်နေစဉ်မှာပင် အောက်ထပ်ဝရန်တာမီးတွေ လင်းလာပြီး လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ဝန်းကျင်အနံ့ကို လိုက်လံထိုးကြည့်နေ၏။ ရှောင်ပုန်းစရာမရှိ၍ နံရံထဲ နစ်ဝင်မတတ် ကပ်နေစဉ်မှာပင် ဓာတ်မီးအလင်းရောင်က အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူတို့ ကပ်နေသော နံရံကို မွေ့အထိုးမှာ ...

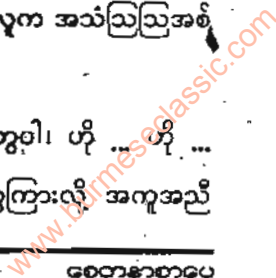
ဓာတ်မီးရောင်တွေ လှုပ်ရှားနေရာမှ သူ့အပေါ်တည့်တည့်အရောက်မှာ ရုပ်တန့်သွား၏။ ပြီးလျှင် သူ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ကို အနည်းငယ်ရွေ့ထိုးလိုက်ရာ ဟန်နီကိုယ်ပေါ်ကျ ရောက်သွားရပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဓာတ်မီးနှင့်လှမ်းထိုးထားသူက ...

“ဟိတ် ... ဘယ်သူတွေလဲ။ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဓာတ်မီးကိုင် ထိုးထားသည့်လူက အသံသြသြအစ်အစ်ကြီးဖြင့် လှမ်းမေး၏။ ဟန်နီက ...

“ကျွန် ... ကျွန်မတို့ လူကောင်းတွေပါ။ ဟို ... ဟို ...

ဒီအိမ်ကြီးတဲက အော်သံဟစ်သံတွေကြားလို့ အကူအညီ

ပေးရအောင် ရောက်လာရင်းနဲ့ ဘာဖြစ်မှန်း သိရအောင် အခုလို တက်ချောင်းကြည့်တာပါ။

“ဆင်းခဲ့ကြစမ်း ... မင်းတို့ ဘာတွေလဲ၊ ငါ့အိမ်ထဲကို ဒီ အချိန်ကြီး ဝင်လာရုံသေးတယ်၊ ကြည့်စမ်း ... ကျူးကျူး ကျော်ကျော် စော်စော်ကားကားနဲ့ အခု အမြန်ဆင်းခဲ့ကြ၊ မင်းတို့ သူခိုးတွေလား၊ ဓားပြတွေလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ကို မဟုတ်ပါဘူး။”

သူနှင့်သူမ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် အောက်ထပ် ဝရန်တာကို ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ဓာတ်မီးနှင့် မျက်နှာတွေကို ထိုးထား၍ တစ်ဖက်လူကို မမြင်ရ။ အလင်းစူးကြောင့် မျက်လုံးတွေ တွိန်းစပ်ပြာဝေနေမိ၏။

“အထဲဝင်ကြစမ်း ... သွားဝင် ...”

ဓာတ်မီးထိုးထားသူက တရားခံဖမ်းသလို လေသံဖြင့် ပြောကာ သူနှင့် သူမကို အတွင်းခန်းထဲသို့ အတင်းမောင်းသွင်း၏။ ဓာတ်မီးပိုင်ရှင်မှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိပြီး၊ အသံပြောစာ စူးရဲလွန်းသည်။

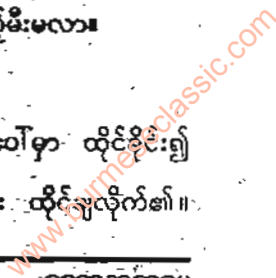
အိမ်ကြီးမှာ အဆင့်သုံးဆင့် ဝရန်တာပါ၏။ ရှေ့ဘက်မှကြည့်လျှင် နှစ်ထပ်ဖြစ်သယောင် ရှိသော်လည်း အမှန်မူ သုံးထပ်၊ သုံးလွှာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်တာကို အထဲရောက်မှ သိလိုက်ရသည်။

“မင်းတို့ ထွက်ပြေးလို့ရမယ် ထင်သလား၊ ဉာဏ်များမယ် မကြနဲ့၊ ငါ့ရဲ့ကောင်ကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင် မင်းတို့ အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဆက်သွား။”

အတန်သင့် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးထဲ ရောက်လာ၏။ ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ ရှိသော်လည်း ဖရိုဖရဲနှင့် စိတ်ထင်တိုင်း ကြိုထားသလို ပြိုကွဲကြေမှုနေကြ၏။ ဆိုဖာဆက်တီတွေ ဓားနှင့် ထိုးဖောက်ထား၏။ ခွေးခြေထိုင်ခုံတွေ မိုက်ချိုးထား၏။ မှန်စားပွဲတွေ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေမှုနေ၏။ ဝန်းချိုကားတွေ ပြုတ်ကျတဲ့လောင်း။ ဖန်မီးဆိုင်းတွေ အပြည့်မီးမလား။

“ထိုင်”

ဆိုဖာဆက်တီ အပေါက်ကြီးဝေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်း၍ သူမက သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် အေးစက်နေသော ချစ်သူလက်ကို အသာဆုပ်ထွေးပြီး သူ့လည်း ရောထိုင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်ထိုင် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ သူနှင့်သူမ မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်နေကြ၏။

သူတို့ရှေ့မှ လူကြီးကိုလည်း မီးရောင်ဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်မြင်ခွင့် ရခဲ့လေပြီ။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်၊ လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဥပမာရုပ် သန့်ခန့်၏။ နက်ဂတိုင် ဖြုတ်ထားသော ရှပ်အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်ဟပြု ဝတ်ဆင်ထားပြီး နက်ပြာရောင် ဘောင်းဘီကို အချိုးအစား ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှုပ်ပွနေသော စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုသူ ဝင်ထိုင်၏။ ဆုံလည်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ အသာလှည့်ကစားရင်းမှ သူနှင့် သူမကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါပမာ စိုက်ကြည့်လေ့လာ အကဲခတ်နေ၏။

ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ဖြီးသင်ထားပြီး ခေါင်းလိမ်းဆီရွဲလိမ်းထားသည့် နိုင်ငံကြီးသားစတိုင်(လ်) ထွားနေသော

ထိုလူနှင့် သူ၏ ဧည့်ခန်းမှာ လားလားမျှ မဆိုင်။ သေသပ်ကြော့မော့စွာ နေတတ်သူတစ်ယောက်က ဤသို့ရှုပ်ပွညစ်ပေနေသော အခန်းတစ်ခုကို သူ၏ အိမ်ဧည့်ခန်း (သို့) အလုပ်ရုံးခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်ထားရှိနိုင်မတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်သော ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခု ဒွန်တွဲနေသလိုပင်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“လူကောင်းတွေပါ”

“ဒီမှာ မိန်းကလေးအမည်ကို မေးနေတာ”

“ကျွန်တော် ဖြေမယ်၊ ကျွန်တော်အမည် ဘုန်းမာန်၊ သူ့ရဲ့ အမည်က ချယ်ရီနန့် ခေါ် ဟန်နီ”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“လှိုင်မြင့်မိုရ်အိပ်ရာ အနီးမှာ နေတယ်”

“ဒီကို ဘာသဘောနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“ဟန်နီ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“ဒီမှာ မင်းတို့နဲ့ သက်ဆိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

“မရှိမှန်းသိပေမဲ့ အကူအညီလိုရင် ပေးရအောင်လို့ပါ”

“သူများခြံထဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နှင့် ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ”

“အဲဒါတွေ ကြိုတွေးမိပြီးသားပါ။ အဲဒါတွေထက် အကူအညီ ပေးချင်တဲ့စိတ်၊ လူပီပီ စူးစမ်းလေ့လာချင်တဲ့ စိတ်တွေကြောင့် ဒီထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြရတာပါပဲ”

ထိုလူက တုံ့ပြန်စကား မဆိုတော့။ ထပ်မံစူးစိုက် ကြည့်နေပြန်၏။ ပြီးမှထိုင်ခုံပေါ်မှ ထ,လာပြီး ...

“မင်းတို့ကို ကြည့်ရတာ ကလေးကချေပုံ မပေါက်ဘူး ... ခိုးသားစားပြပုံ မပေါက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲ။ အခုခေတ် ကလေးကချေ ခိုးသားစားပြတွေကလည်း အယောင်ဆောင် ပရိယာယ်တွေနဲ့ ဝတ်တတ် စားတတ် နေတတ် ထိုင်တတ်-နေကြတာပဲ။ ချို့ပါတာ မဟုတ်တော့ ခွဲခြားရခက်တယ်”

“ခွဲခြားရ လွယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လိပ်စာအတိုင်း စုံစမ်းကြည့်ပါ”

သူ့စကားကို ထိုလူ သဘောကျသွားပြီး ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်နေ၏။ သူမက ...

“ကျွန်မတို့ကို ဘာလုပ်ဦးမှာလဲဟင်”

ထိုလူက မျက်လုံးစွေစောင်းကြည့်၏။

“မင်းတို့ ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘာတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေ တာကို မြင်ခဲ့ကြသလား။ အမှန်အတိုင်းဖြေရင် လွတ်ပေး မယ်။ မဖြေရင် မင်းတို့ကို လက်စဖျောက်ပစ်မယ်”

သူမက စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သော လေသံတွေ တုန်အက်နေ၏။

“ဟို ... ဟို ... ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မတွေ့ရပါဘူး။ မတွေ့ရလို့လည်း အပေါ်ထပ်အထိ စာက်ကြည့်မိတာပါ ရှင်”

“အဲဒီအပေါ်ထပ်မှာရော ဘာတွေလဲ”

ထိုလူကြီးက သိထားပြီးပုံ ပေါ်၏။ ညာပြောလျှင် ထိုလူကြီး ခြိမ်းခြောက်သလို ဖြစ်သွားမည်ထင်၍ သူမက ထစ်ထစ် ငေါငေါဖြင့် ဝန်ခံပြောကြားလိုက်လေသည်။ တားချိန်မရ။

“ဟိုလေ ... ဟို ... လူတစ်ယောက် ... အလောင်း ... လူသေအလောင်းတစ်ခု ဘေးမှာ ငိုနေတာလား ... ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချပြီး ဝမ်းနည်းတဲ့အနေနဲ့ ဆုတောင်းမှု တစ်ခုခု များ လုပ်နေတာလား မသိဘူး။ အဲ ... အဲဒါမျိုးကိုပဲ တွေ့ ခဲ့ရတယ်”

ထိုလူက မျက်မှောင်ဆွဲပြီး စဉ်းစားသွား၏။ ပြီးမှ ...

“အဲဒီလို မြင်ခဲ့ရတော့ မင်းတို့ ဘယ်လိုထင်သွားကြသလဲ”

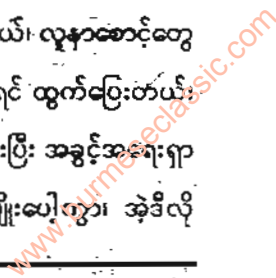
“အဲ ... ဟို ... အယ် ...”

“သူ့သဘောသူ ဆောင်ပြီး ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ထင်ကြေးပေးစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။”

သူ လေသံတင် တင်းပြီးပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုလူ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေရာမှ တန့်ခနဲ ရပ်သွား၏။

“ဒီလိုအမျိုးတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ မင်းတို့နဲ့ပါဆိုရင် သုံးကြိမ် မြောက် ဖြစ်နေပြီ။ ပထမက အိမ်နီးချင်းလူနှစ်ယောက်၊ အဲဒီအော်ဟစ်သံတွေကြားလို့ လာချောင်းကြည့်ကြတယ်။

ငါ ရှင်းပြပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ်ကြတော့ ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတွေနဲ့ ရဲစခန်းကရဲတွေ ရောက်လာ ပြီး တစ်အိမ်လုံးကို မွေနှောက်စစ်ဆေးတယ်။ အဖြစ်မှန်ကို သိရမှ သူတို့လည်း စိတ်ချလက်ချ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား ကြတယ်။ မထူးပါဘူး။ မင်းတို့ကိုလည်း တိုတိုနဲ့လိုရင်း ရှင်းပြမယ်။ မင်းတို့တွေ့ခဲ့တဲ့လူဟာ ငါ့ရဲ့ညီပဲ။ အလောင်း ပုံစံ လုပ်ထားတာ ပလာစတာကိုင်ထားတဲ့ လူရုပ်ကြီး။ ငါ ညီက စိတ်မနဲ့ဘူး။ ဒီအခန်းကိုပဲကြည့်။ သူထင်သလိုလာ ဖွထားတာ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း သူ့လက်ချက်နဲ့ စရပ်ပျက် ထက် ဆိုးအောင် ပျက်စီးကုန်ပြီ။ သူ့ရဲ့စိတ်ရောဂါကို ကုသဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ငါ့ရော ... ဆေးရုံ က ဝန်ထမ်းတွေပါ လက်မြှောက်ရတယ်။ ဆေးရုံမှာ သူ့ ကိုချုပ်ထားရင် လူကောင်းလို နေပြတယ်။ လူနာစောင့်တွေ က ယုံကြည်လို့ အပြင်မှာ နေခွင့်ပေးရင် ထွက်ပြေးတယ်။ လူကောင်းတွေထက်တောင် ဉာဏ်များပြီး အခွင့်အရေးရှာ ပြေးတတ်တဲ့ မရူးမကောင်း လူစားမျိုးပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို

နည်းနဲ့ ဆေးရုံကို အကြိမ်ကြိမ် ဒုက္ခပေးခဲ့လို့ ကြာတော့ ဆေးရုံကပါ လက်မခံနိုင်တော့တဲ့အဆင့် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အဆင့်က သူ သေသွားမှသာ ငြိမ်ကျသွားမဲ့ နောက်ဆုံး စိတ်ရောဂါ အဆင့်မျိုးကို ရောက်နေပြီ။ သံသေးသံကြောင် အော်ဟစ်တာလည်း သူပဲ။ မင်းတို့ ငါပြောတာကို မယုံရင် ရပ်ကွက်လူကြီးနဲ့ ဒီမြို့နယ်ရဲစခန်းမှာ သွားရောက်စုံစမ်း လေ့လာပေးတော့၊ ငါကတော့ အတိုချုံ့ပြီး ရှင်းရှင်းပဲပြော ပြလိုက်ပြီ။ ငါနာမည် 'နေမိုးသစ်'။ မင်းတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုအမှားမျိုး ထပ်မဖြစ်စေနဲ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်နိုင်ပြီ။ ဒီဘက်တံခါးက ထွက်ရင် လှေကားတွေ လိုက်မယ်။ အောက်ထပ်မှာ စောင့်နေတဲ့လူကို အချက်ပေးဘဲ(လဲ) နှိပ်လိုက်မယ်။ သူ့ တံခါးလိုက်ဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်။ ဆိုးသော မနက်ခင်းပါပဲ။ ကံမကောင်းသူ နှစ်ယောက်ရေ”

နေမိုးသစ်က လိုက်လျော့ခွင့်ပြုလိုက်၍ သူနှင့်သူ ဘာမှ ပြန်လည်ပြောချိန်မရ။ အပြင်ရောက်အောင်သာ နောက်ထပ် တဲ့ခြေထောက် သစ္စာဖောက် လုပ်လိုက်ရ၏။ အောက်ထပ်မှာ

အရပ်လေးပေလောက်သာရှိသော လူပုလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုယ်ရံတော် ချပ်ဝတ်စားနံသာတွေ ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူတို့ကို မှုန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ကြည့်နေ၏။ ဘဲ(လ်)မြည်သံကြားရသည်နှင့် လူပုလေးမှာ ခါးကြားကသော့ကို ထုတ်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေး၏။

အိမ်တံခါးသော့က လူပုလေးနှင့်ဆိုလျှင် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်နီးပါးမြင့်နေ၍ လက်နှစ်ဖက် အပေါ်မြှောက်ပြီး သော့ဖွင့်နေရတာကို မကြည့်ရက်၍ သူက သွားကူညီသောအခါ လူပုလေးက ကြောင်မာန်ဖီသံမျိုး တနွိုးနွိုးနှင့် စိတ်တိုပြောကြည့်ပြီး သူ့လက်ကို ရိုက်ပုတ်ထုတ်၏။

သူနှင့် သူမ အလန်တကြား ဖြစ်နေကြစဉ် တံခါးဖွင့်သွားပြီး ပေမမီ ဒေါက်မမီ ငတိက သူနှင့် သူမကို အသံတိတ် (အမူအရာဖြင့်) မောင်းထုတ်ဟန်လုပ်ပြ၏။

လူကြည့်တော့ တစ်ကိုင်ပေါက်လောက် ရှိသည်။ ရန်လိုဒေါ်ထန်နေလိုက်သည့် မျက်နှာပုံစံကြီးက ဟစ်တလာနှင့် နှုဆိုလိုနီ စပ်ကျထားသလိုပင်။ ခြင်္စင်အပြင် ရောက်သည့်အခါမှ နီးရိမ်စိတ်တွေ တစ်ထစ်လျှော့ကျရ၏။ နံနက်လေလီလေလင်း

ဖြစ်လှနေပြီ။ လမ်းလျှောက်ဖို့ မရဲ။ စိတ်ပြောင်းပြီး နောက်
လိုက်လာမှာကို သူမက လန့်နေ၍ ရရာ Taxi တစ်စင်း တားဆီး
ကာ အိမ်ပြန်လာကြ၏။

လမ်းထိပ်ရောက်ခါနီး လမ်းဆုံတစ်ခုအနားမှာ “ဇွန်
နံနက်ခင်း” နံနက်စောစော ဆိုင်ဖွင့်နေ၍ ဆိုင်ရှေ့မှာပင် ကားကြီး
သူ ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ သူမက ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောချင်သေးလို့”

“ဒီမှာ ရင်တုန်မပြေသေးဘူး၊ သံပရာရေတစ်ခွက်လောက်
အိမ်ရောက်မှ သောက်မလို့ ကြံစည်နေတာ၊ ဒီဆိုင်မှာ
သံပရာရည် ရနိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလုပ်ခိုင်းကြည့်မယ်လေ ... ရမှာပဲ
လာပါ”

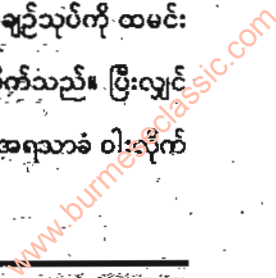
သူနှင့်သူမ ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့လိုပင်
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရောက်လာကြသူတွေ စားသောက်နေကြ
၏။

သူက ငါးသလောက်ဥကြော်နှင့် ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ
မှာတီး၏။ သူမက မုန့်ဟင်းခါး။ အအေးဆိုင် မဟုတ်သောဆိုင်
မှာ ဆောင်းတွင်းနံနက်ခင်းကြီး သံပရာရည်တစ်ခွက် မှာရသည်။
ဆိုင်ရှင်က နားလည်မှုဖြင့် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရှာ၏။

သံပရာရည်ကို သောက်ပြီးသောအခါမှ သူမစိတ်
အေး ကြည်လင်လာ၏။

မုန့်ဟင်းခါးကို ငရုတ်သီးမှုန့်စပ်စပ်ထည့်ပြီး ခေါင်း
ဖော်စတမ်း လွေးနေ၏။

သူမ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ထဲမှာ ငါးဖယ်၊ ဘဲဥ၊
ငါးသလောက်ဥ၊ ပဲကပ်ကြော်တွေပါ၏။ မုန့်အစပ်အဟပ်ကိုကြိုက်
သွား၍ နောက်နေ့ လမ်းလျှောက်ပြန်တိုင်း ဤဆိုင်မှာ ဝင်အုပ်ရန်
သူမ ဆိုလာ၏။ သူက ငရုတ်သီးကြော်နှင့် အချဉ်သုပ်ကို ထမင်း
ကြော်စွန်းထဲ အချိုးမျှတင်ပြီး တစ်လုပ်စားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
ငါးသလောက်ဥကြော်ကို စွန်းနှင့်ဖဲယူကာ လျှာအရသာခံ ဝါးလိုက်
ရင်း ...

“ဟိုအိမ်ကြီး အကြောင်းကို တမင်တကာမေ့ပြီး ခဏနေ လိုက်ကြတာ ဘယ်လောက် စိတ်ငြိမ်းချမ်းသွားသလဲဟန်နီ အဲဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်တို့အဝရဲ့ ပျောက်ဆုံးသလို ဖြစ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းရသကို ပြန်လည်အပြည့် အဝ ခံစားရလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကိုယ် ယုံနေတယ်”

“တမင်တကာ မေ့ထားတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အဲဒီအိမ်ကြီး နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင် ဘာပြောလာမလဲဆိုတာ ကျွန်မစောင့် နားထောင်နေတာ၊ ရှင် သတိမထားမိဘူးလား၊ နေမိုးသစ် ဆိုတဲ့လူကြီး ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကို ရှင် ပြန်တွေ့မိရဲ့ လား”

“ဘာ ... နေမိုးသစ်ရဲ့ စကား မယုံရင် အဲဒီအပိုင်ကလေးကြီး တွေနဲ့ ရဲစခန်းကို သွားမေးကြည့်ပေါ့၊ နေမိုးသစ်က ခွင့်ပြု ထားသားပဲဟာ”

“အဲဒီလူကြီးတွေက ဟန်နီ စုံစမ်းသိထားသလောက် သိ ထားချင်မှ သိထားမှာပေါ့၊ မျက်နှာအရေပြား ခွာထားသလို သွေးချင်းချင်းနီနေတဲ့ အရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမတစ်ယောက်ကို

တွေ့ခဲ့ရတာကိုရော ဘာပြောမလဲ၊ စိတ်မနှံ့တဲ့မိန်းမတစ် ယောက်လို့ ပြောလာရင်လည်း စိတ်မနှံ့တဲ့လူက ယောက်ျား မိန်းမ နှစ်ယောက်ရှိနေရမယ်၊ ရှိတယ်လို့လည်း နေမိုးသစ် က ဝန်ခံပြောရလိမ့်မယ်၊ တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်လို့ပြော တာ လျှို့ဝှက်ထားတာပဲ၊ နောက်ပြီး ဟိန်းယောက်သံကြီး၊ အဲဒီအသံမျိုးကို မိုက္ကရိုဖုန်းနားကပ်ပြီး အသံတူလုပ်တတ် တဲ့လူက အော်မှပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သာမန်ဝါးစပ်နဲ့ အော်လို့ အဲဒီအသံမျိုး မထွက်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက် နေကြတဲ့ လူထူးထူးဆန်းဆန်းတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဟန်နီ တော့ မထင်ဘူး၊ အဲဒီ အိမ်ကြီးမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ မှုခင်း ဟစ်ခု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကို ဖြစ်နေလောက်ပြီ လို့ပဲ ထင်တယ်”

“မင်း အခုထက်ထိ စိတ်မလျှော့ဆေးဘူးပေါ့၊ ဟိုကသဘော ကောင်းလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာကို ထပ်ဝင်လေ့လာဦးမှာ လား၊ ဒီတစ်ခါမိရင်တော့ သူ့ရဲ့သတ္တဝါနဲ့ လွှတ်ပေးလိုက် လိမ့်မယ်”

“အဲဒီသတ္တဝါဆိုတာ ကျားဟိန်းသံမျိုးပါ။ ကျွန်မစိတ်ထင် တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကို အဲဒီလူတွေ ခိုးမွေးထားကြတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအိမ်ကြီးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ ဟန်နီ၊ မင်း ဘာလို့ အန္တရာယ်တောကိုမှ ထိုးဝင်ချင်နေရ တာလဲ”

ဟန်နီက မုန့်ဟင်းခါးစားလက်စကို ရပ်ပြီး သူ့ကို ငဲ့စောင်းကြည့်၏။ ပြီးမှ မုန့်ဖတ်တွေကို မစားချင်တော့သလို ဆော့ကစားမွေ့နှောက်နေ၏။ စိတ်ပျက်ညစ်ညူးသွားပုံရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ထိုမျှအထိ သည်းထိတ်ရင်ဖို အမှုတွေကို စွန့်စားလုပ်ဆောင်နေခြင်းမှာ နားလည်ရခက်လွန်း ပါသည်။ သူ့အနေနှင့် ချစ်သူဘဝကို အလေးထား ရင်ခုန်သွား လိုက်ချင်သည်။ ကျောင်းပြီးလျှင် ကိုယ်စီအလုပ်ခွင်ဝင်ကြမည်။ ပြီးလျှင် နှစ်ဖက်မိဘကို ဖွင့်ဟမြှောက်ကြားပြီး လက်ထပ်ထိမ်းမြား မည်။ သာယာတင့်တယ်သော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို လှပငြိမ်းချမ်း စွာ တည်ဆောက်သွားကြမည်။ သားသမီးတွေ မွေးမည်။ လုပ်ကျွေး

မည်။ ကြွေးဟောင်းဆပ်ပြီး ကြွေးသစ်ယူမည်။ ဘဝရဲ့နေဝင်ချိန် နား ရောက်ခါနီးလျှင် သုံးလောကထွင်ထား မြတ်သောဗုဒ္ဓရှင်တော် ဗြတ်ဘုရားအား ဦးခိုက်ညွှတ်တွားပူဇော်၍ တရားတော်တွေကို နှလုံးသွင်း ကျင့်ကြံသွားမည်။ နေတတ်အောင်နေပြီး သေတတ် အောင် သေသွားမည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက် အကုန်အစင်ကို သူမ သိအောင် ပြောပြထားခဲ့ဖူးပြီးပြီ။

သူမကမူ သူနှင့်မတူသော ရည်ရွယ်လုပ်ဆောင်မှု များဖြင့် သင့်လျော်သလို စခန်းသွားနေသူ။ သူမ လေးနက်ချင် သည့် နေရာမှာ လေးနက်ပြီး ပေါ့ပျက်ချင်သည့် နေရာမှာ ပေါ့ ပျက်ပျက် နေတတ်၏။

လက်ထပ်ဖို့အရေး၊ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ကြမည့် အရေး၊ သားရေး သမီးရေး ဘာဆိုဘာမျှ တင်ကြိုတွေးမြင်ထား တာ မရှိ။ နှလုံးသွင်းမှု နတ္ထိ။ ယခုပင်ကြည့် ...

အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အန္တရာယ်တောကို အသက်နဲ့ပြီး တော့ တိုးဖို့ စိုင်းပြင်းနေချင်သေး၏။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သူမ ကို ငေးကြည့်နေလိုက်၏။ သူမကမူ ... ကျွန်တော့်ကို အားယူပြီး

နောက်တစ်ဆင့်တက်ဖို့ အကူအညီတောင်းလိုဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်
နေ၏။

သူမရဲ့အကြည့်အောက်မှာ ...
သူ ပျောက်သွား၏။

၂၃၂

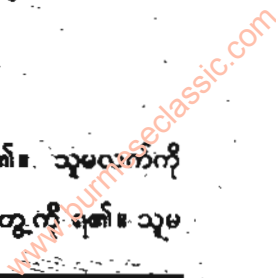
တစ်ဖွဲ့လုံး သူ့ဘက်က ထောက်ခံကြသော်လည်း
သူမမှာ ထောက်ခံချက်တွေကို ပယ်ချနိုင်သော ဗီတိုအာဏာရှိနေ
ပြန်၏။ သူမရဲ့ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်တော်ကြောင့် နောက်တစ်နေ့
နံနက် လေးနာရီတိတိမှာ သူမနှင့်သူ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ပြန်၏။
ဖို့ပြတစ်ခုလုံး လမ်းပေါင်းမြောက်မြားစွာရှိသည့် အထဲမှာမှ
အိမ်ကြီးမာယာဆီ သွားမည့်လမ်းကိုသာ သူမ လှမ်း၏။

အိမ်ကြီးမာယာရှေ့မှာ ရပ်တန့်လိုက်သောအခါ ...

“အိမ်ထဲဝင်မှာလား။”

“အရိပ်အကဲ ကြည့်ချင်သေးတယ်”

သူ့ရင်မှာ စိုးရိမ်စိတ် ကဲနေ၏။ သူမလက်ကို
ဆုပ်ထွေးသောအခါ အေးစက်သော အထိအတွေ့ကို မျှ၏။ သူမ

စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သူ သိလိုက်ပြီ။ တားမရသည့်အဆုံး ဖြစ်လာ သမျှ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ စိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်တော့သည်။ ခြံဝင်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်နှင့် ခြံတံခါးဟ၊ သွားပြီး အတွင်းမှ လူနှစ်ဦး ပေါ်လာ၏။ သန်မာတုတ်ခိုင်သော ဂင်တိုတို၊ အပေါက် ဆိုးဆိုးလှနှင့် နေမိုးသစ်တို့ ထွက်လာ၏။ လက်ပူးလက်ကျပ်မိနေ ချွံ့ရှောင်ထွက်သွားရခက်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ အခြေအနေကို အကဲခတ် လေ့လာရုံ ရှိသေး၏။ တန်းခနဲ မိနေလေပြီ။ နေမိုးသစ် က အေးဆေးသော အမူအရာရှိသလောက် အပေါက်ဆိုးသောလူ က ရန်လိုပုံ ရနေ၏။ အမှန်၌ နေမိုးသစ်ရဲ့ ဒေါသက ပိုကြောက် စရာကောင်းနေပြီး အပေါက်ဆိုးသူရဲ့ ဒေါသက အပေါ်ယံဒေါသမျိုး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

“ခြံဝမှာ မင်းတို့အသံကြားလို့ ထွက်ကြည့်တာ၊ မနေ့က သေသေချာချာ မှာလိုက်ရဲ့သားနဲ့ နောက်ထပ် ...”

သူက အလျင်အမြန် ကြားဖြတ်ဝင်၍ ...

“စိတ်မတင်မကျ ဖြစ်နေတဲ့ အချက်ကလေးတွေ ရှိနေလို့ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရင် မေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ဟုတ်ပါတယ်”

နေမိုးသစ်ရဲ့ အကြည့်တွေ စူးရဲသွား၏။ မျက်နှာမှာ ဒေါသသွေး တက်သလို ပွက်ခနဲ နိမြန်းသွားပြီး ...

“ဘာသိချင်တာလဲ”

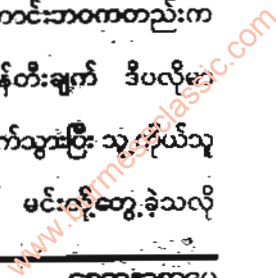
ထန်သည့်သံပြတ်ဖြင့် မေး၏။

“နောက်ထပ် စိတ်ရောဂါရှင် အမျိုးသမီးများ ရှိနေသေး သလားလို့ပါ”

“ဘာကိုတွေ့ခဲ့လို့ အဲဒီလို မေးရတာလဲ”

သူက တွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ နေမိုးသစ် ခါးခါးသက်သက် ရယ်မော၏။ ပြီးလျှင် တည်တင်း သော မျက်နှာဖြင့် ...

“ငါ့ရဲ့ညီ စိတ်ဝေဒနာရှင်က လူကောင်းဘဝကတည်းက ပြည်ပမှာ စိတ်ကပ်အထူးပြုလုပ်ဖန်တီးချက် ဒီပလိုမာ ရခဲ့တဲ့သူကွ၊ ဒီနောက်မှ သူ စိတ်ဖောက်သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမလိုအသွင် နေချင်နေတယ်၊ မင်းတို့တွေ့ခဲ့သလို

မျက်နှာတွေကို မိတ်ကပ်ပညာနဲ့ သူ ခြယ်ချင်သလိုခြယ်
လုပ်ချင်သလို လုပ်တယ် ... ဒါပဲ”

သူနှင့် သူမ အကြည့်ချင်း ဆုံတိုက်မိသွားကြ၏။
နေမိုးသစ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေပြီး၊ အပေါက်ဆိုးဆိုးလူက ခါး
ထောက်ကာ မိုက်ကြည့် ကြည့်နေ၏။

“ဒီလောက်ဆို ရှင်းပါပြီ”

“ကျားဟိန်းသံ ကြားရတာကကော”

သူမက မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင် ဆက်မေး၏။ ပိုင်စိုးပိုင်
နင်းမေးရာ ရောက်နေလေပြီ။ နေမိုးသစ်က မေးကြောထောင်အောင်
အံ့ကြိတ်ရင်း ...

“မင်းလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို အစအဆုံး လိုက်ရှင်းပြော
စရာ မလိုဘူး၊ မင်းတို့ ဘာတွေလဲ၊ မင်းတို့ကို မင်းတို့
ဘာထင်နေလို့ ဒီလောက်တောင် လူပါးဝပြီး ဇော်ကားနေ
ရတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

သူက သူမကို အသာလက်ဆွဲပြီး ...

“ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဒီလိုမေးမိတာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဘယ်လိုမှလဲ
သဘောမထားပါနဲ့”

“အို ... သူတို့ လူတချို့ကို ပမ်းချုပ်ပြီး နှိပ်စက်သတ်
ဖြတ်နေကြတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ သူတို့ လိမ်ညာလုပ်ကြ
ပြောနေကြတာ၊ သူတို့ လူလိမ်လူညာတွေ”

သူမရဲ့ စကားကြောင့် နေမိုးသစ်က ငြိမ်သွား
သလောက် ဂင်တိုတိုလူမှာ ရူးရှူးရှားရှားဖြစ်၍ သွားပြီး ပြေးဝင်
ထိုးတော့မည့်ဟန် ပြင်နေ၏။ သူက သူမလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်
လာလိုက်၏။ သူမ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ရင်း ပါလာ၏။

“ရှင် သူရဲဘောကြောင်တယ်၊ သတ္တိနည်းတယ်၊ သွေးကြောင်
တယ်၊ အလကားလူ”

သူနှင့် သူမ တွန်းထိုးရုန်းကန် လမ်းလျှောက်ရင်း
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားတွေ များလာကြ၏။ အိမ်ခြံ(ငါး)ခြံခန့်
ကျော်လွန်လာသောအခါ သူက သူမကို ဆောင်တွန်းလွှတ်လိုက်
ရင်း ...

“မင်း သေမှာစိုးလို့ ငါပြောနေတာ၊ ငါသေမှာကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး ဟန်နီ၊ မင်း ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားပြီး အဲ့ဒီလူတွေကို ရင်ဆိုင်မယ်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် တစ်စောက်ကန်း ကစ်ထုတ်ပစ်မယ်၊ အခု လုပ်ရမလား ပြော ... ပြောလေ ... ပြော”

သူ ဒေါသဖြင့် ပြန်အော်ပစ်လိုက်သောအခါ သူ့အသံအသာငြိမ်သွား၏။ ပြီးလျှင် မိန်းမသားတို့ နိုင်စားရာ နှုတ်ရေးစွမ်းရည်ကို ပြသလေတော့သည်။

“ဘာသေစရာအကြောင်း ရှိသလဲ၊ သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမလား၊ ကျွန်မတို့ကို အန္တရာယ်ပြုရင် သူတို့လည်း ဥပဒေရဲ့ စီရင်မှုကို ခံသွားရမှာပေါ့၊ ကြောက်မှန်းသိရင် ပိုခြောက်ချင်တဲ့ ဉာဉ်မျိုး အဲ့ဒီလူတွေမှာ ရှိနေတာ ရှင်မသိပေမဲ့ ကျွန်မသိတယ်၊ အမှောင်လောကက လူဆိုးလူမိုက်တွေကို အလင်းထဲကလွှာက ဘာမှ တုန်လှုပ်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ သူတို့မဟုတ်တာ လုပ်တာကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိအောင် ဖမ်းပစ်ရမယ်၊ ရက်စက်တဲ့လူစားတွေ

ငရဲပို့မအရေးမှာ ရှင်ဟာ သူခင်ကိုချစ်တဲ့ခွေးလောက်တောင် သတ္တိမရှိဘူး”

“ဟန်နီ”

သူ့အော်သံက ထစ်ချွန်းသံ ပေါက်သွား၏။ ဟန်နီက တစ်ခနဲ တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလှည့်ပြီး အပီအပြင် ခါး သက်ပြနေ၏။

“မင်း ငါ့ကို ဖော်ကားတာ လွန်ပြီ၊ မင်း ဒီနေရာကနေ လှည့်ပြန်တော့၊ ငါ သွားတွေ့မယ်၊ အခုပဲ သွားမယ်၊ မင်း သိပ်ရိုင်းတယ်ကွာ၊ ခွေးနဲ့နှိုင်းတဲ့အထိ ငါ့မှာ အဖော်ကား ခံရတာ တောက်”

“ရှင် အခုမှ ထိုးကွင်းထပြမနေနဲ့၊ ပညာရှိနည်းနဲ့ ထပ်စုံစမ်းမှာ၊ ပညာမဲ့နည်းနဲ့ သွားပြီးရန်လိုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ထဲကပါလို့ နှိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ရိုင်းသွားတယ် ထင်တော့လည်း ကျွန်မ ဒေါသနဲ့ ပြောမိတဲ့အလို့ငှာ စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ ဝမ်းနည်းစွာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ဒီလမ်းပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ ဆက်အော်နေလို့ မတောင်းတော့ဘူး၊ လာလမ်းဆက်လျှောက်ကြရအောင်”

နှင်းတွေ မှုန်ရိုနေသော နီယွန်မီးရောင်အောက်
ဒေါသတွေ လည်မျိုထဲ အတင်းပြန်မျိုသိပ်ရင်း နှစ်ကိုယ်တူ
ဆက်လျှောက်ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ကြောင်းမဆ
စိတ်မချ။ နောက်မှလာသော ကားမီးရောင်တွေလျှင် မသိ
လှည့်ကြည့်ကြကာ အန္တရာယ်ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးရတာလ
သတိတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

သီတိကို လက်လွှတ်၍မရ။ နောက်ကြောင်းမဆ
ထိုနေ့မှ နှင်းတွေ သည်းကျနေသလို ထင်ရ၏။ ထိုစဉ်မှာ
ကားတစ်စင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းချလာသံ ကြားလိုက်
သူနှင့်သူမ ပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်နေရသော်လည်း
လာသော ကားစက်သံပြင်းပြင်းကို စိတ်မချ။ အသာငဲ့ကြည့်
သောအခါ ကားဦးက သူနှင့် သူမကို ဦးထိုးပြီး ပြေးဝင်လာ
ဘေးကွယ်အုတ်နံရံ ခံနေသဖြင့် သူနှင့် သူမတို့ မပြေးနိုင်
ဤနေရာမှာပင် ညှပ်တိုက်ခံရနိုင်၏။

သူက သူမလက်ကိုဆွဲပြီး စိုးရိမ်စိတ်စောဖြင့်
ကို အတင်းပြေး၏။ ကားက သူတို့ထက် ပိုမြန်ပြီး သူနှင့်

ကန်နေရာ ပလက်ဖောင်းအစပ်မှာ ပါဝါစတီယာရင်ဖြင့် အသာ
ကွဲထွက်သွားပြီး သူတို့ရှေ့မှာ “ကျွန်” ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်၏။
အေးပေါ်မှ နှင်းဂျားဝတ်စုံလို ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူငါးယောက်
မောင်းချလာကြ၏။ ကားတံခါးတွေ လေးဖက်ပွင့်သွားပြီး အဆော
လျှင် ဆင်းချလာကာ သူနှင့် သူမကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြ၏။

သတ္တိကောင်းသည်ကို သဘောကျသော သူမမှာ
နိဗ္ဗာန်သုဿလေးပမာ သူ့ကို အားကိုးတကြီး တွယ်ကပ်နေတော
ဖြစ်ချင်တာဖြစ် အသေအကြေ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ သူ ဆုံး
ပိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

တစ်ယောက်က ရယ်၏။ လူနှစ်ယောက်မှာ သူနှင့်
မိန်းမယိမ်းမိန်းမိန်း ရှိပြီး ကျန်သုံးယောက်မှာ အနည်းငယ် ကိုယ်ထည်
ကွေး၏။

မတိမ်းမယိမ်း နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က
မိုက်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်မော၏။ ကျန်တစ်ယောက်က လူငယ်
ထား၍ အစ်ထွက်လာသံမျိုးဖြင့် ...

“မင်းတို့ကို ခေါ်သွားမလို့၊ ငါတို့ ရောက်လာတာ အသာတကြည် လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ၊ လာရူးမနေနဲ့ ကိုယ့်လမ်းကို သွားကြ”

“မင်း တော်တော်ရဲရင့်နေပါလား၊ ငါတို့ အကြမ်းမဖက်ဘူး၊ ငါတို့ ဒေါသထွက်ခင် ထပ်ပြောစမ်း၊ လိုက်မလဲ မလိုက်ဘူးလား”

ငါးယောက်နှင့် နှစ်ယောက်။ သူ ဉာဏ်ကူစဉ်း လိုက်ပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူကို ...

“နေပါဦး၊ ကျုပ်တို့က ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

“ရွှေနံနက်ခင်းကို လိုက်ရမယ်”

သူနှင့် သူမ အံ့ဩသွား၏။ သူက ...

“အကြောင်းက ...”

“အပြတ်ဝါးဖို့”

သူ သဘောပေါက်သွားသော်လည်း သူမက သူမပေါက်သလို သူ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသူက ...

“ဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်လေ”

“အို ... ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်ကလူတွေမှန်း မသိဘဲ သူတို့ခေါ်ရာ လိုက်သွားမှာလား”

“လိုက်သင့်လို့ လိုက်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သူတို့ ဝိုင်းရန်ပြုမှာကို ရှင် လန့်ကြောက်ပြီး လိုက်သွားမလို့လား၊ ကျွန်မ မလိုက်ဘူး၊ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး လွတ်အောင် ထွက်ပြေးမယ်”

နင်းဂျား တစ်ယောက်က ...

“မိန်းကလေးက ခေါင်းမာလှချည်လား”

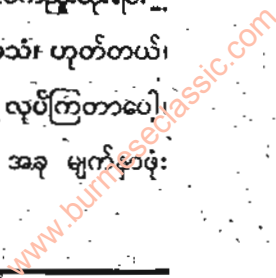
နင်းဂျား ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်က ...

“ပျောပျောင်းသွားအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

ဟု မိန်းမသံ ခပ်ထန်ထန်ဖြင့် ပြောလာ၏။ အသံ ဖူးသွား၍ထင်၏။ ဟန်နီက နင်းဂျားတွေကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ...

“နင် ... နင်တို့ ... နင်တို့ ... မာဆွေ အသံ၊ ဟုတ်တယ်၊

ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း တမင်သက်သက် လုပ်ကြတာပေါ့၊ ရင်ကို ထိတ်သွားတာပဲ၊ ကောင်မတွေ အခု မျက်နှာဖုံး ချွတ်လိုက်ကြစမ်း”

ထိုအခါကြာမှ နင်းဂျားတွေ တဟီးဟီးတဟားဟား
နှင့် ပျော်မြူးခုန်ပေါက် အူနိပ်လှောင်ပြောင် ရယ်မောကြကုန်
မျက်နှာဖုံးစွပ်တွေ ချွတ်လိုက်ကြသောအခါ မောင်လွမ်း၊
မာဆွေ၊ ခင်မိုးဝါ၊ မေသင်ဇင်ဖူးတို့ ဖြစ်နေကြပြီး ရယ်ခြင်းကိုအ
မသတ်နိုင်ကြသေး။

သူမက အားလုံးကို လိုက်ထုဆိတ်ဆွဲ တွန်းထိုးသ
အခါမှ ရယ်သံစသွား၏။

“နင်တို့ကြောင့် ငါတို့မှာ လန့်ပြီးသေတော့မယ်၊ ဒီလော
အထိ လိုက်ဒုက္ခပေးကြတာ ဘာသဘောလဲ”

မောင်လွမ်းက ...

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်မချလို့ ကူညီစရာရှိရင် ကူ
ရအောင်လို့ပါဟာ”

မာဆွေက ...

“ရှင်တို့နောက်က လိုက်နေတာ၊ ဟိုအိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူ
နဲ့စကားပြောနေကြတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်း
ကားရပ်ပြီး ကားထဲက ထိုင်ကြည့်နေကြတာလေ”

“အဲဒီအိမ်က နေမိုးသစ်နဲ့ပေါ့၊ သူ့အိမ်နဲ့ သူတို့အကြောင်း
ကို မစုံစမ်းဖို့ ခြောက်လှန့်လွှတ်နေတာလေ”

ခင်မိုးဝါက ...

“နင်တို့ကလည်း သူတို့သိသာအောင် သွားချောင်းတာကိုး”
“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူတို့ကိုယ်၌က တို့လာမယ်
ဆိုတာကို ကြိုသိသလို ချောင်းနေလို့ မိသွားရတာ တော်
သေးတယ်၊ ခြံအပြင်မှာမို့လို့ပေါ့”

မေသင်ဇင်ဖူးက ...

“ရှင်တို့ ကမြင်းကြောထချင်တာနဲ့ ဒီဝတ်စုံတွေကို ဖျုပ်က
ငွေစိုက်ထုတ်ပြီး အော်ဒါပေးချုပ်ခဲ့ရတာနော်၊ နောက်နောင်
စားဝိုင်းမှန်သမျှ အလှည့်ကျရှင်းရမဲ့ အထဲက ကျုပ်တို့မထည့်
နဲ့၊ ဟန်နီတို့ရဲ့ အရေးအကြောင်းကြီးကလည်း ဘယ်တော့
ပြီးမယ်ဆိုတာ မသိရသေးပါဘူး၊ ညအမှောင်မှာ လေဟန်နဲ့
ဟန်နီ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲ ခိုးဝင်ပြီး စုံစမ်းရင် ဒီဝတ်စုံတွေက
အရေးပါ အသုံးဝင်လာမှာ”

ဟန်နီက ...

“ရှင်တို့ ဒီဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားလျက်သားနဲ့ အဲဒီခြံကြီးကို မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ဝင်လေ့လာကြပါလား။ တွန့်ပြန်မခင် ဒီတစ်ခါ ရှင်တို့အလှည့် ဖြစ်သင့်နေပြီ”

မောင်လွှဲက ...

“မလုပ်ပါနဲ့ ဟန်နီရယ်။ ကျားဖင်ပြေးနှိုက်ဆို နှိုက်ရဲတယ်။ အဲဒီကလူတွေက ဟန်နီနဲ့ ဝေဟန် ပြောပုံအတိုင်း ရင်၊ သွေးစုပ်ဖတ်ကောင်တွေလိုလို လူသားစားတဲ့ လူတွေဆောင် ဝံပုလွေတွေလိုလိုနဲ့ လန့်စရာကြီး”

ခင်မိုးဝါက အားလုံးကို ဆော်သြပြီး ကားပေါ်ထိုင်ခိုင်း၏။ ရွှေနံနက်ခင်း ရှိရာဆီ ကားဦးပြန်လှည့် မောင်းထွက်စဉ် ခြံကြီးရှေ့ကို ဖြတ်ကျော်ရ၏။ ခြံတံခါးကြီးတွေ ပိတ်လှသား။ ခြံဝင်းထဲမှာ မီးတွေ ထိန်နေအောင် ထွန်းထား၏။ လူလူယောင်တွေကိုလည်း မြင်ရ၏။

ရွှေနံနက်ခင်းမှာ နံနက်စာ ဝင်ကျွေးဖြစ်ကြ အိမ်ကြီးအကြောင်းကိုသာ အလေးပေး ပြောကြားဝေဖန် ဖြစ်ကြ၏။

နေမိုးသစ်ရဲ့ ပုံစံ၊ ဟန်ပန်၊ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုနှင့် နေမိုးသစ် အကြောင်းအရာတွေကို ထပ်နေအောင် ဟန်နီ ပြောနေသဖြင့် သူ တွေမောသွားမိ၏။ ဟန်နီ အိမ်ကြီးထဲမှ အဖြစ်အပျက်တွေကို စိတ်ဝင်စားနေရာမှ နေမိုးသစ်ကို ပြောင်းလဲစိတ်ဝင်စားသွားလေပြီလား။

သူ့အာရုံမှ လင်းခနဲ ရောက်လာသော ပုံရိပ်တစ်ရိပ်ကို အသေးစိတ် စိတ်ဖြာကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ တွေ့ခဲ့သော ခပ်လှလှမိန်းမရဲ့ ပုံစံဟန်ပန်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ အုပ်လုံးသိမ်း နောက်လှန်ချထား၏။

နဖူးပြောင်တင်းတင်းလေးနှင့် နှာတံလေး စင်းသွယ်လှပနေသည့်မျက်နှာ။ သူ့ကို တည်တည်ကြီး စိမ်းစိမ်းစူးစူးစိုက်ကြည့်သလို ကြည့်နေခဲ့သည့် မျက်လုံးတွေကို သူ ဘယ်တော့မှ မေ့၍ရမည် မဟုတ်တော့။ သွေးရောင်တွေ လွမ်းဖြာသွားသော အတွေးတွေကို ပျတ်ခနဲ ပြန်သိမ်းစုလိုက်စဉ် ...

“ဟန်နီ အထင်တော့ မိန်းမလှလေးတွေကို ဖြားယောင်း
သွေးဆောင် လိမ်ညှာလှည့်ပတ်ခေါ်ပြီး၊ ရက်ရက်စက်စက်
လက်စပျောက်ပစ်နေတဲ့ လူယုတ်မာတွေလိုပဲ ထင်တယ်။
ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်နေသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊
ဟန်နီတော့ အဲသလိုပဲ ထင်နေတယ်”

ဟန်နီစကားသံ ကြားရ၍ နေမိုးသစ် အပေါ်
ဝန်တိုစိတ်တွေ ပါးလျှသွားရပြန်၏။ သို့ငြား ဟန်နီစကားကြောင့်
ပင် စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် လွှမ်းမိုးခံလိုက်
ရပြန်သည်။

“ဝေဟန်တို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမလှလေးဆိုတာ အဲဒီလူယုတ်
မာတွေရဲ့ အမှတ်စဉ် ဘယ်လောက်မြောက်မှန်း မသိတဲ့
သားကောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အခုနောက်ပိုင်း အဲဒီမိန်း
ကလေးကို မတွေ့ရတော့တာသာ ကြည့်ပါလား။”

သူကလွဲရင် (အသံထွက်၊ ခေါင်းညိတ်) ထောက်ခံ
သူတွေချည်းပင်။ သူ မထောက်ခံချင်ပါ။ ကန့်ကွက်နိုင်စွမ်းလည်း
မရှိပါ။

ကြွေချိန်တန်လို ကြွေသည့် သစ်ရွက်ကို ထောင့်တိုက်
လို ကြွေရသည်ဟု အရမ်းကာရော့ မစွပ်စွဲချင်ပါ။ ထေချိန်တန်လို
ဝေလာသည့် ပန်းကိုလည်း လူတကာနမ်းဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ခွင့်သာ
တာဟု မဝေဖန်လိုပါ။

ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ စဉ်းစားလိုက်လျှင် အမှန်တရား
တွေ အများကြီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်က ထိုနေ့နေ့လယ်ပိုင်း တောတစ်တစ်
သူမ မျှော်လင့်သော ရှုထောင့်လေး တစ်ထောင့်က သူတို့တွက်
မရသည့် ပုဒ်စာအတွက် ပေးထားချက် အသစ်ပြန်ခေါ်လာမည်
ဆိုတာကို သူ ယောင်မှား၍မျှ မတွေးမိခဲ့ပါ။

လောကမှာ တွေးမထားသော အရာတွေ ဘွားခနဲ
ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာကို ကြုံဖူးသူတိုင်း ယုံကြည်လိမ့်မည်။
မကြုံဖူးသူတွေက မယုံကြည်ပေ။

၂၃၃

နေ့လယ်ပိုင်း ကျောင်းတက်ချိန်မှာ သူတို့အဖွဲ့တွေ လူစုကွဲလျှင် ဆုံနေကြ နေရာတစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားတာ ရှိ၏။ အစွန်ကျသော ကပီးနှင့် အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး မြင်ကွင်း ကောင်းကောင်းနှင့် အေးအေးလူလူ ထိုင်စကားပြောချိန် ပိုရ၏။ စာသင်ချိန် နှစ်ချိန်ပြီးသည်နှင့် အဆာပြေစားရန် သူတစ်ယောက် တည်း စားသောက်ဆိုင်တန်းဆီ ထွက်လာခဲ့၏။ မောင်လွှမ်းနှင့် ဇေဖြိုးမှာ သူတို့ ပိုးပန်းနေသော ကောင်မလေးရဲ့ အခန်းကို ရောက် နေကြ၏။ ဟန်နီတို့ လေးယောက်အဖွဲ့မှာ ကျောင်းဝင်းထဲ ပတ် မွေ့နေရာမှ ယခုအချိန်ထိ စာသင်ဆောင်ထဲသို့ ရောက်မလာကြ သေး။

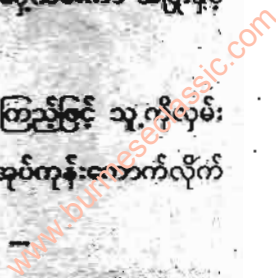
သူတို့ထိုင်နေကြ သစ်ပင် သစ်ရိပ်ကောင်းကောင်း ရသည့် စားပွဲမှာ စားသုံးသူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး နေရာယူ စား

သောက်နေကြတာ တွေ့ရ၏။ သူက ဘာရယ်မဟုတ် ထိုင်နေကြ နေရာလေးကို နှမြောသလို ကြည့်နေစဉ် ခင်မိုးဝါတို့နှင့် တစ်ခါ တစ်ရံ-တွဲတတ်သော နန်းနွယ်နွယ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နန်းနွယ် နွယ်နှင့် သူ့ကို ခင်မိုးဝါ မိတ်ဆက်ပေးထားခဲ့သည်။ ရှမ်းသံဝဲဝဲ လေးနှင့် စကားပြောတတ်သော ပါးချိုင့်နှစ်ဦးက ခွတ်နေသည့် နန်းနွယ်နွယ်က သဘောမနော ကောင်း၏။ ခင်တတ်၊ နောက် တတ်၊ ပြောင်တတ်၏။ နန်းနွယ်နွယ် နံဘေးမှ အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့လက်ထဲမှ သရေခုံးမှတ်စုစာအုပ်တွေ ယောင်ယမ်း လွှတ်ချလိုက်မိသည် အထိ အံ့ဩအားကြီးသွားမိ ၏။

စာအုပ် “ဖုတ်” ခနဲ ကျသံကြောင့် နန်းနွယ်နွယ်က သူ့ကို သတိထားမိသွားပြီး လက်မြောက်ယူမိကော အပြုံးနှင့် ခေါ်နေ၏။

အမျိုးသမီးက အေးရှရှ အကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုလှမ်း ကြည့်လာသောအခါ သူ့ ရှက်ရှက်နှင့် စာအုပ်ကုန်းလောက်လိုက် ရ၏။ နန်းနွယ်နွယ်က စကားသံဝဲဝဲဖြင့်

“ဟေ့ ... ကိုဝေဟန် ဒီဝိုင်းလာလေ”

ငြင်းဖို့မကောင်း။ ဟန်အမူအရာ ခပ်ရုံ့ရုံ့ မဖြစ်သော်
ယည်း စိတ်ထဲမှာ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြင့် နန်းနွယ်နွယ်တို့
ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်လိုက်၏။

“ဒကာရှာနေတာ ခုမှ တွေ့ပြီဟေ့”

နန်းနွယ်နွယ်က စတင်နောက်ပြောင်၏။ အမျိုးသမီး
တူ သူ့ကို အသာစီးယူပြီး အအေးသောက်မပျက် ကြည့်နေ၏။

“အဟ” ဟုသာ အားနာဖြူပြလိုက်ပြီး အမျိုးသမီးကို
လျှပ်တစ်ပြက် ဝေ့ကြည့်ကာ သေချာအောင် စေ့လိုက်မိ၏။

ကျိန်းသေလိုက်ပါပြီ။ အိမ်ကြီးမာယာမှာ တွေ့ခဲ့သော
မိန်းမလှလေးမှ မိန်းမလှလေးပါပဲ။ ဝါရွှေသော အသားအရည်နှင့်
ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို ကျစ်ဆံမြီးလေးကျစ်ကာ နှစ်ခေါက်တိုး
ရစ်ခွေ၍ ကျောနောက်ကို ဖက်ရှင်ဆန်ဆန် ချထား၏။ ဆေးသား
အနည်းငယ် တင်ထားသော မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေက ရှန်းစားလက်ပ
ထွန်းသည်။ ဂျိုအကြည့်ကို တော်တန်ရဲလူတွေ ခံနိုင်ရည်မရှိအောင်
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် အနေရခက်သွားစေမှာ အသေအချာပင်။

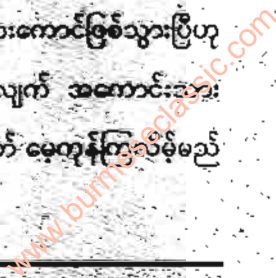

နန်းနွယ်နွယ်က လူမှုရေး အကြောင်းပြု၍ သူနှင့်အမျိုးသမီးကို
မိတ်ဆက်ပေး၏။

အမျိုးသမီးရဲ့အမည်မှာ “စောသဉ္ဇာ”။ သူနှင့်အတန်း
တူသော်လည်း ကျောင်းမတူ။ စောသဉ္ဇာက အဝေးသင်ယူထား
သောကြောင့် နေရာကွဲပြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ စောသဉ္ဇာက
ယခင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သော နန်းနွယ်နွယ်ထံ လာလည်ရင်းဖြင့်
သူနှင့် ယခုလို မိတ်ဆက်ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စောသဉ္ဇာက အရယ်အပြုံး နည်း၏။ အသံသာ၏။
ရယ်လိုက်လျှင် ရှေ့သွားလေးတွေ ဈေးပြုံးရယ်၏။ ဣန္ဒြေကြီးမား
ပုံရသော်လည်း စိတ်ရင်းဖြူစင်ပုံရ၏။ သူက အိမ်ကြီးမာယာမှာ
စောသဉ္ဇာကို တွေ့ခဲ့ရပုံတွေ မေးလိုက်ချင်သည်မှာ စိတ်တွေလျှာ
တွေ ယားကျိကျိ ဖြစ်နေ၏။

ဟန်နီတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး သားကောင်ဖြစ်သွားပြီဟု
ထင်ခဲ့သော စောသဉ္ဇာကို ယခုလို ထိုင်လျက် အကောင်းဆုံး
တွေ့ကြုံရလျှင် တစ်ဖွဲ့လုံး အရှင်လတ်လတ် မေ့ကုန်ကြသိမ့်မည်
ထင်သည်။

“စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား”

စောသဉ္ဇာ မေးလာ၏။ နည်းပါးသော စကားတချို့

ထဲမှ တိုးထွက်လာသော မေးခွန်းပင်။ သူက ...

“အခုအချိန်တော့ စာတွေက ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်နေကြ
တယ်။ စာမေးပွဲနီးရင်တော့ စာတွေကို ကျွန်တော်တို့က
အသေအလဲ ပြန်လိုက်ရလိမ့်မယ်”

သူက ...

“ဘယ်မှာနေလဲ”

သူတို့ အိမ်ကြီးမာယာဟု သတ်မှတ်ထားသော
အိမ်ကြီးမှာ မနေ။ မြို့နယ်တစ်ခုထဲမှာ နေထိုင်သည့် လိပ်စာကို
သာ ပြောပြ၏။

လူများ မှားလေ့ရှိသလား။ သူ စဉ်းစားပြီး တွေ

ထေကြည့်နေစဉ် နန်းနွယ်နွယ်က ...

“နန်းသုငယ်ချင်းကို ဘယ်လိုကြည့်နေတာလဲ ဝေဟန်၊

နင့်ရဲ့ ဟန်နီနဲ့ နန်း တိုင်ပြောလိုက်မယ်နော်”

သူ အနေခက်သွားသလောက် ဣန္ဒြေရှင်ကြီး အထင်
ချောက်ခဲ့သည့် စောသဉ္ဇာမှာ ရှက်ခြင်းကို အပြုံးဖြင့် လက်ခွင်းပြသ
၏။

“တွေ့ဖူးသလိုရှိလို့ လာကြည့်မိတာပါ”

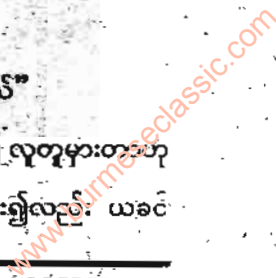
“ဟယ် ... ဟုတ်လို့လား။ အစောက သွားအလာ သိပ်
နည်းတာ။ ဘယ်နားမှာ တွေ့ခဲ့တာလဲဟင်”

သူက အိမ်ကြီးမာယာ အကြောင်းကို သိသင့်သိထိုက်
သလောက်သာ ထုတ်နှုတ်ရှင်းပြလိုက်၏။ နန်းနွယ်နွယ်က အံ့အား
အသင့်ဖြင့် စောသဉ္ဇာကို ကြည့်၏။ စောသဉ္ဇာက တမင်လုပ်ယူ
ထားသလို အံ့ဩဟန်လေးဖြင့် သူနှင့် နန်းနွယ်နွယ်ကို ပြန်ကြည့်
လိုက်ပြီး ...

“လောကမှာ လူတူမရှား အမည်တူမရှား ရှိတတ်တယ်
နော်”

“အဲ့ဒါပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကိုဝေဟန်ရယ်”

နန်းနွယ်နွယ်က ဝင်ပါပြောလာ၍ လူတူများတူဟု
သူအထင်မှတ်လိုက်မိ၏။ ဆံပင်ကို ပြုပြင်ထား၍လည်း ယခင်

တွေ့စဉ်က ပုံစံကို ဖမ်းရခက်နေ၏။ စားသောက်ဝိုင်းရဲ့ အဖိုးအကို သူမတို့နှစ်ယောက် တားမြစ်သည့်ကြားမှ သူ အတင်းရှင်းစေ ဖြစ်လိုက်၏။

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ နောက်တွေ့ရင် ထပ်ခေါ်ကြမယ်နော်၊ မစောသဉ္ဇာက ...”

သူ့စကား တန်ရပ်လိုက်သောအခါ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို ကြည့်လာ၏။ သူ ဆက်မပြောသောခါ နန်းနွယ်နွယ်က ...

“စောသဉ္ဇာက သွေးမကြီးတတ်ဘူး၊ ခင်တတ်မင်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အစ်ကိုတွေက နည်းနည်းဆိုးတယ်စောကို ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ပေါင်းတာ မကြိုဘူး၊ သူ့အစ်ကိုတွေရဲ့ ကွယ်ရာမှာဆိုရင်တော့ ပြဿနာမဘူးပေါ့၊ ရှေ့တင်မှာ သွားနှုတ်ဆက်ခေါ်ပြောမိရင် ...

လန့်ဟန်ဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြ၏။ စောသဉ္ဇာက ...

“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးနော်”

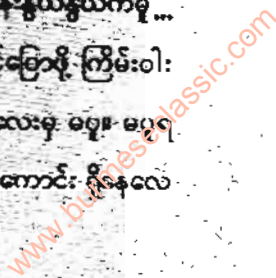
သူက စောသဉ္ဇာကို မသိမသာ လေ့လာအကဲခတ်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီးမာယာမှ စောသဉ္ဇာနှင့် တူသော မိန်းမကို ပြေးအမှတ်ရလိုက်၏။

နှစ်မြွှာပူးမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နှစ်ကိုယ်ကွဲနေရတာများ ဖြစ်နေမလား။ သဲလွန်စ ရလိုရငြား ဆက်စပ်ဖော်ထုတ်ကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၍ ...

“သူတို့အစ်ကိုတွေ သူ့ညီမကို ချစ်လွန်းလို့ တာနောယကွဲဘိလူးကြီးလို့ ရွှေကြုတ်နဲ့ထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲမှာ ငုံ့ထားချင် ငုံ့ထားကြစမ်းပါစေ။ ကျွန်တော် အစာအဖြစ်နဲ့ကြုတ်ဝါးခံပြီး မရောက်ရောက်အောင်ကို လာတွေ့ဦးမယ်”

စောသဉ္ဇာက မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းသွေးထူထူ ထင်ခြင်းကို မျက်လွှာချ ပြီးရယ်ခြင်းဖြင့် ပျက်ပြယ်၏။ နန်းနွယ်နွယ်ကမူ ...

တဟယ်ဟယ်နှင့် ဟန်နီနှင့် တိုင်ပြောဖို့ ကြိမ်းဝါးနေ၏။ ဟန်နီ အထင်လွဲမှာကို သူ နည်းနည်းလေးမှ မပူ့မပူ့ရလောက်အောင်လည်း အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်း ရှိနေလေ

စောသဉ္ဇာမှာ သူတို့ မျှော်လင့်နေသည့် ပေးထားချက်
ရှုထောင့်သစ်တစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်၏။

မြေကြီးကို လက်နှင့်ပုတ်၍ မလွဲနိုင် ဆိုသော်ငြား
လည်း ကိုယ်၌က ရေပြင်ပေါ် ရောက်နေလျှင် ချွင်းချက်ထောင့်
ကြွင်းနိုင်သေးသည်။ လောကကြီး ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ချွင်းချက်
အကြွင်း ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။

မိမိ

သူတို့အဖွဲ့ထဲကို အဓိက သက်သေသဘောမျိုးဖြင့်
သူ ခေါ်လာ၍ နန်းနွယ်နွယ် ဝင်ပါလာရ၏။ ဟန်နီက အကြောင်းစုံ
ရှင်းပြသောအခါ နန်းနွယ်နွယ် ထိတ်လန့်သည်။ ဖိုဇာတ်ကား
ကြည့်နေရသူလို ဖြစ်သွား၏။ ဟန်နီ စကားကို နန်းနွယ်နွယ်
ယုံရခက်သလို ဝေဝါးနေစဉ် ခင်မိုးအေး၊ အေသဇင်ဖူး၊ မာဆွေ
တို့က ထောက်ခံချက်မျိုးစုံဖြင့် ဝန်ခံပြောကြားလာ၍ နန်းနွယ်နွယ်
ယုံသွား၏။ သို့ငြား ဒုံးဒုံးချ မဟုတ်သေး။

“ဒါဆိုရင် ဝေဟန်က စောသဉ္ဇာကို ခင်အောင်ပေါင်းပြီး
မေးတာထက် နန်းနွယ်နွယ် ကိုယ်တိုင်က မေးမြန်းကြည့်
ရတာ ပိုအဆင်ပြေမလား မသိဘူး။”

ဟန်နီက သူ့ကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် အကာအကွယ်
ပေးရင်း ပြောလာ၏။ မေသဇင်ဖူးက ...

“မတူဘူးဟာ၊ နန်းနွယ်နွယ်ကို သိစေချင်ရင် အစကတည်း
က စောသဉ္ဇာက ပြောပြထားခဲ့မှာပေါ့၊ မိန်းကလေးအချင်း
ချင်းဆိုတာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ရှိတတ်ကြတာပဲ
နန်းနွယ်နွယ်ကို မေးကြည့်ပါလား။”

နန်းနွယ်နွယ်က ...

“မေးကြည့်မနေနဲ့၊ နန်း သိပြီ သဇင်၊ စောသဉ္ဇာက ငါ
ကို ညီအစ်မအရင်းလို သိပိခင်တာ၊ သူ့အစ်ကိုတွေ ဆိုး
ကြောင်းလောက်သာ တိုင်ပင်တယ်၊ ကျန်တဲ့ သူ့အိမ်တွင်း
ရေး အကြောင်းကို သူဘာသာသူ မဖြေချင်ဘဲနဲ့ အတင်း
မေးလာခဲ့ရင် စိတ်ဆိုးတတ်တယ်၊ သဇင် ပြောသလိုပဲ
စောသဉ္ဇာက နန်းကို သိစေချင်ရင် လက်မှန်မဆွဲကတည်း
က အသိပေး ပြောကြားထားမှာပေါ့၊ အဲဒီလို မပြောခဲ့လို့
ရှင်တို့ အခုလို ဝိုင်းပြောမှ နန်း သိရတာ”

ခင်မိုးဝါက တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် ...

“ညီအစ်မတွေလိုခင်တဲ့ နန်းကိုတောင် မပြောပြတာ၊
သူစိမ်းက သူ့ကျွန်ဖြစ်အောင် ဝင်တိုးသွားရမဲ့ ဝေဟန်ကို
စောသဉ္ဇာ သူ့အတွင်းရေးတွေ ဖွင့်ပြောပြပါ့မလား။”

ဟန်နီက နှာခေါင်းပွတ် စဉ်းစားနေရာမှ ...

“ဝေဟန် ပြောသလို အမြဲညီအစ်မနစ်ယောက်ပုံစံမျိုးများ
ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။”

ဇေဖြိုးက စကားပြောဖို့ ပြင်နေသော ဖောင်လွှတ်ရဲ့

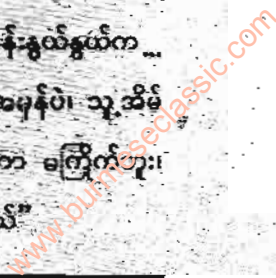
အရင် ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
စောသဉ္ဇာ တမင်အုံ့သြပြတဲ့ ပုံစံကို ဝေဟန် သတိတရကြီး
ကို မြင်လိုက်ရလို့ပဲ”

ဖောင်လွှတ်က အားလုံးကို တားခြစ်သလို လက်ကာ

ပြီး တစ်ခုခုကို အရေးတကြီးပြောဖို့ အပြင်မှာ နန်းနွယ်နွယ်က ...

“စောက သိပ်လျှို့ဝှက်တတ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ သူ့အိမ်
အကြောင်းကို မေးလာမုန်းလား လုပ်တာ မကြိုက်ဘူး၊
အဲဒီအချက်က စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်။”

မောင်လွှမ်းက လက်ထောင်ပြပြီး ဖုတ်ပုမီးတိုက်
ပြောချင်ရာ ပြောမည်အပြင်မှာ သူက ...

“စောသဉ္ဇာကို ငါ နှစ်မျိုးထင်နေတယ်”

မောင်လွှမ်းက လက်ထောင်ကာပြပြီး စကားပြော
ခွင့် စောင့်တောင်းနေပြန်၏။ စိတ်မရှည်သော မာဆွေက ...

“နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူများတွေ ပြောနေရင် လက်
တွေတားလိုက်၊ ပြောမလိုလို ထစ်ထစ်အအ လုပ်နေလိုက်
မျက်စိကို နောက်နေတာပဲ”

မောင်လွှမ်းက မျက်နှာငယ် ပုံစံလေးဖမ်းပြီး
“ငါ ... ငါ ... စေတနာရှေ့ထားပြီး သ ... သတိပေးစကား
ပြောချင်လို့ပါ”

ဟန်နီက ...
“အရေးထဲ မြင်းကောင်းပြေးရာ ခွေးကျိုးကန်လန်
ဖြစ်နေပြန်ပြီ၊ မောင်လွှမ်းကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ ရှင် ထ
တဲ့ နှစ်မျိုးကို ဆက်ပြော”

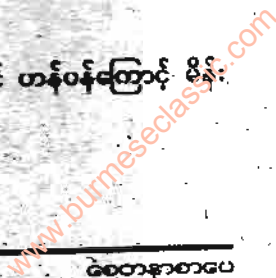
“အိမ်ကြီးမာယာထဲက စောသဉ္ဇာ ဖြစ်ချင်ဖြစ် ... မဖြစ်ရင်
အိမ်ကြီးမာယာထဲက သားကောင်ဖြစ်သွားရတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့
စောသဉ္ဇာဟာ အမြွှာညီအစ်မ၊ ဒါမှမဟုတ် အထက်အောက်
ဆင်တူညီအစ်မ အနေမျိုး တော်စပ်နေရမယ်၊ စောသဉ္ဇာ
မှာ အမြွှာညီအစ်မ ရှိမရှိဆိုတာကို နန်း သေခံခဲ့ဖူးလားဟင်”

“နန်းကို စော ဘာမှမပြောဘူး၊ နန်းလည်း အဲဒီလိုမတွေ့
မိခဲ့ဖူးလို့ မေးမကြည့်ခဲ့မိဘူး”

မောင်လွှမ်း ဖင်တကြွကြွနှင့် ခိတ်သောက်မသာ
ဖြစ်နေတာ အားလုံး သတိပြုမိသွားပြီး စကားရပ်ဆိုင်းထားလိုက်
မိ၏။ ဇေဖြိုးက မောင်လွှမ်းကို ဝန်းဆတ်တိုက်လိုက်ပြီး ...

“မင်း ဘာဖြစ်နေပြန်တာလဲ မောင်လွှမ်းရာ”
“ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ကြောက်အားနဲ့ ပြောပါစေ
ညီလေး ညီမလေးတို့ရယ်”

မောင်လွှမ်း ပြောဆိုသံနှင့် ဟန်ပန်ကြောင့် ခိန်
ကလေးတွေ ကောင်းချီးပေးလာပုံမှာ ...
“အံ့မယ်”

“ရှုံစရာကြီး”

မောင်လွှတ်က ချီးပသံများကို တစ်စက်ကလေးမှ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံစံဖြင့် ဝမ်းနည်းဟန်ပန် ဖမ်းပြီး နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ လုပ်ပြနေ၏။ ခင်မိုးဝါက အံ့ကြိတ်သံဖြင့် ...

“ပြောချင်တာကို လိုတိုရှင်း ဘွင်းဘွင်းပြောလိုက်လေ”

“ညီမလေးတို့က အစ်ကိုစကားမှ နားမထောင်ကြတာ အစ်ကိုက စေတနာနဲ့ သတိပေးဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရတော့ဘူး။ မင်းတို့အားလုံး နောက်ကျသွားပြီ။ ပါးစပ်တွေပိတ်ပြီး အသက်ရှူတာ ရပ်တန့်ထားလိုက်ကြပါ တော့ကွာ”

မိန်းကလေးတွေက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် သံပြိုင်လိုလို

ဝင် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ထု အော်ဟစ်မေးကြ၏။ မောင်

လွှတ်က ...

“အစ်ကိုကြီး ကျန်းမာရေးနဲ့အညီ ဝိုက်ထဲက ခံစားချက် ထို လွတ်ထုတ်လိုက်ပြီကွာ”

“ကာလ”

“လေလည်လိုက်တာဟေ့၊ ရှင်းပြီလား”

မောင်လွှတ် အော်သံအဆူးမှာ အားလုံး အမြန် နှာခေါင်းပိတ်ပြီး စိတ်ထဲမှ မောင်လွှတ်ကို မေတ္တာပို့ကုန်ကြ၏။ စကားပြောလျှင် အာပေါက်ကျယ်ကျယ်ဖွင့်၍ ပြောတတ်သော မာဆွေမှာ မောင်လွှတ်ရဲ့ လေညှင်းနှင့် သူမ ခံတွင်းတို့ နှစ်ပါး ခင်းပြီး ရင်တွင်းရစ် အော်ဂလီဆန်ကာ တထို့ထို့ တထွမ်ထွမ်။

အားလုံးရဲ့ ပြစ်တင်မာန်မခံဘဲ အောင်လွှတ်က ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ကော့၍ပင် ခံလိုက်သေး၏။

၂၃၃

www.burmeseclassic.com

နန်းနွယ်နွယ် ကူညီပေးမှုဖြင့်ပင် နောက်တစ်ကြိမ်
စောသဉ္ဇာနှင့် ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြပြန်၏။ နန်းနွယ်နွယ်က စောသဉ္ဇာ
ကို တီးခေါက်မေးကြည့်ချင်နေ၏။ သူက အသာထားထားပြီး
စောသဉ္ဇာ စိတ်ကြည်နူး ရှင်လန်းတက်ကြွလာချိန်ကို စကားနှင့်
များခေါ်ဆွဲတင်လာ၏။

သူဖြစ်စေချင်သည့် စိတ်အနေအထားမှာ စောသဉ္ဇာ
ပျော်ဝင်သွားစဉ် ...

နန်းနွယ်နွယ်ကို အကြည့်ဖြင့် သူ အချက်ပြလိုက်
၏။

သူထက်ပင် ပို၍သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသော နန်း
နွယ်နွယ်က ဟောဟောခိုင်းခိုင်း မေးချလိုက်၏။ စောသဉ္ဇာ

ကြိုတင်တွေးတောထားမိပုံ မရ။ အလူးအလဲ ငြင်းဆန်ဖို့ ပြင်ဆင်
သေး၏။ နန်းနွယ်နွယ်က ညီအစ်မလို သဘောထားသူအချင်း
ချင်း အပေါ်မှာပင် လျှို့ဝှက်ချင်နေသော သူမကို နားမလည်နိုင်
ကြောင်း မျက်ရည်လေးဝဲပြီး အမူအရာကောင်းကောင်းဖြင့် ပြော
ဆိုလိုက်သောအခါ ...

စောသဉ္ဇာ စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာလေး ဖြစ်
သွား၏။

သူက ...
“ကျွန်တော်တို့က ကူညီလိုစိတ်နဲ့ သိချင်တာပါ။ သိချင်
လိုစိတ်နဲ့ ကူညီချင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအိမ်ကြီး
မှာ အတော်ဆိုးဝါးတဲ့ ပြဿနာတွေတော့ ဖြစ်နေလေပြီ
ဆိုတာ”

သူ့စကား မဆုံးခင်မှာပင် စောသဉ္ဇာ ဆတ်ခနဲ
ထ၊ သွား၏။ သူနှင့် နန်းနွယ်နွယ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကျန်ရစ်
ခဲ့၏။ သူက ...

“မြန်မြန်လိုက်ရအောင်”

“သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်များ ကျောင်းထဲရောက်လအတာ တွေ့လို့များလား၊ မေးတာ မကြိုက်လို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလား။”

“ဟိုမှာ အဝေးကို ရောက်သွားပြီ”

“ကိုဝေဟန် မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်းဆိုရင် သူ ပြောချင်ပြောမှာ”

“သူ ဆိုတာ ကျွန်တော် ထင်တဲ့ နှစ်ချက်ထဲမှာ အကျုံးဝင်နေတာ သေချာပါပြီ၊ သူ့ဆီက သိလာသမျှကို နန်းက ပြန်မလျှို့ထားနဲ့နော်၊ ပြန်ပြောရမယ်”

နန်းနွယ်နွယ်က သူ့စကားဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ စောသဉ္ဇာ သွားရာနောက်ကို လိုက်သွား၏။ သူ့စကားဆုံးအောင် အော်ပြောလိုက်သော်လည်း နန်းနွယ်နွယ် ခဗျာစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေ၍ အလေးထဲးမည်း၊ ကြားလိမ့်မနှင်မထင်။

သူ့မှာ ချိတ်ချိချိဖြင့် ဆင်နင်း၍ မရသောလမ်းကို လှမ်းမရသည့် ဆင်လို မျက်နှာကြီးအိုပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့ရ၏။

တစ်ဖွဲ့လုံးက မောကြီးပန်းကြီး ပြန်ရောက်လာမည့်သူကို အင်တာဗျူးပို့ စောင့်နေကြမှာ သေချာ၏။

ဟန်နီ ဒေါသက ပြော၍မရ။

အင်တာဗျူးမှာ သူ့ချစ်ခြင်းတွေ ကျရှုံးသွားနိုင်သည်။

မူလ

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရောက်လာသော နန်းနွယ်နွယ်ကို သူတို့ ထပ်မံဝိုင်းမေးကြပြန်၏။ အမေးခံရပြီး အသုံးမကျ သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသော သူ့ကို တစ်ရှူးပေပါပမာ လိုရာသုတ် ပြီး စွန့်ပစ်ထားကြ၏။ နန်းနွယ်နွယ်က ...

“နန်းကို အပေါင်းအသင်းစာရင်းက ပျက်လိုက်ပြီလို့ အစောပြောလိုက်တာပဲ ခံခဲ့ရတယ်။ ကိုဝေဟန်ရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ရှင်တို့ရဲ့ ဝိုင်းတွန်းပို့မှုကြောင့် နန်းမှာတော့ သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။ နန်း ဝမ်းနည်းတယ်။ အစော မကြိုက်မှန်းသိရက်နဲ့ ရှင်တို့အပေါ် တာဝန်ကျေချင်တဲ့ ဇောနဲ့ အတင်းလိုက်မေးမိတယ်။ လူမှုရေးစည်းဘောင်တွေ ကျော်ကုန်တာကို သတိမပြုမိတော့ဘူး။ အခုတော့ ... အခုတော့ ...”

ထပ်မံ မျက်ရည်ကျပြန်သော နန်းနွယ်နွယ်ကို မစပ်စုကြီး လေးယောက်က ဝိုင်းဝန်းချောမော့ ပျောင်းပျံ့ကြ၏။ ဘိုစပ်စုကြီး နှစ်ယောက်က မျက်နှာသေလေးတွေနှင့် ဟိုကြည့်မိကြည့် လုပ်နေကြ၏။ လူပိုကြီးပမာ သတ်မှတ်ခံထားရသော အသုံးမကျကောင်ကြီး ဖြစ်နေသည့် သူမှာလည်း စိတ်မကောင်း ဝိုင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပြန်သည်။ သူက သပ်တစ်ချောင်းပမာ နန်းနွယ်နွယ်နှင့် အစောတို့ကြားကို ထိုးခွဲခြားနား ဖြစ်စေခဲ့ရသူ။ သပ်ကို ခြိတ်သွင်းသောတူနှင့် အားအင်တို့က နေသာသပဖြင့် ပြီးပြီးရော နေသွားနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ သူက ထိုသို့ ပြီးပြီးရော မနေနိုင်ပါ။ သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရသည့် ကွေကွင်းကွဲကွာမှုကို ပြန်လည်စေးကပ်ပေးနိုင်ရေးသာ ရှေးရှုတွေးမြင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ စပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။ နန်းနွယ်နွယ်ကို ဝိုင်းချောနေကြ၍ မစပ်စု လေးယောက်က သူ့ကို သတိမပြုမိကြ။ သတိပြုမိကြသူ စပ်စုနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို သုတ်ပြီးသား တစ်ရှူးပေပါလို သဘောထားကြ၍ လှမ်းပြောမေးမြန်းတာ မြစ်မှ ကြွကြွ။

လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းမှုတွေ ဘယ်လောက်တောင် သိ
သည်းလို့ နှုတ်စည်းကို ဒီလောက်တောင် အထပ်ထပ် ပိတ်ဆီးထား
ရတာလဲ စောသဉ္ဇာရယ်။

မိမိ

စောသဉ္ဇာကို သူ သွားတွေ ဖြစ်၏။ အတွေ့မခံလို
ဟန် ငြင်းဆန်ပြီး စောသဉ္ဇာ ရှောင်ထွက်၏။ စောသဉ္ဇာ သွားလေ
ရာ သူ တကောက်ကောက် လိုက်ပါသောအခါ စောသဉ္ဇာ မဖြစ်
သာ၍ အောင့်ကာနမ်းရသည့် သဘောဖြင့် တွေ့ခွင့်ပေးလာ၏။

“ဘာပြောမှာလဲ၊ မြန်မြန်ပြော”

“နန်းနွယ်နွယ်ကို ပြန်လက်တွဲပြီး အရင်ကလိုပဲ ခင်မင်ပါ။
ကျွန်တော့်ကြောင့် စောသဉ္ဇာတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေး အရောင်
ပြောင်းလဲရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ စောသဉ္ဇာမကြိုက်တဲ့
အကြောင်းတွေ နန်းအနေနဲ့ နောက်ဆို ထပ်မေးတော့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။”

“ကျွန်မဘာသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဒါပဲ”

ဟု သူ တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်ကျောကို လှည့်၍ပင် မကြည့်သော စောသဉ္ဇာ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကို သူ မသိပါ။ သူသိသည်မှာ စောသဉ္ဇာ မမြင်နိုင်သော နေရာမှ စောသဉ္ဇာကို သူက လှမ်းတွေ့နေရမည့် နေရာကို ရွေးချယ်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။

စောသဉ္ဇာနောက်မှ အသာပုန်းလိုက်ကြည့်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်လာနိုင်မှာမျိုးကို စောသဉ္ဇာ ကြိုတွေးထားမိခဲ့ဟန် တူ၏။ နောက်ကြောင်းကို မကြာခဏ စစ်ဆေးကြည့်ရှုတတ်၏။ သူက စောသဉ္ဇာရဲ့ နောက်ပြန်အကြည့် ရောက်မလာခင် ပုန်းကွယ်နေရာ ကြိုရှာထားပြီး ရောက်လာလုလုမှာ လှစ်ခနဲ အကွယ်နောက်ရောက် ရောက်နေနေရ၏။

ကျောင်းပြန်လွှတ်သောအခါ စောသဉ္ဇာကို လာကြို သောကားကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကားမောင်းလာသူမှာ အနက်ရောင် အဝတ်အစားကို အတော်လေး ကြိုက်နှစ်သက်ပုံရသော။ သူတို့နှင့် ရန်သူလို မိတ်ဆွေတော်ကြီး ဖြစ်သော နေမိုးသစ်မှ နေမိုးသစ်

အစစ် ဖြစ်နေလေ၏။ နေမိုးသစ်ရဲ့ ကားပေါ်မှာ စောသဉ္ဇာ ပါလာ ခဲ့၍ စောသဉ္ဇာ မြင်သာအောင် လမ်းဘေးသစ်ပင်အကွယ်မှ သူ သူလုံးထွက်ပြပြီး လက်ငှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

တစ်ဖက်မှ ကားမောင်းနေသော နေမိုးသစ်က သူ့ တို့မမြင်။ စောသဉ္ဇာက သူ့ကိုမြင်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူက တွက်ရခက်ခဲလွန်းသော ပုစ္ဆာရဲ့ ပေးထားချက် အသစ်ကို ရသလောက် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပစ်လိုက်နိုင်၍ ကျေနပ်ရွှင် ဖြူးသောစိတ်ဖြင့် ဟန်နီကို ချွေးသိပ်ရန် အပြေးအမြန် ...။

ပစ္စုပ္ပန်

အပြောင်းအလဲမြန်သော ချစ်သူထံမှ ချီးကျူးသံကို တယောလို နားဝင်ချို့ရိလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်မှတ်ခဲ့၏။ သို့ဖြင့် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်ခံစားလိုက်ရသောအခါ နဲ့မမှတ်တတ်သူရဲ့ နဲ့မှတ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသလိုပင်။ သူမရဲ့အချစ်က သူမရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ အတ္တဗဟိုချက်မှာ တည်ဆောက်ထွက်ပေါ်လာသော အာသိသံချဉ်ခြင်းနှင့် ရောပြွန်းသည့် ချစ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

မည်သည့်အရာမျှ မရောသော ချစ်ခြင်းသန့်သန့် မဟုတ်။ သူ ထင်ထားသည့် မျှော်လင့်မှု အမြင့်ဆုံးစံချိန်တွေ တောင်တန်းရှည်လို လဲကျတုန်ခေါက်ရာမှ ရေပြင်ညီပမာ ဖြစ်၍ ဖြစ်၍ လာသလို သူ့ရှင်တွေ ကစဉ့်ကလျား ရွေ့လျားပြောင်းလဲ ကုန်ကြ၏။

“သူ တကယ်တော်တာ ကျွန်မ သိပြီ၊ ဒါကြောင့် အားကိုး နေရတာပေါ့”

ချီးကျူးသံက မကုန်။ ဟုန်နေသော အကြားအာရုံထဲ မှာ မီးမြှိုက်ကင်ထားသည့်အပ်နှင့် တိုးဆွခံလိုက်ရသလိုပင်။ အပေါင်း အသင်းတွေကလည်း သံယောင်လိုက်ပြီး ကောင်းချီးပေးနေကြ ၏။

အိမ်ကြီးမာယာထက် မိန်းမမာယာက ပို၍ဆန်းကြယ် လှ၏။ ဟန်နီက ...

“စောသဉ္ဇာကို နေမိုးသစ်ရဲ့ ညီမမှန်း သိသွားပြီ ဘာဆက် လုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ”

“စောသဉ္ဇာကို မရ၊ရအောင် မေးမြန်းကြတာပေါ့”

ခင်မိုးဝါရဲ့ စကား။ မေသဇင်ဇူးက ...

“ဘူးပဲကွယ်နေမှာပေါ့၊ သူ့အစ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် သူ ဘယ်ဖော်ရဲပါ့မလဲ”

မာဆွေက ဗေဒင်ဆရာမကြီး အိုက်တင်ဖြင့် ...

“စောသညွှာနဲ့ နေမိုးသစ်တို့ ရိုးသားရင် ဒီလိုလျှို့ဝှက်စရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး၊ လျှို့ဝှက်နေကတည်းကိုက မရိုးသား တာပဲ”

ဟန်နီက ...

“ဟုတ်တယ် နေမိုးသစ်ကို တဲ့တိုးတွေ့ရရင် ကောင်းမယ် ရှင့်မှာ ညီမရှိတာ ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ၊ လိမ်ညာထား တယ်၊ အဲ့ဒါ ဘာသဘောလဲ၊ မရိုးသားတဲ့ သဘောပဲ အဲ့ဒါဆိုရင် နေမိုးသစ် ဘာပြန်ပြောနိုင်မလဲ ငြင်းချက် ဝန်ခံချက် တစ်ခုခုပေါ့၊ နေမိုးသစ်ဟာ တကယ်ကို စိတ် ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ လူရည်သန်တစ်ဦး ဖြစ်သလို အလွန် လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ ပူးတွဲချည်နှောင်ထားတဲ့ ဒိုင်းနမိုင်းလို လူစားမျိုးလည်း ဖြစ်နေတယ်၊ အဲ့ဒါကိုက အံ့ဩစရာတွေထက် ပိုမိုအံ့ဩစရာကောင်းနေတဲ့အချက် ပဲ”

ဖေဖိုးက ...

“နေမိုးသစ် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဦးတည်ပြီး ပြောပြော နေတာ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ ရှိပြီလဲ ဟန်နီ ... ဟောဒီ တရားဝင်ရည်းစားကြီး ဝေဟန်ကို အားနာဖို့တော့ ကောင်းပါ တယ်၊ အပြောလျှော့ပါ၊ နေမိုးသစ် ဆိုတာထက် အကြောင်း အရာကို ပိုပြီး ဇောင်းပေးဆွေးနွေးစမ်းပါ”

“ငါနားလည်ပြီးသား ဖေဖိုး၊ နင် ဆရာလာလုပ်မနေနဲ့၊ အရှိတရားအတိုင်း ပြောနေတာကို အသိတရားနဲ့ ထောက်ခွ ပြောမနေနိုင်ဘူး၊ အပြောချိုပြီး စိတ်ပုပ်တဲ့ ကျီးအာသီးလို မိန်းမတွေထဲမှာ ငါ မပါဘူး၊ ဒီနေ့အထိ တွေဟန် အပေါ် မှာ ငါ မဖောက်ဘူး”

မောင်လွှဲက ဝင်၍ ...

“နောက်ဆိုရင်တော့ ပြောလို့မရဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့နော်”

“အတည်ပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ လာမနောက်နဲ့ဟား ဝေဟန်၊ ရှင့်ရဲ့နှစ်ကောင် ဒီလောက်ဟောင်နေတာတောင် ရှင်နေနိုင် သလား၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဖော်ကားရသလား ဆိုပြီး ပိတ် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်ပါလား”

သူက နေတတ်သလိုသာ ရယ်ပြလိုက်၏။ မောင်
လွမ်းက အစာမကျေဟန်ဖြင့် ဟန်နီကို လှမ်းပြော၏။

“ငါတို့ပြောသမျှကို ဟောင်တယ်လို့ နင် ထင်တယ်ပေါ့
ဟန်နီ”

“အေး ... ထင်တယ် ... ထင်တယ်”

“ဒါဆို အခု ငါတို့ပြောနေတာ နင်နဲ့ဆိုတော့ ငါတို့စကား
ကို နင် နားလည်နေတာပေါ့၊ ဒါဆို နင်နဲ့ငါတို့ အတူတူ
သတ္တဝါဖြစ်သွားကြပြီ ... နင်လည်း ...”

“နင်တို့နော် ... ငါ့ကိုများ ... ဟင့်”

“သူ့ကိုပြောတာကြတော့ နာတတ်လိုက်တာ၊ သူများဆို
ရင် နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောတယ်၊ ပြောထား၊ ပြောထား၊
နင့်ထက် ငါက အသက်တစ်နှစ်ကြီးတယ်၊ ဇေဖြိုးက
သုံးလကြီးတယ်၊ အသက်ကြီးတဲ့ လူတွေကို ဖော်ကားရင်
နင် သွားရမဲ့လမ်းက ပြူးပြီး ပြောနေတာပဲ၊ ဆက်
ပြော”

“ငါ့ကို ရှေ့ပို့မနေနဲ့၊ နင်တို့က အမြဲတမ်း နောက်ပြောင်
နေတာကိုး၊ အဲဒီ ဝေဟန်ကလည်း ဘာမှကို ဝင်မပြောတော့
ဘူး၊ ဒီနေ့မှာ သူ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ လူကိုလည်း
မူပြောင်းချင်နေတဲ့ အကြည့်စိမ်းစိမ်းကြီးတွေနဲ့ ခါးခါးသီး
သလို စိုက်စိုက်ကြည့်နေတယ်၊ မနေ့က သူ့ကိုပိုင်းအပြစ်
တင်လိုက်ကြတာကို သူ စိတ်ဆိုးသွားပုံရတယ်၊ အဲဒီက
တည်းက ကိုယ်ပျောက်သလို ပျောက်ပြီ၊ အခုမှ သူဖော်
ယူလာတဲ့ သတင်းကောင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတော့တယ်”

သူကဝင်၍ ...

“သိပ်မပြောနဲ့ မောနေပါဦးမယ် ဟန်နီ၊ မင်းက ကိုယ့်ကို
အမြဲအသာစီးရယူချင်နေတဲ့သူ ဆိုတော့ ဒီနေ့ကစပြီး
မင်း ကြိုက်သလိုသာ ယူဆထင်မြင်ပါတော့”

“ရှင် ... ဘာစကား ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မကို စိတ်
ပျက်သွားလို့ စိတ်ကုန်သွားလို့ လမ်းခွဲစကား ပြော
တာလား”

သူ့ပခုံးတွန့်ပြခြင်းသာ တုံ့ပြန်လိုက်မိ၏။ ဟန်နီက
ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ရှင်ပြော ... ရှင်းအောင် အပြတ်ပြော၊ အမျှင်တန်းပြီး
နောက်မှ လာလွမ်းပြမနေနဲ့၊ ပြော ... ပြောလေ”

အားလုံးရှေ့မှာ သူရဲကောင်းဆန်သူကြီး မှတ်ထင်
သော သညာအမှားကြီးဖြင့် ရဲဝံ့မာန်တက်စွာ ဖောက်ခွဲပြသနေသော
ဟန်နီကို သူ စိမ့်ခနဲ မုန်းတီးလာ၏။

“ဟုတ်တယ်”

ချက်ချင်းပင် လှည့်မကြည့်ချင်လောက်သော အမုန်း
ဖြင့် အားလုံးကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာလိုက်၏။

“ရတယ်လေ ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ လုံးဝပြတ်ပြီ”

ထောင်းခနဲ ဒေါသကို ကျိတ်မျိုးချပြီး ရှေ့သို့သာ
သွက်သွက်လှမ်းလာလိုက်သည်။ ချီးကျူးသံတွေနှင့် ညံဝေပျော်ရွှင်
နေမည် ထင်မှတ်ခဲ့သော ကာလ။ လမ်းခွဲပြတ်စဲသော အမုန်းတွေ
ရုတ်တရက် ပြိုကျလာ၍ အခြေအနေတွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ
ပြောင်းလဲရသည်ကို ရင်နှင့် ရင်းပြီး ယုံလိုက်ရတော့သည်။

ရင်နှင့်ရင်းသော ချစ်ခြင်းကြွေသံတွေရဲ့ အဆုံးမှာ
အသက်နှင့်ရင်းသော ချစ်ခြင်းရဲ့ ခြေသံတွေ ကြားရနိုင်၏။ အခု
တော့ ... သူ့ဘဝမှာ ...

အသက်နှင့်ရင်းသော ချစ်ခြင်းတွေသာ ကြွင်းကျန်
စွာနှင့် ...”

ဟန်နီဟု ချစ်စနိုးခေါ်သော “ချယ်ရီနနီ” နှင့် သူ
ချစ်သူသက်တမ်း သုံးလနှင့် ဆယ့်ရှစ်ရက်မှာ ပြတ်စဲလမ်းခွဲကြ၏။
အားလုံးက နှစ်ပက်စိတ်ဆိုးစဉ် ခဏဖြစ်ကြတာပါဟု ထင်နေကြ
သည်။ သူနှင့် သူမက အချင်းချင်း ရိပ်စားနားလည်မိနေ၍ လမ်း
ခွဲခြင်းသာ အကောင်းဆုံးအဖြေ ဆိုတာကို သိ၍ အမှန်လက်ခံ
ထားလိုက်ကြပြီးပြီ။ နေမိုးသစ်ကို တွေ့ပြီးမှ ဟန်နီ ပြောင်းလဲ
သွားသလို စောသဉ္ဇာကို တွေ့ပြီးမှ သူလည်း ပြောင်းလဲစိတ်ဝင်
သွားမိ၏။

သို့ဆိုလျှင် နေမိုးသစ်ကို ဟန်နီ ပြောင်းလဲချစ်မိတာ
ကျိန်းသေပြီးသား။ စောသဉ္ဇာကို သူ ပြောင်းလဲရင်ချန်မိသည်မှာ
တပ်အပ်သေချာပြီလား။ ဧဝေဧဝါသာ ရှိသေးသော အခြေအ

များနှင့် ယခင် အချစ်တွေ ပျောက်သွားအောင် ဧဝေဧဝါ အခြေ
အနေက ဝင်ခါးပြတ်တောက်ပေးလိုက်ပုံမှာ ပဉ္စလက်ဆန်လွန်း၏။

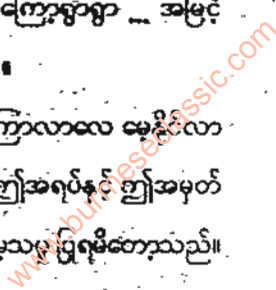
စိတ်ခံစားမှုနယ်ပယ်၌ ပဉ္စလက်ဆန်မူသည် သာမန်
အသွင် ဖြာထွက်ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်မှုသက်သက် တစ်မျိုးသာ။

သူ့အထင်၌ သူ မကြိုက်သော ဟန်နီ စရိုက်ကြောင့်
ချစ်ခြင်းတွေ ခါးတောက်သွားရသည့် အကြောင်းခံ ပါဝင်နေ၏။

ဟန်နီ အထင်ကို မှန်းဆပြောရလျှင်ဖြင့် သူမရဲ့
လိုအင်ကို မလိုက်နိုင်သော လူညံလူချော် တစ်ယောက်အဖြစ် သူ
ကို သတ်မှတ်ထင်မြင်သွား၍ ချစ်ခြင်းတွေ ခါးတောက်ကာ မာန
မာန် မောက်ထန်ပြတ်သားပြသွားတာမျိုး သဘောဆိုးတွေ ပါဝင်
လမ်းခွဲသွားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရှိပါစေတော့ ...။ မိုးဘယ်နှကြော့ရွာရွာ ... အမြင့်
ဆုံးတောင်ထိပ်တွေမှာ ရေမကြီးနိုင်ပါဘူး။

လွမ်းတာကို နာတာနဲ့ဖြေ။ ကြာလာလေ မေနိုင်လော
ဆူ ဆိုသည့် ခံယူအတတ်တို့သည်လည်း ဤအရပ်နှင့် ဤအမှတ်
ဉာဏ်မှမလိုအပ်တာပဲလေဟုသာ အောက်မေ့သမ္ပု ပြုရမိတော့သည်။

အဓိပ္ပာယ်မရှိသော လုပ်ရပ်။ အိမ်ကြီးမာယာနှင့်
အိမ်သားတွေရဲ့ အရေးအရာမှာ အစိမ်းသက်သက်ကြီးနှင့် အတင်း
စွက်မွေနေတာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘဲလေ။

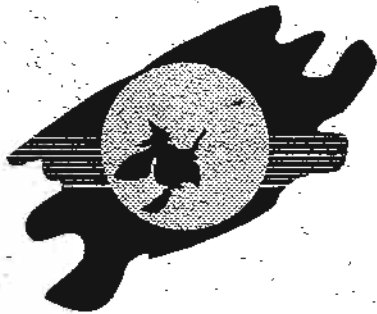
သူမ ဝါသနာပါရာ စုံထောက်ပညာကိုလည်း သူမ
အကြိုက်လိုက်ပြီး လူပေါလူကြောင်ကြီးဖြစ်တဲ့အထိ မိုက်မဲမနေသာ
ချင်တော့ပါဘူး။

သူမဘာသာ ဝေးရာမှာ ရူးချင်သလို ရူးပါစေတော့။

မိမိ

စီးပိုးလွန်းတယ်
ရင်ခွန်သံခြင်း အတူတူ
ဘာကြောင့် ...
မာနတွေ တလူလူ လွင့်နေရတာလဲ ...။
အဲ့ဒီမေးခွန်းကြီး
စိတ်ရှိလက်ရှိ ကျကွဲသွားမဲ့နေ
ရင်ခွန်သံအသစ်စက်စက်တွေ တွေ့ချင်တယ်။
လွမ်းရဲသမို့
လမ်းခွဲလိုတောင် လျှောက်ခဲ့ပြီးပြီ
သံယောဇဉ်နဲ့ ပြန်ရစ်ချည်ချင်သလား ... အခု
မျက်ရည်နဲ့ ပွဲထိုးတားလည်း သွားပြီ။

မိမိ

အာရုံတွေ ခေါက်တွန့်ကြည့်နေသမျှ
 စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြန်ဖျောင်းဖျပ်နေရပါဘူး။
 'သွေးကြော'နဲ့ 'မြစ်'ဟာ
 ပုံစံတူ၊ အလုပ်လုပ်ပုံ တူမလိုလိုနဲ့
 အခြေတည်ချတာခြင်း ကွဲလွဲခဲ့ပါပြီ။
 အသာငမ်းငမ်းနဲ့
 အလွမ်းတွေ ဣန္ဒြေမဲ့လိုက်ပုံများ
 ဟားချင်လည်းဟား ...
 အတီးခံလိုက်ရတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးတောင်
 ကြာရင် ရပ်နားသွားရသေးတာပဲလေ။

အမှားပြင်ဆင်ချက်တွေ
 ဘဝကို ဘယ်နှစ်လက်မဝင်အောင်
 ရိုက်သွင်းနေမလဲ
 ကောင်းကင်က ကျသေရင်လည်း
 ငရဲရောက်တတ်တာ
 အတ္တအသိကြီးတဲ့ မင်းနားလည်အောင်
 ပြောရမှာလည်း မောတယ် ...။

၂၃၁

အမှောက်မှောက် အမှားမှားနဲ့
 တောက်တောက်စားစား ဝင့်ကြားနေပြီ
 စက္ကူဖြန့်ဘဝ၊ လေတံခွန်ဘဝ
 နောက်ဆုံး ... နှစ်ခုစလုံးရဲ့ချာပန
 ဘာမှလည်း ဟုတ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်။

မေ့လျော့

မှော်ရောင်ပြောင်းတဲ့
 အလင်းဖွက်ဆောင်းထဲမှာ
 ပျားရည်ရောင်မျက်ဝန်းရဲ့
 ရင်ဘတ်ကျွန်းကို
 ရင်ခုန်သံတွေ ကွန်းခိုရာအဖြစ်
 အနာဂတ်ရဲ့ အခမ်းအနားကို
 ဖွင့်လှစ်ရင်းနဲ့ ရှာမယ်။

၂၉၂၅

နံနက်သုံးနာရီထိုးလျှင် ထကျင့်ရှိ၍ နိုးနေမိ၏။

လမ်းလျှောက်ဖို့အကြောင်းရင်း မရှိတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကျန်းမာ ရေးအတွက် လမ်းလျှောက်လိုလျှင် ဟန်နီတို့နှင့် မဆုံတိုးနိုင်သော လမ်းကို ရွေးလျှောက်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လမ်းမလျှောက်လို။

ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သန့်ရှင်းရေးဝတ်ပြုပြီး သောက် တော်ရေမြတ်ကို ကပ်လှူဒါန်း၊ အမွှေးနံသာတိုင်တွေ ထွန်းညှိစု ဇော်ကာ လက်အုပ်ချိမ့်၍ ရိုကျိုးကြည့်ညှိစွာ ရှိခိုးကန်တော့မိ၏။

အတိတ်က ဘာတွေ ဆိုးခဲ့၊ ပေခဲ့၊ မှားခဲ့၊ လုပ်ခဲ့မိပါ စေ ထားလိုက်ပေတော့ ...

ယခု ပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှာ ကောင်းသောဝတ်ပြုခြင်းဖြင့် သီလယူ၍ အာနာပါန တရားတော်ကို ကျင့်ကြံပွားများ အားစုတ်

ခြင်းသည်သာ လူ့ဘဝနေနည်းကို တတ်ပွန်းကုလုံရာဟု ဘာသာ အောက်မေ့ဆင်ခြင်သမှု ပြုလိုက်မိသည်။

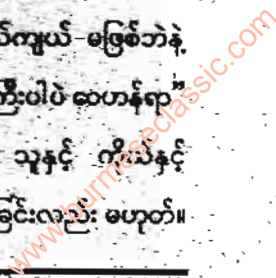
အာနာပါနာ ကျင့်စဉ်တွေက စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်စဉ်ကို ကျဉ်းချဲ့ပေး၏။ ထွက်လေ ဝင်လေကို ထိသိသတိဖြင့် မပြတ်တမ်း ရှုမှတ်သောအခါ ညောင်းကိုက်နာကျင် အိပ်ချင်ခြင်းတွေ ခန္ဓာမှ တလွင့်လွင့် ကွာကုန်ကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းရာ အစစ်မဟုတ် သော်လည်း ငြိမ်းချမ်းရာ အဖြစ်ကလေးဟု ရရှိလာ၏။

နံနက်ခင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားသည်ကို သေလိုက်။

တရားထိုင်လိုက်၍ ခြေတွေ ညောင်းကိုက်တာကို လက်နှင့် ထုချေဖြေယူနေရင်း ငှက်ကလေးတွေ မိုးနီဆူညံနေတာကို ဝေးမောကြည့်နေမိ၏။ ချစ်သူနှင့် လမ်းခွဲစကားကို သတိရစရာ အဖြစ်တွေ ဝင်လာလျှင် ရင်က နင့်ကျဉ်ကျဉ်။

“ဘာမှ အကြောင်းရင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ဘဲနဲ့ မင်းတို့ကွဲသွားလိုက်ပုံကလည်း တစ်ချို့ကြီးပါပဲ ဝေဟန်ရာ”

မောင်လွတ်၊ ခြေခွဲသလိုဝင် သူနှင့် ကိုသ်နှင့် ထိပ်တိုက်ပြဿနာ ဝင်လာ၍ လမ်းခွဲပြတ်စဲခဲ့ရခြင်းလည်း မဟုတ်။

“ကြားလေသွေးလို့ ဝေးရတာထက် ကြားလေခွင်းလို့ ကွေကွင်းရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဝေဟန်နဲ့ ဟန်နီ တည့်တည့်ကြီး တိုးမိတာပဲပေါ့ကွာ”

ဖေဖြီး ဆိုသလိုပင် ကြားလေမွေ့၍ ကွေကွင်းခဲ့ရခြင်း သာ အကြောင်းရင်းခံ ဖြစ်နေရတာကို တွေးမိတိုင်း စိတ်ဘဝင်မကျ။

ထိုနေ့ ကျောင်းတက်ချိန်ရောက်သောအခါ တစ်တန်း တည်း၊ တစ်ခန်းတည်း ဖြစ်နေသော ဟန်နီကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရမှာ စိတ်ကနာမငြိမ်ချင်သလို ဖြစ်လာ၍ ပထမအချိန်ကို လွှတ် လိုက်ပြီး ကျောင်းဝင်းအပြင် ပြန်လျှောက်လာစဉ် စောသဉ္ဇာနှင့် တည့်တည့်တိုးတော့သည်။ တမင် ချိန်းဆိုထားလျှင် လွဲချင်လွဲ ဦးမည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရှိတိုးရှုန့်တန့် ဖြစ်နေကြ၏။ သူ့ကို စောသဉ္ဇာက အမှိုက်ပမာ သဘောထားပြီး စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် လှောင်ထွက်သွားလိမ့်မည် ထင်ခဲ့၏။ ယခုဖြင့် သူ့ကို သိသိသာသာ ကြည့်ပြီး အခေါ်ခံစောင့်သလို စောင့်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သာလျှင် ...

“ဘယ်ကိုလာတာလဲ မစောသဉ္ဇာ၊ နန်းနွယ်နွယ် အခန်းထဲ ရောက်နေလောက်ပြီ”

“ရှင်ကော ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ခေါင်းခါပြခြင်းသာ တုံ့ပြန်လိုက်၏။ စောသဉ္ဇာက စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက် ခြေဦးတည့်လာသောအခါ သူ့ နောက် က အလိုက်သင့် လျှောက်ပါလာမိ၏။ ဆိုင်ရောက်၍ စားသောက် ရင်းမှ ...

“ဒီကျောင်းထဲကို စောသဉ္ဇာ ဘယ်တော့မှ လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာ”

“ကျောင်းက ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ အဖော်လိုက် လာတာ ပါ။ ဆရာမက ဒီကျောင်းကို သူ့ရဲ့ ကျွန်နဲ့ လာတာလေ။ ဆရာမ အလုပ်ရှုပ်နေတာမို့ တစ်ယောက်တည်း အညောင်း ခြေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာရင်း ရှင်နဲ့ အခုလို တွေ့ရတာပဲ။ ကျွန်မက ကျောင်းတော်ကြီးကို မလာချင်လောက်အောင် ဘာအကြောင်းကြီးကြီးတွေမှ ဖုထစ်ခဲ့တာ မရှိပါဘူး”

“နန်းနွယ်နွယ်နဲ့ ပြန်ပြေလည်သွားပြီလား”

“အဲလိုဆိုရင်လည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို တွေ့ချင်နေတာ နန်းနွယ်နွယ်ကြောင့်ပဲ။ နန်းက ရှင်နဲ့ ရှင်ရည်းစားလမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို အသေးစိပ် ပြောပြခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ ကြားသိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်”

စောသဇ္ဇာရဲ့ စကားကြောင့် သူ တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်မိ၏။

“မင်း ဒီလောက်အထိ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်လာလိမ့်မယ်၊ တစ်ဖက်သားအပေါ် နားလည်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးလုံးကို မထင်ခဲ့မိဘူး”

သူ့စကားကြောင့် စောသဇ္ဇာက တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်လာ၏။ သူက သဘောရိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်မရဲ့ အတွင်းရေးကို သိချင်နေကြရတာလဲ”

“ကိုယ် မသိချင်ပါဘူး”

“ရှင် လိမ်ညာတာပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ ကားနဲ့ ကျွန်မ လိုက်သွားတဲ့အပေါ်မှာ ရှင် ခြေရာခံကြည့်ပြီး

သိသိသာသာ လုပ်ပြခဲ့တာ ကျွန်မ မြင်တယ်၊ ကျွန်မ လိမ်ညာတာ မကြိုက်ဘူး”

“အရင်က သိချင်တယ်၊ အခု မသိချင်တော့ဘူး၊ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဘူး၊ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မှာလဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ပေါက်ရဲ့သားနဲ့ အရင်က သိချင်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“အဲဒါကလည်း အကြောင်းရှိလို့ပါ”

“ဟန်နီလို့ ခေါ်တဲ့ ချယ်ရီနန့် ကြောင့်လား”

“စောသဇ္ဇာ သိနေတယ်”

“နန်းက ပြောပြထားတယ်”

“အေးဗျာ၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပြတ်စဲသွားကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်က လူတိုင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို လိုက်ဖော်တာမျိုး မလိုလားဘူး၊ ဟန်နီက စုံထောက်တွေ့တွေ့ဖတ်၊ စုံထောက်ဇာတ်လမ်းမျိုးစုံ ကြည့်ပြီး သူ့ဆင်နွှဲတဲ့ အရေးအရာကို ဖော်ထုတ်ချင်တယ်၊ ဒုက္ခရောက်သူကို

အကူအညီပေးပြီး ဒုက္ခပေးသူကို ဥပဒေနဲ့ ဆုံးမချင်တယ်။ တကယ်တော့ ဟန်နီ လုပ်သင့်တာ ရဲ့မေဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေ့နေ ဖြစ်ဖြစ်၊ တရားသူကြီးဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒါမျိုးတွေ လုပ်သင့်တာ၊ နေရာနဲ့ ဝါသနာနဲ့ အံ့ချော်ပြီး သူ့ခမျာ ဖြစ်နေရတာတယ်။

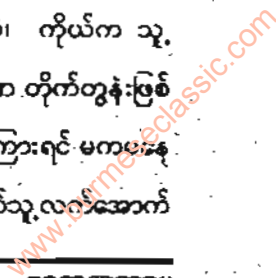
“ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်သားတွေ အကြောင်းကို သူ မသကာ ဖြစ်နေတာတွေ၊ နန်း ပြောပြလို့ အားလုံးသိရပြီးပြီ။ ဟန်နီ အပေါ် ကျွန်မ ဘာဝေဖန်ချက်မှ မပေးချင်ပါဘူး။ ရှင်ပြော သလို လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောသင့်တဲ့ လူကိုတောင် ဖွင့်ပြောလို့ စိတ်ချရချင်မှ စိတ်ချရတာမို့ ဘယ်လာဖွင့် ပြောလို့ရမှာတဲ့လဲ။ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုလတ် နေမိုးလတ်ရဲ့ ရူးသွပ်တဲ့ လုပ်ဆောင်မှုအမျိုးမျိုးကလည်း သဲလွန်စပေးပြီး ဖိတ်ခေါ်လိုက်သလို ဖြစ်နေခဲ့ရပြန်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကို ကြီး နေမိုးသစ်က ရှင်တို့ကို ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့တာ၊ သူ့စိတ် အရင်းခံ စေတနာနဲ့ပါ။ လိုအပ်တာက ဟန်နီဘက်က ကျူးရောက်လွန်းတာတွေကြောင့် ကြာရင် ကျွန်မရဲ့ အစ်ကို ကြီးနဲ့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်နိုင်တယ်။ ဒါတွေသိလို့

ရှင်ကတစ်ဆင့် ရှင်ရည်းစား ဟန်နီကို ဟန်တားစေချင်လို့ ပြောပြမယ် ဆိုပြန်တော့ ရှင်တို့က လမ်းခွဲသွားပြီ။

“ဟန်နီ ဒီနေ့မနက်က ခြံထဲကို ကျူးဝင်သေးလား။”

“သူတို့က ချောင်းပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်။ အစ်ကိုကြီး သိတယ်။ အစ်ကိုကြီးက လူရိပ်လူယောင် ထွက်ပြလိုက်မှ သူတို့ ပြန်လှည့်သွားကြတယ်။ ဟန်နီက မိန်းမလေးဖြစ် ပြီး ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေရတာ ကျွန်မတော့ တွေးလို့ကို မရဘူး။”

“အဲ့ဒါ ဟန်နီအကျင့်လေ။ သူ စိတ်ဝင်စားမိရင် ရေဆုံး ရေဖျား လိုက်ပြီး ရအောင်ဖော်ယူတော့တာပဲ။ မရရင် သူ နေရထိုင်ရ မရွှင်ပြချင်တော့ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ တနဲ့နဲ့နဲ့ ထစ်နေတော့တာပဲ။ အဲ့ဒီအကျင့်ကြီးကို ဟန်နီ မဖျောက်ဘဲ မွေးလာတာ ဒီနေ့အသက်အရွယ်အထိပဲ။ ကိုယ်က သူ့ ကို သတင်းထောက်လုပ်စားဖို့ မကြာခဏ တိုက်တွန်းဖြစ် တယ်။ သူက ဝါသနာအရ ဆိုင်းသံဗုံသံကြားရင် မကမနေ နိုင်တဲ့ ရွှံ့စိန်တွေလိုပဲ။ ဝါသနာအရ ဘယ်သူ့ လက်အောက်

ခံမှ မလုပ်ဘဲ သူ့သဘောနဲ့သူ ကြံနေရရင် သိပ်နေသာတာ
တဲ့ မိန်းမမျိုး၊ ဘယ်သူ တားတား သွားမဲ့လမ်းကို ရှေး
အောင် သွားတော့မှာ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

စောသဉ္ဇာရဲ့ နဖူးပေါ်မှာ (က)ကြီးပုံလေး ခွဲချထား
သော ဆံရှည်စင်းစင်းလေးတွေ ပါးနှစ်ဖက်အပေါ် အုပ်ဝဲကျနေစဉ်
မျက်ဝန်းနှင့် နှုတ်ခမ်းကို အသားပေး လှုပ်ရှားစကား ပြောတတ်
သော အကျင့်ရှိပုံရ၏။ သူ စကားပြောနေစဉ်အခိုက်မှာ စောသဉ္ဇာ
ကြည့်နေပုံက ရင်ခုန်သံနှင့်အမျှ ရင်ကို ဖွဖလေး လှုပ်ခတ်ဆွဲဆောင်
နေသလိုပင်။ ဝါရွှေမွတ်နှစ်နေသော အသားအရေက မြင်ရသူ
ယစ်မူးရိုန်းမြစေနိုင်စွမ်း ရှိ၏။ စောသဉ္ဇာ မျက်မှောင်ချိုးသွား
မည့် မည့်သည့် လှုပ်ရှားမှု အမှားမျိုးကိုမှ သူ မလုပ်ဆောင်မိ
အထူးသတိထားမိ၏။ စောသဉ္ဇာက ...

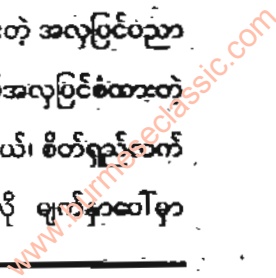
“အခု မသိချင်တော့တာက နားလည်မှု ရှိလို့ပေါ့”
သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...
“စောသဉ္ဇာမှာ အမြှာညီအစ်မ ရှိလား”
“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး၊ အဲဒါမျိုး မရှိဘူး၊ တကယ်ရှိတာက

“ဒါဆိုရင် မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး၊ အဲဒီညတစ်ညလုံး
နံနက်လေးနာရီနဲ့ ငါးနာရီကြားကာလလောက်မှာ ရေချိုး
ခန်းထဲကို စောသဉ္ဇာ ရောက်လာတယ်လေ၊ အဲဒီအိမ်ကြီး
မှာပေါ့၊ ပြောချင်စေ လောကြီးနေလို့ စကားတွေ ရှေ့
နောက် အစီအစဉ်မကျတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အဲဒီအိမ်ကြီး
ထဲမှာ စောသဉ္ဇာ မျက်နှာလာသစ်တာလား၊ ရေချိုးတာလား
တစ်ခုခုတော့ လုပ်တယ်၊ သွေးတွေ စွန်းလေလာတယ်၊
အဲဒါ ... အဲဒီ အဖြစ်ကို မှတ်မိသေးလား”

စောသဉ္ဇာ မျက်ဝန်းမှ မျက်နှက်ဆံလေးအပေါ်
ထောင့်ကပ်သွား၏။

နှစ်စက္ကန့်မျှအကြာ ...

“မှတ်မိသလိုလိုပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုလတ်က စိတ်ရောဂါ
သည်လေး၊ တစ်ခါတလေ သူ တတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အလှပြင်ဝညာ
ကို အသုံးပြုချင်ရင် ကျွန်မကို မိတ်ကပ်အလှပြင်ခံထားတဲ့
မော်ဒယ်(လ်)လုပ်ချင်လုပ်ခိုင်းတတ်တယ်၊ စိတ်ရှည်သက်
ရှည် လှအောင်ပြင်တဲ့ အခါမျိုးရှိသလို မျက်နှာပေါ်မှာ

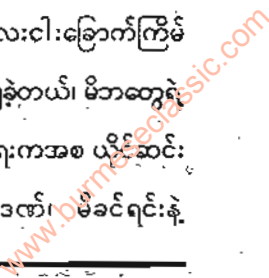

ကြောင်ကြောင်ကြားကြားတွေ ခြစ်သုတ်လိမ်းခြယ်ပစ်လိုက်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာဆိုရင် အနီရောင်ဆိုးဆေးတွေနဲ့ မျက်နှာပေါ်၊ လောင်းချချင်လည်း လောင်းချလိုက်တာပဲ”

ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည့် အဖြေမို့ သူ ယုံလိုက်မိ၏။
စောသဉ္ဇာက ...

“ကျွန်မတို့ အိမ်ကြီးမှာ ဘာမှ ထူးဆန်းတာ မရှိပါဘူး။ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးပါ။ ကျွန်မ ဖေဖေက အိမ်ကြီးရှင်တို့ရဲ့သား၊ ပထမဇနီး ရှိတယ်။ မိဘတွေ သဘောမတူဘဲနဲ့ ခိုးပြေးပြီး နယ်မြို့တစ်မြို့မှာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်း လုပ်ကိုင်စားတယ်။ အစ်ကိုကြီး နေမိုးသစ်ကို မွေးတယ်။ အစ်ကိုကြီး တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိတဲ့ အရွယ်မှာ လင်မယားကွဲတယ်။ ပထမဇနီးက ဖေဖေရဲ့ စည်းစိမ်ကို မက်မောလိုယူခဲ့တာ၊ ဖေဖေမှာ ဘာမှ ပါမလာမှန်းသိတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရစဉ်မှာပဲ လမ်းခွဲသွားတယ်။ ဖေဖေက အဲ့ဒီ ပထမဇနီးကို စိတ်နာပြီး သူ့သားနဲ့

အိမ်ကြီးပေါ် ပြန်တက်နေတယ်။ မိဘတွေ ထပ်ရှာပေးစားတဲ့ ဂုဏ်ရည်တူဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ မေမေနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုက်တယ်။ အစ်ကိုလတ် နေမိုးလတ်နဲ့ ကျွန်မကို မွေးတယ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမကို မွေးပြီး ဆယ်နှစ်လောက်မှာပဲ မေမေ ဆုံးသွားပြန်တယ်။ အဘိုးအဘွားတွေ မရှိတော့လို့ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် နောက်ထပ် စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူပြန်တယ်။ ကျွန်မတို့ မိထွေးနဲ့ ဖေဖေဟာ သမီးတစ်ယောက်ကို ထပ်မွေးခဲ့ပြန်တယ်။ ဖေဖေ ကိုယ်၌က စိတ်ရောဂါအနုစူးတစ်မျိုး ရှိတယ်။ အစ်ကိုလတ်နဲ့ ညီမထွေးမှာ စိတ်ရောဂါပါလာတယ်။ အစ်ကိုလတ်က စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်၊ လိင်စိတ်မမှန်တဲ့ ဒဏ်တွေနဲ့ စိတ်ရောဂါအပြင်းစား ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ညီမအထွေး ဆုံး ဇီဝေါက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို လေးငါးခြောက်ကြိမ် လောက် ကျရှုံးကတည်းက စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့တယ်။ မိဘတွေရဲ့ အခြေအနေကလည်း လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးကအစ ယိုင်ဆင်းနေပြီး မကြာခဏ စကားများကြတဲ့ဒဏ်၊ မိခင်ရင်းနဲ့

ပထမတူမအေးကဲ့ မောင်နှမတွေကြားမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်လာတိုင်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်တွေနဲ့ စိတ်ရောဂါအနုစား စေဒနာ စွဲကပ်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ မကြာခဏ အဆုံးစီရင်ဖို့ ကြိုးစားတတ်တယ်လေ။ သူ့မိခင် ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းသွားသလို ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ဇီဝေါရဲ့ အခြေအနေဟာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ကို အစ်ကိုကြီးက အစောင့်အရှောက်နဲ့ ထားကြည့်တယ်။ မရဘူး။ နောက်ဆုံး အကျဉ်းချထားရတဲ့အထိ ဖြစ်လာရော။ အခုနောက်ပိုင်းမှ သူ့ကို သနားလို့ ညဘက်တွေဆို အိမ်ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ပြုလိုက်တော့တာ။ အဲဒီမှာတင် အစ်ကိုလတ်နဲ့ ဇီဝေါတို့ တစ်အိမ်လုံး သူတို့ထင်တိုင်းကြိုတော့တာပဲ”

စောသဉ္ဇာက ရင်တွေ့ လိုက်ဖို့ပြီး တင်းလာသမျှ ခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရ၍ အတန်ငယ်ပေါ့သွားဟန်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်၏။ သူ့ခရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အရောင်တစ်မျိုး ယှက်သမ်းသွားပြီး ...

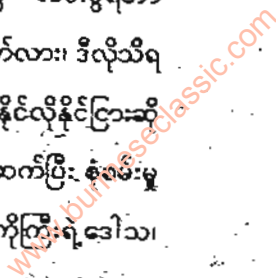
“အို ... ကိုယ် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်မ တော်ထော်လေးတောင် ဖွင့်ပြောမိနေပါရောလား။”

“ကျွန်တော် မေးတာ နည်းနည်းလေးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင် မမေးဘူးဘဲ ထားပါ။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ရှင်ကို ဒီလောက်ပြောပြလိုက်ရတာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်ပြီ”

“ကျွန်တော်က လူတွေ့တိုင်း သူများ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြော်ငြာနေတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

“ကျွန်မကို မေးကြတယ်။ မေးပါများလွန်းတော့ မပြောချင်ဘူး။ မမေးတော့မှပဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သွားလို့ ပြောမိတယ်ထင်တယ်။ ဒီလိုလေ ရှင်တို့စုံတွဲ လမ်းခွဲရတာ ဒီအကြောင်းအရင်းတွေကို သိချင်လို့မဟုတ်လား။ ဒီလိုသိရရင် ရှင်တို့ ပြန်လည်စေးကပ်လို့ ရသွားနိုင်လို့နိုင်ငြားဆိုပြီး စေတနာထားမိတာရယ်။ ဟန်နီ ရှေ့ဆက်ပြီး စုံစမ်းမှုတွေ ဆက်လုပ်လာရင် ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဒေါသ၊

အစ်ကိုလတ် စိတ်ဝေဒနာရှင်ရဲ့ စိတ်ထင်ရာ တုံ့ပြန်မှုတွေ ဟန်နီတို့ မကြာခင် ကြုံတွေ့လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်ထတစ်ဆင့် ရှင်းပြနိုင်အောင်လို့ ဒီလောက်အထိ ဖွင့်ပြောလိုက်မိတယ် ထင်တာပဲ”

“ဟန်နီက ခေါင်မမာသလိုနဲ့ မာတတ်တဲ့ မိန်းမစောသဉ္ဇာက ခေါင်းမာမလိုနဲ့ မမာတတ်တဲ့မိန်းမ၊ ကျွန်တော့်က ဟန်နီကို သွားပြောရင် ဟန်နီ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးစောသဉ္ဇာ သွားပြောရင်လည်း ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးစောသဉ္ဇာ ရှင်းပြလည်း ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟန်နီစိတ်ထဲမှာ စောသဉ္ဇာတို့ အိမ်နဲ့ အိမ်သားတွေအပေါ် လုံးလုံးမသက်နေတာ၊ သူ လိုချင်တဲ့အဖြေကို မရမချင် ဟန်နီ နောက်ဆုတ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေဟန် ရအောင်တားပါ”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“ဝေဟန် ... ဟန်နီကို တကယ်မချစ်ဘူးလား”

စောသဉ္ဇာ မေးလာ၏။ သူ မှင်သက်သွားမိ၏။

ပြီးမှ ...

“လမ်းမခွဲခင်ကမေးရင် ချစ်တယ်လို့ ဖြေမိမှာပဲ။ အခုလို လမ်းခွဲပြီးမှ မေးလာရင်တော့”

စောသဉ္ဇာ မျက်လုံးတွေ မှိန်ပျော့နေရာမှ လက်ပလာကြ၏။ စကားစောင့်ရသည်ကို စိတ်ရှည်ချင်ဟန်မတူသော စောသဉ္ဇာက ဆက်ပြောနိုင်ရန် စကားထပ်လှန့်ပေးလာ၏။

“လမ်းခွဲပြီးမှ မေးလာရင်တော့ ...”

စောသဉ္ဇာကို မက်မောစွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ရိုင်းသွားလျှင်လည်း ရိုင်းပါစေတော့။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မဖြစ်နိုင်တော့လောက်အောင် မျိုသိပ်ရသည့် ခံစားချက်တွေ ပြည့်နှက်နေ၏။

“မင်းရဲ့ အကြည့်တွေကို ကိုယ် နားလည်နေတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အကြည့်ကို မင်း နားလည်ပါတယ်။ မင်း ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကိုယ် ကြားသိတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မင်း ကြားသိပါကွယ်။

ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ့်ရဲ့ အသက်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှသော
ရင်ခုန်သံတွေ ထာဝရ ရှိနေတယ်”

ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ကို သူ နှုတ်တိုက်ဗွတ်
ဆိုပြလိုက်၏။ စောသဉ္စာက ...

“ရှင် ... ရှင်”

“ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ မင်း ကြိုက်မကြိုက်တော့ မသိဘူး။
ကိုယ်က ကြိုက်လို့ အလွတ်ရနေတာနဲ့ အခုလို အချိန်မျိုး
မှာ အလွတ်ရဖွယ်ဆိုလိုက်တာပါ”

“ကဗျာသက်သက်ရယ်ပေါ့”

“ခံစားချက်တွေ တနင့်တပိုးပါတယ်လေ”

ရင်ထဲရှိတာ သူ ပြောချလိုက်၏။

စောသဉ္စာက ...

“ရှင် ကြိုက်တဲ့ကဗျာအိုရဲ့နဲ့ ကျွန်မ လိုက်ကြိုက်ချင်မှကြိုက်
မှာပေါ့။ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးစီလေ။ အင်း ...

ဒါပေမဲ့ ...”

“ပြောပါ စောသဉ္စာ”

“ထိုက်သင့်သလောက်တော့ အဲဒီကဗျာရဲ့ အနက်ကို
သဘောပေါက်မိပါတယ်”

“ဒါကြောင့် စိုးရှဲ့ထိတ်လန့်သွားတာနဲ့ တူတယ်”

“ပထမတော့ ရှင် ရည်းစားစကား ပြောလိုက်တာထင်လို့
နောက်မှ မဟုတ်မှန်း သိတာနဲ့”

“ထင်တဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြစ်နေတာပါ”

သူ မဆိုင်းမတွ ပြောချလိုက်၏။ စောသဉ္စာ အဲ့အဲ့

အားအားဖြစ်သွားရာမှ ...

“ကျွန်မ တဲကယ်ကို အခုမှ နားလည်သွားပြီ”

စောသဉ္စာရဲ့ စကားကြောင့် သူ အားတက်ရ၏။

သို့ဖြား ...

“ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့ အထင်သေးတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ မခက်ခဲဘူး။ သိပ်လွယ်
တတ်ကြတာပဲ။ သူတို့ အထင်ကြီးတဲ့ မိန်းမဆိုရင် လေ့လာ
ချိန် အများကြီးယူပြီးတာတောင် မဝံ့မရဲ ရည်းစားစကား
ပြောတတ်ကြတယ်တဲ့။ အဲဒီအစဉ်အလာ စကားတစ်ခုကို
အခု နားလည်သွားပြီလို့ ပြောတာ”

သေရော ... သူ ဘာပြန်ပြောမလဲဆိုတာကို သူ
စောင့်ကြည့်နေပုံကိုက ရဲစွမ်းလွန်းလှ၏။

သူက ...

“ကျွန်တော် အရိုးသားဆုံးပြောတဲ့နေရာမှာ သိပ်လွယ်တယ်
လို့ စောသဉ္ဇာ ထင်သွားခဲ့တာကိုး”

“အဆန်းပြားဆုံးပြောမယ်၊ မရိုးမဆန်းပြောမယ်ဆိုလည်း
ဒီလောက်အထိ လွယ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“နောက်ကျဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ အမြန်ဖွင့်ပြောတာ သိပ်လွယ်
သွားတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား”

“တကယ့်အချစ်စစ်အချစ်မှန်မှာ စောတာ နောက်ကျတာ
ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ရှင် ယုံထားလို့လား၊ ရှင်စိတ်တွေ
ဖောက်ပြန်လှုပ်ရှားနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဟန်နီကို မေနိုင်ဖို့
ရှင် အစားထိုးနိုင်ရာကို အမြန်ရှာဖွေနေတယ် မဟုတ်လား
ရှင် ဘယ်လောက်ငြင်းငြင်း ကျွန်မကတော့ အဲ့ဒီလို ထင်
တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ရှင်ကို တုံ့ပြန်ဖူးမယ်ဆိုရင် အများကြီး
ဝမ်းနည်းပါတယ်”

စောသဉ္ဇာက အအေးဖိုးကျသင့်ငွေကို အသာတင်ပြီး
ထ၍ ထွက်ခွာသွား၏။ တွေဝေနေခြင်းနှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်
နေ၍ သူ မတားမီ။ သူ ကြည့်နေသော မြင်ကွင်းထဲမှ စောသဉ္ဇာ
ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါမှ သူ့ရင်တွေ မြို့ဖျတ်ကြီးလို ဖြစ်ကျန်
နေရစ်ခဲ့၏။

ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ နားမလည် ...

သူ့ကိုယ်သူလည်း နားမလည် ...

တစ်လောကလုံးကိုလည်း လုံးဝ လုံးဝ သူ နားမလည်
နိုင်တော့။ တိမ်တွေလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခရီးနှင့်နိုင်လျှင် တောင်း
မည်။

သို့ငြား သူ့ဘဝက မြေပြင်နှင့် ရေပြင် ညီနေ၏။

မေ့လျော့

အုပ်စုဖွဲ့စည်းပုံမှာ ချယ်ရီနန္ဒီက ခေါင်းဆောင်နေ
သောကြောင့် သူမနှင့် လမ်းခွဲလျှင် အဖွဲ့နှင့်ပါ လမ်းခွဲရမည်ကို
သူ သဘောပေါက်ထားသဖြင့် ရှောင်သွေနေခဲ့မိ၏။ သို့ငြား
ဖေဖွေးနှင့် မောင်လွှတ်က ပစ်မထားနိုင်သော သံယောဇဉ်ဖြင့်
သူ့ကို တမင်ရှာဖွေ ရောက်ချလာတတ်၏။

ယခုလည်းကြည့် ...

စာသင်ချိန်သုံးချိန် ပြီးဆုံးသွား၍ ကော်ရစ်တာထွက်
ရပ်ကာ အညောင်းဆန်နေသော သူ့အနားကို နှစ်ယောက်သား
အိမ်မြောင်ပြုတ်ကျသလို ရောက်ချလာကြ၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် စာမသင်ဘဲ သူများ
အခန်းတွေမှာ လိုက်သင်နေရတာလဲ” ဝေဟန်၊ ငါတို့

သိထား ထင်ထားသလို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ကြောင့်
ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ လူညံ့တစ်ယောက်ဖြစ်တာ ကျိန်းသေ
သွားပြီ”

တွေ့တွေ့ချင်းပင် မောင်လွှတ်က ခွင်းလိုက်သည့်
စကား။ သူ ပြောချိန်မရခင် ဖေဖွေးက ...

“ဒီကောင် မနေနိုင်လို့ ရှောင်နေတာပါကွာ၊ ဟန်နီက
နေနိုင်လို့ ဘယ်မှာမှ မရှောင်ဘူး၊ အရင်အတိုင်း မပြောင်း
မလဲ တည့်တည့်ကြီးပဲ ဆက်လျှောက်နေတယ်”

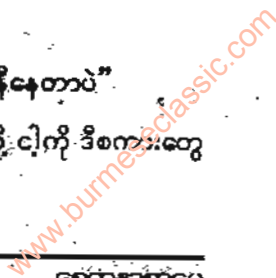
“မင်းတို့စကားတွေကို ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ပြန်ခြင်ပြော”

“ဟ ... ဘာတွေ ပြန်ပြင်ပြောစေချင်လို့လဲ”

“မေ့တတ်သွားပြီလား၊ အခုလေးတင် ပြောလိုက်တဲ့စကား
တွေလေ၊ ဒီမှာ ... အဲ့ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါ့ဘက်က
ရင့်ရင့်ကြီးကို စိမ်းနေစေရမယ်”

“ဟန်နီဘက်ကလည်း ရဲရဲကြီးကို နီနေတာပဲ”

“မောင်လွှတ်က ... မင်း ဘာဖြစ်ချင်လို့ ငါ့ကို ဒီစကားတွေ
လာမူတင်နေရတာလဲ”

“ပြန်ဖြစ်စေချင်လို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးက တို့ သူငယ်ချင်း၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရေးကြီးခွင် ကျယ် မဟုတ်ဘဲနဲ့ စိမ်းစိမ်းကြီး ပြတ်သားပြနေတာကို မကြည့်ချင်တော့လို့ ဟန်နီကိုလည်း အချိန်ရသရွေ့ စကားနာ ထိုးပြီး ဆွေးနေရသလို အေးစက်ချင်နေတဲ့ မင်းကိုလည်း စကားစစ်ထိုးပြီး ပြန်နွေးပေးနေတာပေါ့”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က တံခါးနှစ်ချပ်လို ယာယီခဏ ခွဲနေကြ တာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ပါတော့ကွာ၊ အဲဒီ အကြောင်းတွေ”

“နန်းရဲ့ကောင်းမှုနဲ့ မင်းနဲ့စောသဉ္ဇာ တွဲဖြစ်နေကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း စောသဉ္ဇာကို ပြောင်းလဲရင်ခွန်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ... မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ဝေဟန်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ”

“မောင်လွှဲက လက်ခါသွား၏။ ဧဖြိုးက ...

“မင်းတို့ချင်း အခြေအနေက”

“မရေရာသေးပါဘူး”

“စောသဉ္ဇာဘက်က OK ဆိုရင်ကော”

“ငါ့ဘက်ကလည်း OK ရမှာပေါ့”

“မင်းနဲ့ ဟန်နီနဲ့ကတော့ ပြိုင်ဘက်ကောင်းတွေလို ဘက်ညီ နေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဝေဟန်၊ အခု ဟန်နီ နေမိုးသစ်ကို ရအောင် မျှားခေါ်ပြီး တွဲနေတယ်၊ အခုဆို တို့ မနတ်တိုင်း လမ်း

လျှောက်စရာ ချောင်းမြောင်းစရာတောင် မလိုတော့ဘူး၊ ဟန်နီလေ သူ့လမ်းသူ ဖောက်သွားပြီ၊ ငါတို့အဖွဲ့တွေက

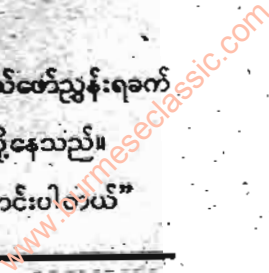
မင်းကို သတိပေးမယ်ကြံတော့ စောသဉ္ဇာနဲ့ ငင်းရဲ့သတင်း က မသိုးမသဲကြားရပြန်ရော၊ ဟုတ်မဟုတ်လာမေးကြည့်

တာ၊ ဟန်နီဘက်ကတော့ နေမိုးသစ်အပေါ် သေချာရောနေ တဲ့ပုံကွ”

သူ့ရင်၌ လှိုင်းခတ်၏။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ညွှန်းရခက်

သော ခံစားမှုကြီးကလည်း လည်ဝမှာ တစ်ဆိုနေသည်။

“သူတို့ အဆင်ပြေသွားရင်လည်း ကောင်းပါတယ်”

“ဆွေမျိုးတော်ကုန်ကြမှာပေါ့”

မောင်လွန်းရဲ့ ထောက်ကွက်စကားကြောင့်
ဟန်လုပ် ရယ်နေလိုက်၏။ ဇေဖြိုးက ...

“အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဟန်နီ တချို့တ
ဝက် သိနေပြီကွ”

“ဘာတွေတဲ့လဲ”

သူ မသိယောင်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်၏။ ဇေဖြိုးမှာ
မောင်လွန်းက ဝိုင်းပြောကြ၏။ သူ သိပြီးထားသည့် အချက်တွေ
နှင့် သွားတိုက်နေ၏။ ဇေဖြိုးက ...

“မင်းကိုရော စောသဉ္ဇာ ပြောပြထားဖူးသေးလား”

“အနည်းအကျဉ်းပါ”

“အင်း ... ငါတို့ အထင်နဲ့ အမြင်ကို ဟန်နီက ကပ်လှည့်
ပြနေသေးတယ်။ သူ သိချင်တာသိရဖို့ နေမိုးသစ်နဲ့ တွဲဖြစ်
လိုက်တာပါတဲ့။ တကယ်တော့ ဝထမပိုင်းမှာ အိမ်ကြီးနဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဒုတိယပိုင်းမှာ နေမိုး
သစ်ကို ဟန်နီ စိတ်ဝင်စားသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မောင်လွန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ထောက်ခံရင်း

“နေမိုးသစ်ကို အစပိုင်းက ဟန်နီ မသင်္ကာဖြစ်တာမှ
တော်တန်ရုံ မဟုတ်ဘူး။ အခုထိလည်း သင်္ကာမတင်း ဖြစ်
နေပုံရသေးတာတော့ စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဘာစဉ်းစားစရာရှိလဲ၊ ကြည့်ကောင်းအောင်ပြောတဲ့ စကား
ကိုများ မင်းက ခေါင်းစားခံနေသေးတယ်”

“ငါ့ဆိုလိုချင်တာက ဝေဟန်အပေါ် ဟန်နီ သံယောဇဉ်
တော့ ကြွင်းနေသေးတယ်။ ဝေဟန်လည်း ဟန်နီကို
သံယောဇဉ်တော့ ရှိဦးမှာပေါ့”

အင်းဟုသာ သူ ဖြေလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာတော့
အင်းတင်းကျပ်ကျပ် မော်လှုပ်လှုပ်ကြီး ဖြစ်ထွန်းသွား၏။

၂၃၁

သူ မဖြစ်သယောင် နေပြခဲ့သည်။ နေမိုးသစ်နှင့် စောသဉ္ဇာတို့
ကလေး အဝေးကို ရောက်သွားသောအခါမှ သူ လက်နာကျင်
ချစ်စိတ်ရှိလက်ရှိ ဟစ်အော်ပစ်လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ
ထင်မှတ်မထားပါဘဲနှင့် နေမိုးသစ် ရောက်ချလာသည်။

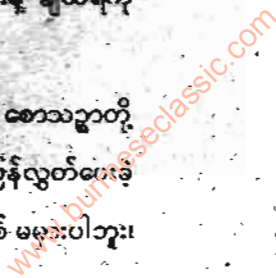
သူနှင့် စကားပြောချင်သည်။ ပြောလိုကောင်းမည်
ရန်ကို နေမိုးသစ် ရောက်လာပြီမို့ နေရာကို သူ ရွေးရသည်။

“ကိုယ့်ညီမလေး စောသဉ္ဇာကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ မင်း
ကြီးစားနေတာလဲ ဝေဟန်၊ ညီမလေးရဲ့လူဟာ မင်း ဖြစ်
လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်ခဲ့ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မင်းနဲ့
ချယ်ရီနန္ဒီတို့ ပူးပေါင်းပြီး တို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝထဲကို ဒုက္ခပေးဖို့ အတင်းဝင်ရောက်နေရာယူနေကြ
တာလား၊ ဒီလို ဖြစ်လာမယ်မှန်းသိရင် မင်းနဲ့ ချယ်ရီကို
ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ လုံးဝ မကောင်းဘူး”

“ကိုနေမိုးသစ် ထင်သလို ကျွန်တော်နဲ့ စောသဉ္ဇာတို့
ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးပါဘူး၊ နားလည်မှုနဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့
တာ လူဆန်တဲ့စိတ်ထားရှိလို့ပါ၊ ကိုနေမိုးသစ် မမားပါဘူး၊

နေမိုးသစ်နှင့် လူချင်း ရင်ဆိုင်တွေ့ရလိမ့်မည်
သူ မထင်ခဲ့။ သူနှင့် စောသဉ္ဇာတို့ ကြည်နူးရွှင်ပျရွာ လမ်းလျှောက်
လာကြစဉ် နေမိုးသစ်နှင့် တည့်တည့်သွားတိုးမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ငနဲက လူကြီးလူကောင်းပီသသော ဆက်ဆံရေး
သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီး ညီမဖြစ်သူကို ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်
နှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုလာ၏။ အမှန်တကယ်ဆိုလျှင်
ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်လိုက်သည်ကမှ တော်သေး
ဒေါသကို မပြ၊ အေးစက်သော အတွင်းမီးကို မျက်လုံးများဖြင့်
ထောက်စားပြနေပုံကို သူနှင့် စောသဉ္ဇာတို့ အလိုလို နားလည်နေကြ
၏။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စဉ်က သူ့လက်ကို ပြုတ်တူကြီးနှင့် ညီ
သလို ညှပ်ခဲ့သေး၏။ နာကျင်စွဲ မဲပြလျှင် ပိုညှပ်ပြမည်ထင်၍

ချယ်ရီနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ချစ်သူတွေပါ။ ကိုနေမိုးသစ်က
ချယ်ရီ သတိထားမိသွားတဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ ဟာ
ဟာ ကိုနေမိုးသစ်ရဲ့ ချယ်ရီ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအပေါ်
ပြောမယ်ဆိုရင် အများကြီး ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ဘာပြောခဲ့သေးလဲ”

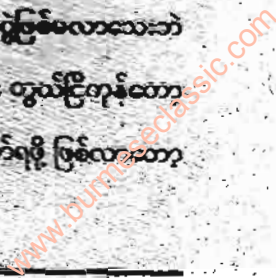
နေမိုးသစ်က ပူပူလောင်လောင် ပြောလိုက်မိသ
အပေါ် သတိပြုဆင်ခြင်သွားပြီး မူရင်း နေမိုးသစ် ဟန်ပန်ဖြင့်
“ညီမလေးနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးဘူးဆိုရင် ဝေဟန်
ကိုယ် တားမြစ်ချင်တယ်။ ညီမလေးနဲ့ အဆက်အသွယ်
ဖြတ်လိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မချစ်သင့်လို့ပေါ့။ ညီမလေးနဲ့ သဘောတူထားပြီး
လူရှိတယ်။ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မမေးပါနဲ့။ လွန်ခဲ့
အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက မိဘတွေ သဘော
ထားခဲ့ကြတဲ့လူပေါ့။ ဝေဟန် အများကြီး နောက်ကျ
ပြီးပြီ”

“စောသဉ္ဇာက အဲဒီလူကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ
လား။ သူ သဘောတူရင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်မြူမြူ
သူ ကျွန်တော့်ဘက် ပါလာမှာ ဟေ့တဲဘူး။ ကြည့်ရတာ
စောသဉ္ဇာ သဘောမတူလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဝေဟန်နဲ့ စောသဉ္ဇာ ရင်းနှီးချိန်လေးရနေမှ
လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က သဘောတူမှုကြီးကို ခေါက်
သိမ်းထားရာက ပြန်ပြောထုတ်လိုက်ရတာတယ်။ တစ်ပါး
သူလက်ထဲ ညီမလေး ပါသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ အခုထလည်း
ညီမလေးကို ပိုးပန်းခဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ ဗိုလာတိုင်း အခု
ပြောပြတဲ့နည်းနဲ့ ပြောပြလိုက်ရင် အားလုံး နောက်ဆုတ်
သွားကြတယ်။ ညီမလေးဘက်က သဘောတူမှုရရှိ
စောင့်ဆိုင်းအချိန်ပေးနေရလို့ လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်မလာသေးဘဲ
ကြန့်ကြာနေရတာ။ ဝေဟန်နဲ့ ညီမလေး တွဲသင်္ကြန်တော
မှ ဒီသဘောတူမှုကြီးကို အမြန်လောအော်ရဖို့ ဖြစ်လာတာ
တယ်”

သူက နေမိုးသစ်ကို သွေးအေးစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပေးရမယ်၊ ကိုနေမိုးသစ်ဟန်နီတို့ရဲ့ အခြေအနေ ကောင်းနေတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ကျွန်တော် တားမယ်၊ ဟန်နီရဲ့ တရားဝင်ရည်းစားအနေနဲ့ တားမယ်၊ ဟန်နီရဲ့ တရားဝင်ရည်းစားအနေနဲ့ တားမယ်၊ ကိုနေမိုးသစ် ဟန်နီ(ခေါ်)ချယ်ရီနန္ဒာကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့၊ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ အဲ့ဒီစကားကို နားထောင်ရင် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြီးနားထောင်ပေးမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာဆိုလဲ ဝေဟန်နဲ့ ချယ်ရီက လုံးဝ ကွဲကွာသွားပြီပဲဟာ၊ ဘာမှ ဝင်တားစရာ လိုမှမလိုတော့ပဲဟာ”

“စောသဉ္ဇာ အရွယ်ရောက်နေပါပြီ၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လာတားမနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကို တားမြစ်တာ မကြိုက်ရင် သူများကိုလည်း မတားမြစ်ရဘူးလေ၊ ဒါမှ တရားမျှတမှု ရှိတော့မှာပေါ့”

နေမိုးသစ်က သူ့ရဲ့ မူပိုင်အကြည့်နဲ့ ပြန်ကြည့်နေသည့် သက်ဦးဆံပိုင်ကေရာစ်တစ်ဦးက သူ့ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားကို အပြစ်ပေးခါနီးမှ ကြည့်လိုက်သလို အကြည့်မျိုး။ ထိုအကြည့်ကို သူ တော်လှန်ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ခေါင်းမာတယ်”

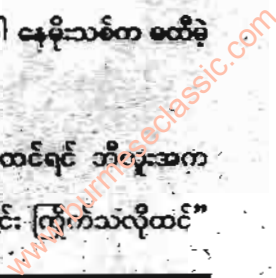
“တရားမျှတမှုအတွက် ဆိုရင် ဒီထက်တောင် မာချင်သေးတယ် ကိုနေမိုးသစ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့သဘောကို သိရပြီဦး၊ မင်းလုပ်ချင်တာဆက်လုပ်ပါ၊ တစ်နေ့ တို့တတွေ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြုံရသေးတာပေါ့”

“လေသံပျော့နဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

သူက ဘုတော့လိုက်သောအခါ နေမိုးသစ်က စတိမ့်မြင် ကြည့်ပြီး ...

“မင်းသားအက ကပြတာ ရိုးတယ်ထင်ရင် အိပ်ပေးအကလည်း ကပြနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း ကြိုက်သလိုထင်”

အကြည့်ချင်း ဆိုင်မိကြစဉ် ထစ်ချွန်းသံနှင့် တော်လှဲ
သံတွေ မြည်ဟီးတုန်ခါသွားသလို သူ့ရင်၌ ခံစားလိုက်ရသည်။

ခပ်တည်တည် အကြည့်နှင့် လှည့်ထွက်သွားသော
နေမိုးသစ်ရဲ့ ကျောပြင်ကို သူ စိမ်းစိမ်းစူးစူး စိုက်ပြီး လိုက်ကြည့်
နေမိ၏။

အန္တရာယ်ကို စိန်ခေါ်မိလိုက်လေပြီလား ...

အချစ်ပျက်လျှင် သူ့အတွက် ကမ္ဘာပျက်မည်၊ ကမ္ဘာပြို
မည်။

ကမ္ဘာပြိုမည့် အရေးကြီးရှိနေမှတော့ အန္တရာယ်ကို
လည်း မထူးစွာတံခင်းရလေမပေါ့။

အန္တရာယ်

စာသင်ခန်းမှာ ဟန်နီ မတက်၊ အခြားအခန်းမှာ
တက်နေသည့် သတင်းကြားရ၍ သူ့စာသင်ခန်းဆီ သူ ပြန်တက်ရန်
ရောက်ရှိလာစဉ် ...

အခန်းရှေ့ ကော်ရစ်ဒါဘက် ထွက်လာသော ဟန်နီ
နှင့် ဝင်တိုက်မိတော့မလိုကို တည့်တည့်ကြီး ဆုံတိုးရတော့သည်။

နှစ်ဦးသား အံ့ဩသလို ဆိုင်ကြည့်နေရာမှ ...

မျက်နှာတွေ ရုတ်ချည်း တင်းစာသထဲသို့ ဖြစ်သွား
ကြသည်။ သံယောဇဉ် အရိပ်တွေလည်း ဘယ်အရပ်ဆီသို့ တိတ်
ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ မသိ။ သစ္စာမရှိသော ချစ်ခြင်းဟောင်း
သော၊ ပြောင်းလဲရင်ခွန်တတ်သော မိန်းမတို့ သူ ခိပ်နှာသလို
မျက်နှာလွဲလိုက်စဉ် သူ့အနေနှင့်လည်း ပြောင်းလဲရင်ခွန်သော၊

ချစ်ခြင်းမမှန်သော၊ သစ္စာမမြဲသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ကို စိတ်နာအမြင်ကတ်စွာ အသားတွေ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် တုန်သည်အထိ မှန်းတီးသွားနိုင်တာကိုလည်း တွေးမိပြန်၏။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ပိတ်ရပ်နေရာမှ ဖယ်မပေးသော ဟန်နီ(ခေါ်) ချယ်ရီနီနီ။

သူ ကွေ့ရှောင်လိုက်စဉ် ဟန်နီက သူ့ကို ပခုံးနှင့် တိုက်၍ တားထားရင်း ...

“ရှင်နဲ့ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ရှင် ... ကျွန်မ ... နေမိုးသစ်နဲ့ စောသဉ္ဇာတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း”

“ဘယ်မှာပြောမလဲ”

“ဒီဝရန်တာပေါ်မှာပဲ ပြောမယ်၊ လူရှင်းတဲ့ ဟိုဘက်လှေကားထိပ်မှာ ပြောမယ်”

“ကိုယ့်မှာလဲ ပြောစရာရှိတယ်၊ မင်းပြောတဲ့ ပတ်သက်မှုတွေ အကြောင်းပေါ့”

“ကျွန်မပြီးမှ ရှင်ပြော”

သူနှင့် သူမ အတူတွဲလျှောက်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ချင်း၊ ဘဝချင်း မျှော်လင့်ချက်ချင်းက မိုင်ပေါင်းများစွာဝေး၍ဝေး၍ ကွဲကွာသွားခဲ့လေပြီဟု သူ အထင်ရောက်မိ၏။ လှေကားထိပ်နားမှာ ရှိသော ခုံဟောင်းတစ်လုံးမှာ အစွန်းတစ်ဖက်ဆီ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြစဉ် ...

“ကိုနေနဲ့ ရှင်နဲ့ တွေ့ဖြစ်ကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

သူ စိတ်မဝင်စားသလို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သူမက ...

“ကိုနေနဲ့ ကျွန်မ အချစ်နဲ့နားလည်မှုတွေ ရနေပြီ၊ ဒါကို မနာလိုသဝန်တိုလို ရှင် ကြားဝင် သပ်လျှို့တဲ့ အနေနဲ့ စောသဉ္ဇာကို မရရအောင် ချဉ်းကပ်ကြိုးစားနေခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ ရူးလို့ပြောတာဖြစ်မှာပဲ၊ အဖြစ်မှန်ကို စောသဉ္ဇာကို မေးကြည့်ရင် သိနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ကိုယ့်ကို နိုင်စားနိုင်စွမ်းတယ်ဆိုပြီး လာလာဒုက္ခပေးပြီး မေးချင်ရာမေး စော်ကားချင်ရာ စော်ကားနေကြတာလား ဟန်နီ”

“ရှင် မဟုတ်ရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပေါ့၊ ဘာမှ မခက်တာကို ခက်အောင် လုပ်နေရင်တော့ ဒီလို အကျိုးဆက်တွေ ဆက်ပြီး ရနေမှာပဲ”

“ဒါ မင်း အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟဲ့တတ်တယ် ... ကျွန်မရဲ့ ရှေ့ဆက်လမ်းမှာ ရှင် ဝင်ရုပ်နေတာ”

“အဲဒီလို ထင်ချင်ရင်လည်း ထင်တော့၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ဘာမှ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလိုပဲ ရင်ခုန်သံကို လိုရာပြောင်းလဲစိတ်ဝင်စားတတ်တယ်ကွာ၊ မင်းကြတော့ အမှန် ဒီကောင့်ကြတော့ အများ၊ သွားစမ်းပါကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ထင်မနေနဲ့ ဟန်နီ၊ မင်းကိုယ်မင်းသာ ဂရုစိုက်ပါ၊ မင်းသားခေါင်းစွပ်တွေ ထောင်ချောက်တွေဆိုတာ မင်းတို့ လိုနဲ့အအတွေ့ ရှိနေလို့ ဒီနေ့ထက်ထီ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဲဒီနည်းတွေ အခိုင်အမာနဲ့ကို ကြွင်းကျန်နေခဲ့ကြတာကွ၊ မင်း သတိထား၊ မင်းရဲ့ ချစ်သူကြီးကို မနာလိုစိတ်နဲ့ ငါ့ဂုံးချောရုံးတိုက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ ကိုနေကြီး

ကို ပစ်မယူလိုက်နဲ့ ချင်ယုံ၊ မုန်းချင်မုန်း၊ ပြောခွင့်ရသလောက်မှာ အဲဒီ အချက်ကို အဓိကထား ပြောလိုက်ချင်တယ်၊ မမေ့ပါနဲ့”

“တော်တော်လာတဲ့ ယောက်ျားစာစီယောက်ပဲ၊ ရှင်လောက်တော့ ဘယ်ယောက်ျားမှ ကြောက်စရာမကောင်းတော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်၊ နန်းနွယ်နွယ်က မိန်းမစာစီယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လို့ပဲ ဆယ်ယောက်လောက်သာ မိတ်ဆက်ပေးဖြစ်ရင် ရှင် အဲဒီ ဆယ်ယောက်လုံးနဲ့ လုံးလားထွေးလား ဖြစ်နေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ရယ်ဖို့ကောင်းလို့က်တာ၊ ရှင်သာ စောသဉ္ဇာရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲကို ခွေးကျ ကျစသွားပါစေနဲ့၊ ကိုနေက တိုက်တွန်းလို့သာ အခုလို စားတဲ့စကားကို မဖြစ်သာလို့ ပြောနေရတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဟုတ်ကြီး ထင်နေတာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မှ ရှင်မှင့်”

ထိုစဉ်မှာပင် မာဆွေ၊ ခင်မိုးဝါနှင့် မေသင်ဇွန်တို့ သုံးယောက်သား ရောက်ချလာပြီး အလိုက်ကမ်းဆိုးမင်း သူ့ကို ထုရိုက်အော်ဟစ်ခွင့်မြူးစွာ ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြစဉ် ယောက်ျား

သားကောင်းနေ၍လည်း ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ဝိုင်းအပြစ်ပြောကြ၏။ သူက အလိုက်သင့် ပြီးပျော်ရွှင်မြူးနှုတ်ဆက်နေသည်ကို ဟန်နီက မျက်စောင်းတခဲခဲ ဖြစ်နေ၏။

“ရှင်တို့ ဝိုင်းအာမနေကြနဲ့၊ ဒီမှာ အရေးကြီးတာ ပြောနေတယ်၊ ဘေးခဏဖယ်နေကြ”

မာဆွေက ...

“နင်တို့ ပြန်တည့်သွားပြီမှတ်လို့ အူမြူးနေတာ”

မေသစင်ဖူးက ...

“အရင်လို ပြန်နေစမ်းပါဟာ၊ ဘာမှလဲ ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ခင်မိုးဝါက ...

“ရှင် နင်လည်း မသွားနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်း အကြောင်းသိတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့မှာ ရှင်းမှ ကျုပ်တို့က အကြံဉာဏ်ပေးသင့်တာ ပေးနိုင်မယ်၊ မလွန်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မှာပေါ့၊ ရှင်တို့ဘာသာရှင်တို့ အရင်တစ်ခါလို ထပ်ပြီး အစွန်းထွက်ကုန်တာမျိုးကို ကျုပ်တို့ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဟန်နီရဲ့ အမျက်အကြည့်က ခင်မိုးဝါ အပေါ် ကျရောက်သွား၏။ ခင်မိုးဝါက-မခံ။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟန်နီ စိတ်တစ်ထစ်လျှော့သလို အကြည့်လွှဲသွား၏။ ခင်မိုးဝါက ပို၍ တင်းမာလေသံဖြင့် ...

“ဒီမယ် ဟန်နီ၊ ရှင် နေမိုးသစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ယုံသွားရတာလဲ၊ ရှင်လောက် မသင်္ကာဖြစ်ခဲ့တာ ရှင်ပဲ၊ အခုတော့ ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလို ပြောင်းလဲပြီး ယုံစားသွားတယ်၊ နေမိုးသစ်ရဲ့ ကြည့်ပုံ ပြောပုံ ဆိုပုံတွေကို ကျွန်မတို့ ဝိုင်းပြီး လေ့လာအကဲခတ်ပြီးပြီ၊ သူဟာ ကျုပ်တို့ထက် အသက်လေးငါးနှစ်ကြီးပြီး ထင်သလောက် မရင့်ကျက်ဘူးဆိုတာ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ ပေါ်နေတယ်”

မာဆွေက ...

“ဟုတ်တယ်ဟန်နီ၊ နေမိုးသစ်က အဲဒီ အိမ်ကြီးမှာ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေတဲ့လူ၊ အမွေတွေအားလုံး သူရဖို့ ကျန်တဲ့ ဖအေတူမအေကွဲမောင်နှမတွေကို ချောက်ချာသုတ်သင်ဖို့ နည်းလမ်းမျိုးစုံ စဉ်းစားနေတဲ့လူ၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်”

“နင် ပြောရဲတယ် ဟုတ်လား မာဆွေ၊ ကိုနေ့ကို ဒီလို စွပ်စွဲရအောင် စောသညာက နန်းနွယ်နွယ်ကနေ တစ်ဆင့် နင့်တို့ဆီ လုပ်ကြံစကားတွေကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ နင်တို့ အဲဒါတွေ သိလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုနေ့က ကြိုသိနေလို့ ငါ့ကို ကြိုပြောပြထားပြီးပြီ၊ ဒီမှာ တကယ်တမ်း အတောက်ကြနေတာ၊ စောသညာတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပါ တစ်မအောတည်း၊ မွေးထားတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ အစ်ကိုက ကိုနေ့နဲ့ ဇီဝေါကို ညစဉ် ညတိုင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ချောင်းနေတာ၊ နင်တို့မသိဘူး မဟုတ်လား၊ နေ့မိုးလတ် အဲဒီလိုလုပ်တတ်အောင် အခါတော်ပေးခိုင်းစေနေတာ၊ အဲဒီ စောသညာ ကိုယ်တိုင်ပဲ၊ နေ့နဲ့ညတိုင်း ကိုနေ့နဲ့ ဇီဝေါက တစ်ဖက်၊ နေ့မိုးလတ်နဲ့ စောသညာက တစ်ဖက်၊ အမွေတွေ မောင်ပိုင်စီးခိုင်းဖို့ ချောင်းနေကြတာ၊ နှစ်နဲ့ကို ချီကြာနေပြီ၊ နင်တို့ မသိရသေးတဲ့ အဲဒီ အဖြစ်တွေ ဒီနေ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြမလို့ စောင့်နေခဲ့တာပဲ”

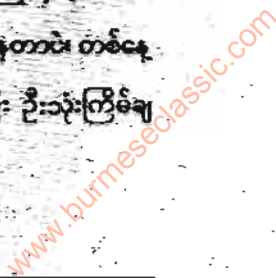
ဟန်နီ စကားကြောင့် ခင်မိုးဝါမှလွဲလျှင် အားလုံး

အံ့ဩမှင်သက်သွားကြ၏။ ခင်မိုးဝါက ...

“အဲဒီအဖြစ်တွေကို နေ့မိုးသစ်ဆိုတဲ့ နင်ရဲ့ ကိုနေ့က ပြောပြခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အစီအစဉ် ကျနအောင် ပြောပြတတ်လိုက်တာဟာ၊ စောသညာလို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စိတ်ဝေဒနာရှင် အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို လူတွေ လိုက်သတ် ခိုင်းနေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်လို့လား၊ အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး ဟန်နီရဲ့”

“စောသညာအကြောင်းကို စောသညာကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ သနားစဖွယ်လေးဖြစ်အောင် စာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပြောပြတော့မှ နင်တို့ သိရတာ မဟုတ်လား၊ နင်တို့ထက်အရှင် ယိုင်းလာတဲ့ နန်းနွယ်နွယ်တောင် စောသညာ လျှို့ဝှက်တတ်လွန်းလို့ အစက ဒီလောက်တောင် သိခွင့်ရခဲ့လို့လား၊ စောသညာ လျှို့ဝှက်တတ်တယ် ဆိုကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့အား မဟာဒရားအကြံအစီတွေ ရှိနေလို့ပဲ ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ တစ်နေ့ အဖြေမှန် ပေါ်လာမှ နင်တို့ ငါ့ကို လာပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချ မတောင်းပန်ကြနဲ့”

မာဆွေက ...

“နင် ပြောသလို ငါတို့ တောင်းပန်တာမျိုးပဲ ဖြစ်ရပါမယ်ဟာ၊ ငါတို့ မှန်နေရင် အန္တရာယ်တွေရဲ့ သားကောင်ဘဝမှာ နင် အစပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“နင့်ပါးစပ်ပုပ်ကြီး ပိတ်ထား မာဆွေ”

မေသဇင်ဖူးက ...

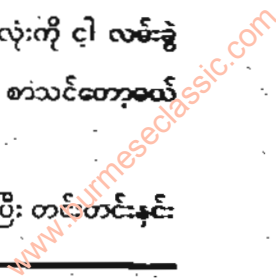
“တို့ကတော့ ပိတ်မထားနိုင်ဘူး ဟန်နီ။ ရှင့်အတွက် ပြောနေတဲ့ လူတွေကို ရှင် ပြန်ရန်လုပ်နေတာ လွန်လာပြီ။ ရှင်နဲ့ ဝေဟန်တို့ ပြန်လည် သင့်မြတ်ရေးကလွဲရင် အဲဒီအိမ်ကြီးမှာသာတွေ့၊ နေမိုးသစ်၊ နေမိုးလတ်၊ စောသဉ္ဇာက ဇီဝါတွေ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ မပတ်သက်စေချင်တော့ဘူး။ ဝေဟန်ကလည်း စောသဉ္ဇာ ပြောတာယုံလွန်းတယ်၊ ဟန်နီကလည်း နေမိုးသစ် ပြောတာ ယုံလွန်းတယ်၊ နေမိုးသစ်နဲ့ စောသဉ္ဇာက မိဘဘိုးဘွား အမွေအနှစ်တွေအတွက် သွေးအေးအေးလေးနဲ့ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဉာဏ်နဲ့ ကစားပြီး လုနေကြတာနော်၊ နင်တို့က ကြားကမြေဇာပင် ဖြစ်မယ်၊ ပဲလှော်ကြား ဆားညှပ်မယ်၊ ကြာရင် နင်တို့နှစ်

ယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့ အဓိကလက်နက်တွေ ဘဝရွှေကပ်ပြီး ကောင်းကောင်း အသုံးချခံလိုက်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ယာမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိသင့်သလောက် သိပြီ၊ တော်တော့၊ ခေါင်းတွေက ထုတ်ပစ်တော့၊ ရပ်စဲ လိုက်တော့၊ တို့တတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး အရင်လို ပြန်နေ လိုက်ကြရုံပေါ့”

အားလုံး ငြိမ်သက်သွား၏။ မာန်စွယ်တွေချွတ်ထား သော ဟန်နီက ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အားလုံးကို ကြည့်၏။ အားလုံးက မအံ့ဩချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်ကြည့်နေသောအခါ ...

“တော်ပါပေတယ် ဝေဟန်ရယ်၊ နင်က သူတို့ကို ကြိုတင် စည်းရုံးပြီး ဇာတ်ညွှန်းတွေချပေးထားခဲ့တာကိုး၊ အခုတော့ သူတို့အားလုံး နင့်လူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ ငါ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ငါ လမ်းခွဲ မယ်၊ လိုအပ်ရင် ကျောင်းပါပြောင်းပြီး စာသင်တော့မယ် ဝါပဲ”

ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံ ပြင်းပြင်းပေးပြီး တစ်ဟင်းနှင်း

လျှောက်သွားသော ဟန်နီရဲ့ နောက်မှာ ဒေါသတံလျှပ်တွေ အထက်ထပ် လိုက်ပါသွားသလို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ရင်၌ စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ ဖိတ်လျှံသွား၏။ ခင်မိုးဝါက မျက်ရည်ဝဲပြီး ခုံကိုလက်ဝဲနှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ကာ ...

“အသည်းနာတယ်ဟာ”

မေသင်ဇင်ဖူးက ...

“သူ နားလည်မှု အကြီးအကျယ် လွဲသွားပြန်ပြီ”

မာဆွေက ...

“ထားလိုက်ပါဟာ”

သူက တစ်ခုခုကို ပြောချလိုက်ချင်သည်။ အာရုံတွေ ထွေပြားနေ၏။ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေ၏။ ပင်ကိုယ်ရင်နှုတ်သံပင် မူမမှန်ချင်တော့။ သူ တစ်ခုခုပြောလာဖို့ကိုလည်း သူငယ်ချင်းမတွေက မျက်လုံးအကြည့်တွေဖြင့် တောင်းဆိုနေကြ၏။ နန်းနွယ်နွယ်က သူနှင့် စောသဉ္ဇာအကြောင်းကို ပြောပြထားပြီးပြီ ခို့ မလိုအပ်တော့။ သူ ပြောသင့်ရာ ပြောမည်ကြံသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က သံသယနှင့် ထုမှော်လွင်ပြင်ထဲမှာ ဝေ့ယမ်းပြီး စစ်-

တဝါးဝါး သွားနေရသူ။

“နင် ဘာပြောချင်လို့လဲ ဝေဟန်”

“သူ့မှာမှ ငါ မှန်ရရင်လည်း ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒက်ထပ်စွဦးမယ် ဆိုတာကို တွေးမိတာပဲ ပြောချင်ပါတော့တယ်ဟာ”

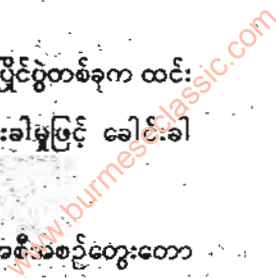
သူမတို့သုံးယောက်ရှေ့မှောက်မှ သူ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့မိ၏။ ကျောင်းစာထဲ ဖိပြီး ရင်ထဲ ရှိသမျှ ဝေဒနာတွေ ကျိတ်ဖြေယူလိုက်တော့မည်။

ပြောင်းလဲချက်တွေတိုင်းမှာလည်း ထပ်ဆင့်ပြောင်းလဲခြင်းတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိပြုဆင်ခြင်မိလိုက်မှ ...

နဲ့ သူ့ခံစားချက်မှန်သမျှကို အနည်ထိုင်သွားအောင် စိတ်ငြိမ်ပေးလိုက်ရသည်။ သူ့အတွေးမှာ သူ မစေခိုင်းရပါဘဲ နှင့် ...

ဟန်နီနှင့် စောသဉ္ဇာတို့ရဲ့ အားပြိုင်စွဲတစ်ခုက ထင်းခနဲ ပေါ်လာပြန်၏။ လက်မခံလိုသော ငြင်းခါမှုဖြင့် ခေါင်းခါမောင်းထုတ်လိုက်၏။

ရှေ့ဆက်ဖို့ အသင့်ပြင်ရမည့် အစီအစဉ်တွေးတော

ချက်တွေက သူ့အာရုံကို လှုပ်နှိုးဆွလိုက်၏။ အာရုံလှိုင်းမှာ
ဟိုက္ကူကဗျာရွတ်ဆိုသံ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။

တိမ်ညိုငါးကြင်းကွက်

လ၊နတ်သမီးအဆင်းဖွက်

ကောင်းကင်ပဉ္စလက်။

မူ့မူ့

ရက်သတ္တ တစ်ပတ်တိတိ ကြာအောင် သူ ငြိမ်ပြီး
အနည်ထိုင်နေမိသည်။ ကျောင်းတက်ရက်တချို့ ဖျက်ခဲ့၏။ သူ
ထံသို့ မည်သူကမှ ဆက်သွယ်မလာနိုင်အောင် နယ်ခရီးတစ်ခု
ထွက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ခရီးမှ ပြန်ရောက်လာသည့် သူ့စိတ်အာရုံတွေ
အနည်ထိုင်လောက်ပြီဆိုတာ ခန့်မှန်းမိမှ ကျောင်းပြန်တက်ဖြစ်၏။
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ခါမှ ဇေဖြိုးတို့နှင့် ဆုံတိုး
ရပြန်သည်။

“ပျောက်နေလိုက်တာကွာ၊ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ ဒေါင်း
တောက်နေပြီ၊ အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့ကွ”

ဇေဖြိုး စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ သိတ်ခနဲ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟန်နီ မနေ့က ပျောက်နေတယ်၊ သူ့အိမ်သားတွေ ဒီနေ့အထိ စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာတာ မတွေ့ဘူးတဲ့”

“ဟာ”

အာမေဇိုတ်သံနှင့် အတူ သူ တူပူဖြူပျာ သွားမိ

၏။

“ဟိုကောင်ကြီး နေမိုးသစ်ဆီ သွားမရှာကြဘူးလား”

“ရှာတာပေါ့ကွာ၊ လူမှုရေးအရ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ ဝင်ရောက်ရှာကြည့်ကြတာပေါ့၊ မတွေ့ဘူး၊ နေမိုးသစ်နဲ့ သူ့အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ကလည်း ‘ဘူး’ခံပြီး ငြင်းဆိုကြ တယ်”

“သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ကော်”

“ဘယ်ရှိမလဲ၊ မာဆွေ၊ ခင်မိုးဝါ၊ မေသင်ဇင်ဖူးတို့တောင် အနံ့လိုက်ရှာပေးနေကြသေးတယ်”

“နန်းနွယ်နွယ်နဲ့ စောသဉ္ဇာတို့ဆီကိုရော”

“မေးပြီးပြီ၊ မလာဘူးပဲ၊ သူတို့လည်း ဝိုင်းကူရှာပေးနေကြ တယ်”

“တောက် ... ဒါ နေမိုးသစ်ရဲ့ လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟန်နီ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သင်း သေဖို့သာပြင်”

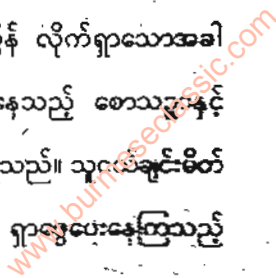
“မင်း ပျောက်နေလို့ မင်းနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီလား လို့တောင် ထင်ကြသေးတယ်”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ ကွာ၊ ဒီဘာတိုင်း မင်းတို့ နေ တတ်သလို နေနေကြတာပဲလား”

“ငါတို့လည်း ရှာနေတာပဲ၊ တွေ့မှမတွေ့တာ”

သူ ရင်ပူထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် Taxiတစ်စင်းတားကာ စောသဉ္ဇာတို့ ကျောင်းရှိရာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်းအနံ့ ခပ်မြန်မြန် လိုက်ရှာသောအခါ သစ်ပင်အရိပ်အောက်မှာ စကားကောင်းနေသည့် စောသဉ္ဇာနှင့် နန်းနွယ်နွယ်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူငယ်ချင်းမိတ် ဆွေကို ကြီးကြီးစားစား၊ ကိုယ်ချင်းစာနာ ရှာဖွေပေးနေကြသည့်

ပုံစံတွေတဲ့ ဘား။ သူ ချွေးသံတရဲခွဲနှင့် ဟောဟဲဟိုက်ပြီး သူမတို့ အနားကို ရောက်သွားစဉ် စောသဉ္ဇာ ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့် လာ၏။

“ဟန်နီ ဘယ်မှာလဲ သဉ္ဇာ၊ မင်းအစ်ကိုရဲ့ ထောင်ချောက် ထဲကို ဟန်နီ ရောက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဟန်နီ ဘယ်မှာ လဲ”

စောသဉ္ဇာက သူ့ကို သရုပ်ခွဲ လေ့လာသလို ပြန် ကြည့်နေ၏။ နန်းနွယ်နွယ်က စိတ်မကောင်းဟန် လေသံဝဲဝဲ ဖြင့် ...

“ဟန်နီကို လိုက်ရှာနေကြတာပဲ၊ ဒီမှာ မရှိတာ ကျိန်းသေ တယ်၊ ကိုနေမိုးသစ်ဆီ သွားစုံစမ်းရှာဖွေပြီးပြီး မတွေ့ခဲ့ ကြဘူး”

“နန်းပြောတာ ဟုတ်တယ် ဝေဟန်၊ ရှင် ကိုနေမိုးကို သိပ် ထင်နေရင်လည်း အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ရှင် ကြိုက်သလို ရှာပါ၊ ဘယ်သူမှ မကန့်ကွက်စေရပါဘူး”

“လုပ်ချင်သလို လုပ်ပြီးမှတော့ ဒီမှာ အလောင်းကြီးပါလို့ ဘယ်သူက အိမ်ရှေ့မှာ စာကပ်ချခင်းပြထားမှာလဲ၊ လက်စ ဖျောက်ပစ်ပြီးလောက်ပြီပေါ့”

“အစ်ကိုကြီး အဲဒီလောက် ရက်စက်ယုတ်မာတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

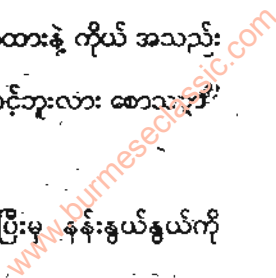
“ဟန်နီနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး တွဲနေတာ သူပဲ ရှိတာပဲ”

“ဟန်နီ အတွက် သူ ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ စိတ်ပူနေတာ လဲ၊ ရှင် ပြောတော့ ဟန်နီနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး၊ လမ်းခွဲလိုက်ပြီဆို၊ ကျွန်မ ဘယ်လို နားလည်ရမှာလဲ”

“မပတ်သက်ပေမဲ့ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်လောက်တဲ့အထိ လူတစ်ယောက်လုံး ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေတာပဲ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေလို သဘောထားနဲ့ ကိုယ် အသည်း အသန် လိုက်ရှာပေးနေတာ၊ မဖြစ်သင့်ဘူးလား စောသဉ္ဇာ”

“ဖြစ်သင့်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့”

စောသဉ္ဇာက ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ နန်းနွယ်နွယ်ကို

အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ နန်းနွယ်
နွယ်က အလိုက်တသိပင် ထ၊ထွက်သွား၏။ သူမက ...

“ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုတာ ဘာဒါပေမဲ့လဲ”

“ကျွန်မထက်တော့ သူ့ကို ပိုမချစ်သင့်ဘူး”

တခြားအချိန်တွေဆို သူ ထခုန်နိုင်လောက်သော
ဝမ်းသာဖွယ်ရာ စကားပင်။ သောကနှင့် လူးပျာနေ၍ ရတတ
မျက်တက်တက်ကြီး ခံစားလိုက်ရ၏။ သူက ...

“မင်းက ကိုယ့်ကို ဘယ်တုန်းက ချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံအဖြေ
ပေးခဲ့လို့လဲ ... ကိုယ့်ဘက်ကတော့”

“ခဏလေး၊ ရှင် နားလည်ရဲ့သားနဲ့ အတင်းထပ်မေးနေတာ၊
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာကို စော်ကားရာရောက်
သလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဒီအချိန် ဒါတွေခဏမှေ့ထားလိုက်ရအောင် သဗ္ဗာ၊ ဟန်နီက
အသက်အန္တရာယ်အဆင့်အထိ စိုးရိမ်နေရတာ၊ သူ့ကို
ကိုယ်တို့ အချိန်မီအောင် လိုက်ရှာတွေ့မှဖြစ်မယ်”

“ဟန်နီက ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ ရှင် ပျောက်ချက်သား...”

“နယ်ဘက် ခရီးထွက်နေလို့ပါ”

“ရောက်တဲ့နေ့ရော့က ဘာလို့ မဆက်သွယ်တာလဲ”

“မအားလို့ပါကွာ၊ ဟန်နီအကြောင်း ဆက်ပါဦး”

“အင်း ... ဟန်နီလည်း ရှင်လို နယ်ဘက်ကို ခရီးထွက်
ချင် ထွက်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

စောသဗ္ဗာအနေနှင့် စိတ်ပူပန်မှု သိပ်မရှိ ဟန်နီကို
မုန်းတီးစိတ်အခြေခံ အားကောင်းနေပုံရသည်။

“ကြာတယ်ကွာ၊ အခုပဲ မင်း အိမ်ကို ကိုယ် လိုက်မယ်”

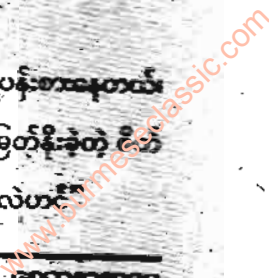
“ကလပ်(စ်)တက်ရဦးမယ်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်က ပိုအရေးကြီးပါတယ် သဗ္ဗာ”

“တကယ်ဆို ရှင် ကျွန်မကို မချစ်သင့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သဗ္ဗာ”

“ရှင်ပါးစပ်ပျားမှာ ဒီနေ့ ဟန်နီနာမည် ရေပန်းစားနေတယ်၊
ကျွန်မ မှားသွားပြီနဲ့တူတယ်၊ ကျွန်မကို မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ဇီဘ်
တွေ ဘယ်ချောင်မှာ သွားသိပ်ထားခဲ့သလဲဟင်”

“သဉ္ဇာ ... မင်းတို့ မောင်နှမ သွေးဆာနေတာ ငါ သိတယ်၊ ငါတို့ကို မင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားနဲ့ ရပိုင်ခွင့် တွေ တိုက်ယူဖို့အတွက် ပယ်ပယ်နယ်နယ် အစီအစဉ်ချခဲ့တယ်”

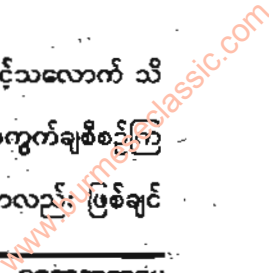
“အို ... အဲသလို မထင်ပါနဲ့၊ မထင်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ရှင် ဘယ်လိုကြောင့်များ အတွေးအမြင်တွေ တိမ်းစောင်းလာခဲ့ သလဲဟင်၊ ကျွန်မတို့ မောင်နှမရဲ့ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာ မှာ ရှင်တို့ကို အဲဒီလောက် ဆွဲသွင်းပြီး ဒုက္ခပေးရဲပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးနေမိုးသစ်နဲ့ နေမိုးလတ်တို့ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ အဲဒီစိတ် မရှိတာတော့ သေ ချာတယ်”

“မင်းစကားက ရှေ့နောက် မညီပါလားကွာ၊ စောစောက ပြောတော့ နေမိုးသစ်ဟာ အဲဒီလောက် မယုတ်မာပါဘူးဆို တာ အခုတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး ဖြစ်သွားပြန်ရော၊ ဘာတွေလဲကွာ၊ မင်းကိုပါ ယုံဖို့ အရမ်း စဉ်းစားသွား ရပြီ”

“အစ်ကိုကြီး ကိုနေမိုးသစ်ကို ကျွန်မ ထင်လည်းထင်ချင် တယ်၊ ထင်လည်းမထင်ချင်ဘူး၊ သူက ဘာမဆို တိတ်တိတ် ကျိတ်လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိတယ်၊ ပြင်ပစီးပွားရေးအလုပ်တွေ လုပ်နေတာတောင့် ဥပဒေနဲ့ လွတ်ကင်းရဲ့လား မသိဘူး၊ တစ်ခါတလေ သူ့ လူတွေနဲ့ ကျွန်မ လိုက်သွားပြီး ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းတွေ တွက်ချက်ပေးရတယ်၊ အမြတ်အစွန်းထက် ကြွေးမြီတွေ ပိုများနေတာ၊ အဲဒါတောင် ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး”

အိမ်ကြီးမာယာမှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသော လူမိုက်ရုပ်တွေနှင့် သူမ ကားပေါ် ပါသွားတတ်တာ သူ ပြန်တွေး မိ၏။ သူက ...

“အခု ဟန်နီ ပျောက်နေတာ မင်း သိသင့်သလောက် သိ နေရမယ်၊ မင်းတို့ချင်း တိုက်စစ်ပြင်ဖို့ အကွက်ချစီစဉ်ကြ တဲ့အထဲမှာ ဟန်နီ ကြားညှပ်ခံထားရတာလည်း ဖြစ်ချင်

ဖြစ်မယ်၊ အိုကွာ ဟန်နီက မင်းတို့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ သိ သွားလို့ နှုတ်ပိတ်ခံလိုက်ရရင်လည်း ခံလိုက်ရမယ်”

စောသဉ္ဇာ ခေါင်းဝေ့ယမ်းခါပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စွာ သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေ၏။ သူ့ အသည်းမာချင်ဟန်ဖြင့် အကြည့် လွှဲနေလိုက်စဉ် ...

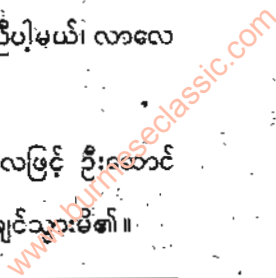
“ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်အထိ ထင်ထားတာကိုး၊ ကောင်း ပြီလေ၊ ကျွန်မ စဉ်းစားမိသလောက် အိတ်သွန်ဟာမှောက် ပြောပြမယ်၊ မနေ့က နေ့လယ်ပိုင်းက ရှင်နဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောချင်လို့ ကျွန်မကို ညစာစားပွဲဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာ ပဲ၊ ကျွန်မကို ရှင် တကယ်ချစ်တာ ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာကို စကားပြောရင်း လေ့လာတီးခေါက် မေးမြန်းကြည့်ချင်လို့ လေ၊ ပထမတော့ ကျွန်မ မဖြစ်နိုင်လို့ ငြင်းသေးတယ်၊ နောက်တော့ အစ်ကိုကြီး နေမိုးသစ်က ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြား မှာ ဘာအရံအတားမှ သူ့ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးလို့ ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တယ်၊ မနေ့က ရှင်ကို ရှာခဲ့

တယ်၊ မတွေ့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ညစာစားပွဲ မဖြစ်မြောက်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီလို ညစာစားပွဲ ဖိတ်တဲ့အချိန်နဲ့ ဟန်နီ ပျောက်သွား တဲ့ အချိန်က တိုက်ဆိုင်နေသလိုပဲ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ကျွန်မ သင်္ကာမကင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်”

“အဲဒါ နဂါးခံတွင်းပဲ၊ လိုက်စုယောင်မန်ဆင်းထားတာ၊ ဒီလူ ဘယ်လောက်တောင် ဉာဏ်နီညာဏ်နက်တွေနဲ့ ပြင် ဆင်ထားသလဲ မသိဘူး၊ ဒီမှာ သဉ္ဇာ၊ ကိုယ်တို့ အခုပဲ အငိုက်ဝင်သွားမယ်၊ မင်းတို့ တစ်အိမ်လုံးကို ပတ်မွေပြီး ရှာဖွေတဲ့နေရာမှ ကူညီပေးပါ၊ ဒီအချိန် မင်းအစ်ကို ရှိတတ်သလား။”

“ပြောလို့မရဘူး၊ ဘယ်အချိန်မျိုးမဆို သူ ရှိချင်လည်း ရှိ တယ်၊ မရှိချင်လည်းမရှိဘူး၊ ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်၊ လာလေ သွားကြရအောင်”

စောသဉ္ဇာ ကိုယ်တိုင် ထကြွလှုံ့လဖြင့် ဦးဆောင် သောအခါ သူ့မှာ တွန့်ခဲနဲ့ ရွံ့သလိုလို ဖြစ်ချင်သွားမိ၏။

စောသညာ ကိုယ်၌ကလည်း ယုံရသည့်သူ မဟုတ်။
 အချိုသတ်ပြီး အတတ်ပညာမျိုးစုံ ပြင်ဆင်ထားမည့်
 အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲကို သူ လိုက်ပါဖို့ ဆွဲခေါ်နေလေပြီ။
 အိမ်ကြီးမာယာကို သံမဏေနှင့်ဖြင့် မီးဟုန်းဟုန်း
 တောက်အောင် နာနာမွေ့ဖို့ ငါ လာပြီ ... လို့ သူ ရင်တွင်းဟစ်
 ကြွေးပစ်လိုက်မိသည်။

၂၁၂

အိမ်ကြီးမာယာသည်ကား ...

ယခင်ကလိုပင် အမှောင်အားကိုးဖြင့် ခြောက်လှန့်
 အတတ်ကို မပြင်နိုင်တော့သလိုလို ညနေညိုချိန်မို့ အိမ်ဝင်းထဲကို
 ကားထိုးစိုက်စဉ် ပြင်ပ၌ လင်းလင်းရှင်းရှင်းပင် ရှိနေသေး၏။
 အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားသော တံခါးကြီးရဲ့အနီးမှာ အစောင့်
 တစ်ယောက် ရှိနေ၏။

အငှားကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးစဉ်
 မှာပင် ဂင်တိုတို့နှင့် လူက ဧရာမရွေးကြီးတစ်ကောင်ကို လမ်း
 လျှောက်ကျင့်လာတာ တွေ့ရ၏။ လက်မှ လည်ပတ်ကြိုးကို ကိုင်
 ထားပြီး သူတို့ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်နေ၏။

“ခေါင်း ... ခေါင်း”

ခွေးကြီး ထဟောင်သံက ကျားဟိန်းသံကြီးလိုပင်။
တစ်ခါက ကျားပေါက်တစ်ကောင် အထင်ရောက်ခဲ့မိသော
အကောင်ကြီးပင်။ တော်ကန်နှင့် လူတစ်ယောက် အသာလေး
ကိုကံပါးပစ်နိုင်သော သွားကြီးတွေက ထက်မြနေ၏။ လျှာနီရှည်
ကြီးက သွားရည်တဖြားဖြားဖြင့်။ လူစိမ်းဖြစ်သော သူ့အနံ့ကို
ရ၍ ထိုးပောင်ကိုက်ဆွဲချင်နေပုံရ၏။ သူမက ဂင်တိုတို ငတ်ဘက်
ကို လှည့်ဟော့ကလိက်၏။

“ဟဲ့ ယကွ ... အာနီးကို ကခြားခေါ်သွားစမ်း၊ နင်ဟာ
လေ အလိုက်ကို မသိဘူး၊ ငါ့ညှော်သည်ကို စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်အောင် လာလုပ်တယ်၊ သွား ... သွား”

ယကွဆိုသည့် ဘီလူးငတ်က မျက်လုံးပြူးအိုင်အိုင်
ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေရာမှ တိုက်နောက်ဘက်ကို ထွက်ခွာသွား၏။

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း”

အကောင်ကြီးက ဆွဲခေါ်ရာကို မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်
သွားရ၏။ အနံ့ဖိသံ တဂဲဂဲ ကြီးကိုပါ ဆင့်ကဲ ကြားလိုက်ရပြန်၏။

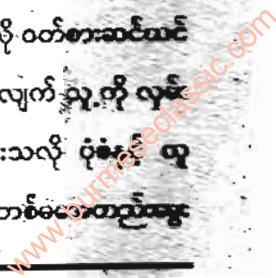
အိမ်အတွင်းဘက်မှာ မှောင်နေ၏။ သူ့ကို ညှော်ခန်း
မှာ နေရာပေး၏။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနှင့် ပရိဘောဂတွေကိုသာ
မြင်ရ၏။ နေရာအထားအသို မကျ။

စောသဉ္ဇာက သူ့ဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းကို လိုက်
လံအော်ဟစ်နေ၏။ နေမိုးသစ်ကို အော်ခေါ်ပြီး ရှိခဏ်း သီရအောင်
ခေါ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်ဖော်ထားရှိဟန် မတူ။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှ တဒိုင်းဒိုင်း ပြေးလာသော ခြေသံ
နှင့်အတူ သူ့ကို လှမ်းပစ်လိုက်သော ဖိုင်ဘာမြားတံ။ ‘ဒုတ်’ခနဲ
အသံ။ သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းမျှသာ ကွာသော ထိုင်ခုံမှာ မြားထံ
စိုက်ခွဲပြီး အမြီးဖျားတွေပင် တုန်ခါလျက်။

သူ လန့်ဖျပ်သွားရ၏။ သူ့ကို မြားဖြင့် ဝစ်ဉ်
လုပ်ကြံလိုက်သော တရားခံက အပေါ်ထပ် ဝရန်တာဝေါမှာ။

ရှေးခေတ်လေးသည်တော်တွေလို ဝတ်စားဆင်ယင်
ပြီး ဖိုင်ဘာလေးကိုင်းကြီးမှာ မြားအသစ်တပ်လျက် သူ့ကို လှမ်း
ချိန်နေသည့် ဆံပင်စုတ်ဖွား ဓာတ်လိုက်ထားသလို ပုံစံနှင့် တူ
တစ်ယောက်။ သူ့မှတ်မိသွား၏။ စောသဉ္ဇာနဲ့ တစ်ခေတ်တည်း

သည့် နေမျိုးလတ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ရန်သူထင်ပြီး တကယ်ကို မြားနှင့် ပစ်နေခြင်းပင်။

ပိုးခနဲ ပြေးဝင်လာသော မြားတံကြောင့် ထိုင်နေရာမှ သူ အမြန်ခုန်ရှောင်လိုက်ရ၏။ စိတ်ရောဂါသည်တစ်ယောက်မို့ သူ့ကိုယ်သူ လွတ်အောင်ရှောင်နေစဉ်မှပင် အောက်ထပ်အတွင်းခန်း ထဲမှ စောသဉ္ဇာ ပြေးထွက်လာ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ကာကွယ်ပိတ်ရပ် ရင်း ...

- “အစ်ကိုလတ် ... ကိုလတ် ... မလုပ်နဲ့ ... ဧပစ်နဲ့”
- “ပစ်မယ်ဟေ့၊ ပစ်မယ်၊ ငါ့ရန်သူ ရောက်လာပြီ၊ နင် ဖယ်”
- “မပစ်ပါနဲ့၊ ညီမလေးရဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းပါ”
- “ဘာ ... နင် ငါ့ကို ညာနေတာလား”
- “တကယ်ပြောတာပါ”

စိတ်ရောဂါသည်နှင့် ပြောနေရသည်ဟုပင် မထင်ရ။

“ဒါဆိုရင် ... ရှား ... ရှား ... တိုးတိုးလုပ်ကြာ၊ ငါ့ရန်သူ ကြားသွားမယ်၊ ရန်သူကို ငါ ချောင်းနေတာ၊ နင်တို့နှစ်

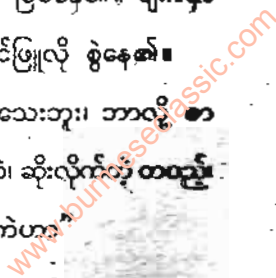

ယောက် အဲဒီမှာ ဝပ်နေကြနော်၊ ငါ မြို့ရိုးပေါ်ကနေ မှန် ဘီလူးနဲ့ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အမင်းငါး ... လုပ်ကြပါဦး၊ ငါ့လက်ကြီး မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်လိုက်တာ အကြီးကြီး ဖစ် သွားပြီ၊ အီးဟီးဟီး၊ ကယ်ပါဦး ... မာမိ မားသား မေမေ အညားအမားရဲ့”

“တိတ်စမ်း”

နေမိုးလတ်ရဲ့ နောက်မှ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပေါ်လာ၏။ စောသဉ္ဇာ ချောလှသလောက် ထိုမိန်းကလေးမှာ အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လှ၏။ ငယ်ငယ်က အဆော့မက်၍ မီးလောင် ခံရပြီး မျက်နှာပျက်သွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စောသဉ္ဇာ ပြောခဲ့ ပူးတာ အမှတ်ရမှ ဒီဝေါ ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ၏။ သူတို့တွေ ခဲ့ဖူးသော ထိတ်လန့်စရာ မိန်းမမှာ ဒီဝေါ ဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး အရေပြားတွေ နီရဲနေပြီး သံမဏိဖြူလို စွဲနေ၏။

“မင်းကို ဆေးကုနေတာ မပျောက်သေးဘူး၊ ဘာလို့ ဇာ သင်ခန်းထဲက ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ၊ ဆိုးလိုက်တဲ့ တထည့် နောက်ဆိုးဦးဟာ ... ကဲဟာ ... ကဲဟာ ...

တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခေါင်းခေါက်တော့၏။ စင်မြင့်
ပေါ်မှာ ပြဇာတ်ကနေသလိုလို၊ ဘာလိုလို၊ စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်
နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ရင်လေးတာ အတန်အသင့် ပေါ့သွားရ
ပြန်သည်။

“အိးဟီးဟီး၊ နာတယ် ချာမရဲ့၊ တားတားက ပျင်းရိ
အပြင်မှာ ဆော့တာမဟာ ပဲဟာ၊ ချာမက အရိုက်ကြမ်း
တယ်၊ တားတား စာအောင်တော့ဘူး”

“မသင်ရင် ဝိုက်ကြောပြတ်အောင် လိမ်ဆွဲပစ်မယ်၊ ဘာမှတ်
သလဲ၊ ဆရာမပြ နည်းမကျတဲ့၊ လာလိုက်ခဲ့စမ်း၊ ဟင်း ...
ဟိုအောက်က တပည့်နှစ်ယောက်က ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊
လာ ... တက်ခဲ့ကြစမ်း”

ဆရာမစီဒေါက် လေးသည်တော် နေမိုးလတ်ရဲ့
နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲပြီး အတွင်းခန်းထဲ ခေါ်နေ၏။

“အားယားယား နာတယ်ချာမရဲ့၊ မာမိရဲ့ မေမေဂျီးရဲ့”

“ဘာ ဘာ ဘာ မေမေဂျီး ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ
မေမေဂျီး၊ ငါ့မေမေဂျီး ဘယ်မှာလဲ၊ ငါလည်း တွေ့ချင်တယ်။

မေမေဂျီးရော့ တမီးကို လာခေါ်ပါဦး၊ အိးဟီးဟီးဟီး
အရိုးဟီးဟီးဟီး”

မှောင်နှမနှစ်ယောက် ဝက်ငိုနေကြပြန်၏။ ဆရာမ
ကလည်း မေမေကြီးကို လွမ်းလိုက်ရပြန်သည်။ အေးသော
ပင့်သက်လှိုက်ဖိုချရင်း ...

“ဒီအိမ်မှာတော့ ဒီလိုပဲ၊ ဒါပဲကားမစ် ရှိသေးတယ်၊ စိတ်
ပျက်နေပြီလား”

“ထားပါ ... နေမိုးသစ် ရှိလား”

“မရှိဘူး၊ အိမ်ခန်းတွေထဲ လိုက်ကြည့်ရအောင်၊ ဒီအိမ်မှာ
မြေအောက်ထပ်တစ်ထပ် ရှိသေးတယ်၊ မြေအောက်ခန်း
တွေက ဝက်ပါလိုပဲ၊ ကျယ်လွန်းလို့ ကျွန်မ မဝင်ခဲ့ဘူး
အစ်ကိုကြီး နေမိုးသစ်တို့ပဲ ဝင်ထွက်ကြတယ်”

“သက်ဆိုင်ရာက လူကြီးတွေ ၊ ဟန်နီကို လာရှာတော့
အဲ့ဒီ မြေအောက်ခန်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ၊ မင်း ပြောသလို
လိုက်ဘူးလေ”

“လူကြီးတွေ လာရှာတော့ ကျွန်မမှ ရှိမလှတာ အဲ့ဒီလို

အောက်ခန်းကို သိတာ ကျွန်မနဲ့ ကိုနုနုမိုးသစ်ပဲ သိတာ၊
ကျန်တဲ့ လူယုံဆိုတာတောင် ယက္ခလောက်ပဲ သိတယ်။
ကျန်မက ပြီးနေတဲ့ အခြေအနေကြခါမှ သက်ဆိုင်ရာကို
သွားပြောရင် ကိုနုနုမိုးသစ်က ကျွန်မ ဖော်ပြတာကို
ကျိန်းသေသိသွားပြီး ရန်ရှာလာမှာလည်း စိုးရသေးတယ်”
“မင်းတို့မောင်နှမချင်းတောင် ဒီလို လုပ်ရဲသလား”

“သူ့စိတ်က တစ်ခါတလေကြာရင် အစိုးရတာ မဟုတ်ဘူး။
အစ်ကိုလတ်နဲ့ ဇီဝေကိုတောင် သူ စိတ်မထင်ရင် လိပ်
ကျောက်မြီးနဲ့ ရိုက်ပစ်တတ်တယ်။ နောက်တော့ သူကိုယ်တိုင်
ဆေးထည့်ပေးပြီး သူကိုယ်တိုင် ဝင်ဆော့ ချောမောချင်
ချောမောနေတတ်ပြန်ရော”

“ဒီလူ့မှာ ထူးဆန်းတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေလည်း ရှိတယ်။
အချိန်ရတုန်း လိုက်ရှာရအောင်”

တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ဖြင့် လိုက်ရှာ၏။ အပေါ်
ထပ်၊ အောက်ထပ်တွေ ကုန်သွားသောအခါ မြေအောက်ခန်းတို့
ဆင်းလာလိုက်၏။ ဓာတ်မီးကိုယ်စီဖြင့် အရဲစွန့် တိုးဝင်ရှာဖွေသော်

လည်း အရိပ်အငွေ့မျှ မတွေ့ရ။ မြေအောက်ခန်းအတွင်းမှာ လူနေ
ပရိဘောဂတွေရှိ၏။ ဝက်ပါ ဖြစ်နေ၏။ တစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်ခန့်
ရွေးပြန်နေအောင် ထွက်ပေါက်လိုက်ရှာရသည်။ ကံအားလျော်စွာ
ပင် ထွက်ပေါက်ကို ပြန်တွေ့၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ
ဖြစ်ကာ ဖက်ပွေ့ရှိုက်ငိုမိကြသည်။

ပြန်လမ်းမရှိတော့ပြီ ထင်ခဲ့ရာမှ ပြန်လမ်းတွေ့ ရ၍
မြေအောက်ဝက်ပါလမ်းကို လန့်သွားကာ အပေါ်ထပ် အမြန်ပြန်
တက်လာဖြစ်ကြသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ စမတ်ကျကျ ထိုင်နေသော
နေမိုးသစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အသင့်စောင့်ကြိုနေဟန် ပေါ်လွင်၏။

“ညီမလေးက ဧည့်သည်ခေါ်လာခဲ့တယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ၊
တစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ။ အပြင်က ပြန်ရောက်လာတာ
လေ။ ဧည့်သည်က ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်။ အထူးစိတ်
ဆွေကြီး ဝေဟန် ဖြစ်နေတာကိုး၊ ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ”

သွေးဆာနေသည့် ဝံပုလွေ မျက်လုံးတွေနှင့် အား
ပြောပြီးသွားသော နေမိုးသစ်ကို စောသဉ္ဇာက ရှုံ့ရှေ့သလိုဖြင့်
အသာဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူက မထိုင်။

“ဟန်နီ ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိပါတယ်”

ငြင်းမည် ထင်ထားခဲ့၏။ ဝန်ခံသောအခါ သူ အံ့ဩ

ရတော့၏။

“မောင်ရင်တို့ ရောက်လာမှန်း ယက္ခက ပြောပြထားလို့ ဟန်နီကို အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာတွေ ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက် တယ်။ ခပ်စောစော ညစာစားပွဲ စားသောက်ချိန်ကို ရောက်နေပြီလေ”

နေမိုးသစ် ပြောမှ ပြင်ပမြင်ကွင်းတွေကို ကြည့်လိုက် ၏။ မှောင်နေလေပြီ။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ညခြောက်နာရီခွဲ။ နေ့တာတိုပြီး ညတာရှည်သော ဆောင်းကာလနို့ နေ့ဝင်မြန်၏။

“မကြာခင်မှာ ဟန်နီခေါ် ချယ်ရီနန္ဒီ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံကြပြီပဲ။ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသလိုသာနေပါ။ မဖိတ်ခေါ်ထားပေမဲ့ အရင်နေ့က ဖိတ်ခေါ်

ထားတဲ့ဧည့်သည် အခုမှ ရောက်လာတာကိုလည်း ကိုယ်က စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး။ ညစာကျွေးဖြစ်အောင်ကို ကျွေးမှာပါ။ ဟန်နီကဆိုရင် ဝေဟန်နီကို တော်တော်စေတနာရှိပုံရတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေတာကိုပဲ ကြည့်တော့”

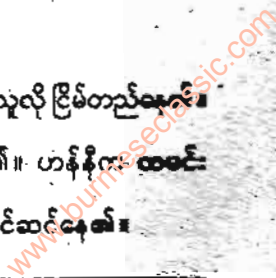
သူ အသာဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ စောသဉ္ဇာက ...

“အစ်ကိုလတ်နဲ့ ဒီဇေတို့ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဧည့်သည် စိတ်ပျက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ယက္ခကို အစောင့်ချထား လိုက်တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် တွန်းလှည်းဖြင့် ဟင်းခွက်တွေ တင်ပြီး တွန်းသယ်လာသော ဟန်နီကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး တွေ့လိုက်ရ သည်။

ဟန်နီ မျက်နှာမှာ ဆေးမိထားသူလို ငြိမ်တည်နေ၏။ ဟန်နီ ဘာမှ မဖြစ်၍ သူ ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ဟန်နီက ထစင် စားဆောင်ထဲကို တွန်းဝင်သွားပြီး စားပွဲပြင်ဆင်နေ၏။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ဟန်နီ မရှိဘူးဆိုတာ လိမ်ညာရတာလဲ၊ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှု လိမ်လည်မှုတွေနဲ့ ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ် ဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား။”

“ဟန်နီ ကိုယ်တိုင်က အဲသလို ပြောခိုင်းခဲ့တာပဲ၊ မင်း မယုံရင် ဟန်နီကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့”

သူ ထိုင်ရာမှ ထ၊ ရပ်လိုက်စဉ် နေမိုးသစ်လည်း လိုက်ရပ်၏။ စောသဉ္ဇာလည်း ဆက်ထိုင်မနေ။

“ထမင်းစားခန်းဘက် သွားကြရအောင်”

ထမင်းစားခန်းထဲရှိ စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှာ အစားအစာတွေကို ကျကျနန ပြင်ဆင်ထား၏။ ဝိုင်အရက်နီနှင့် အဖြူတွေကိုလည်း တွေ့ရ၏။

နေမိုးသစ်က ဟန်နီ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အသာပွေ့မက်လိုက်ပြီး သူ့ကို မထိမဲ့မြင်ကြည့်ကာ ...

“ဟန်နီက အရမ်းလိမ္မာနေပြီ”

ဟန်နီက နေမိုးသစ်ကို အသာတွန်းထုတ်ကာ သူမ နေရာမှာ အသာဝင်ထိုင်ပြီး မျက်လွှာချထား၏။ သူက ဟန်နီနှင့် နီးသောနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ဟန်နီ ... ဟန်နီ ... ကိုယ် ဝေဟန်လေ မှတ်မိရဲ့လား။”

ဟန်နီ အသာပင့်မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

နေမိုးသစ်နှင့် စောသဉ္ဇာတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူက ...

“ဟန်နီ ပျောက်လို့ အားလုံး စိတ်ပူနေကြတယ်၊ နေမိုးသစ်က ဟန်နီကို ဘာလုပ်သေးလဲ၊ ဘာဆေးတွေ တိုက်ထားသေးလဲ”

ဟန်နီ ခေါင်းခါပြ၏။ နေမိုးသစ်က ဝိုင်ပုလင်း

ဖောက်ပြီး သူနှင့် ဟန်နီရှေ့မှ ကလပ်ခွက်ထဲကို လောင်းထည့်ပေး၏။ ပြီးလျှင် စောသဉ္ဇာအတွက် ထည့်ပေး၏။

“ဒီဝိုင်အရက်ထဲမှာ ဘာမှ ခတ်မထားပါဘူး ဝေဟန်၊ မယုံမှာစိုးရင် ကိုယ် အရင်သောက်ပြမယ်”

ပြောပြီး နေမိုးသစ်က ဝိုင်အရက်ကို နှစ်ခါငဲ့၍

မက်မက်စက်စက် သောက်ပြ၏။ ပြီးလျှင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဒီညစာ စားပွဲပြီးရင် ဝေဟန်အနေနဲ့ ဟန်နီကို ပြန်မိသွားလို့ရပြီ”

ဟန်နီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် နေမိုးသစ်ကို လှမ်းကြည့်
၏။ နေမိုးသစ်က အရေးမထားဟန်ဖြင့် ဇွန်းခက်ရင်းတွေကို
အဝတ်ဖြူနှင့် ထပ်မံသုတ်သင်နေရင်းမှ ...

“ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာပွဲကြရင် ဝေဟန်နဲ့ ဟန်နီတို့ ပွဲတက်လာ
နိုင်ဖို့ သီးသန့် ဖိတ်ကြားလွှာ ပို့ပေးလိုက်မယ်”

ဟန်နီ ရှူးရှူးရှားရှားဖြင့် နေမိုးသစ်ကို စူးစူးရဲရဲ
စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူက ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာလဲ”

“ဟောဒီက ညီမလေး စောသဉ္ဇာနဲ့ပေါ့”

သူ အံ့သြမှုတွေ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နိုင်သွား၏။
ဟန်နီလောက်ပင် ဣန္ဒြေမရချင်တော့။ သူ့ထက်ပိုပြီး ဣန္ဒြေမဲ့စွာ
ထရပ်ဖြူးပျာသွားသူမှာ စောသဉ္ဇာ။

“အစ်ကို ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ မိုးကြိုးတွေ
မစ်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ရှက်လိုက်တာ၊ ကျွန်မ ရှက်လို့ သေရ
တော့မယ် ... အို”

“မရှက်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုက ညီမလေးရဲ့ ဖခင်နဲ့ မွေးထားတဲ့သား
မဟုတ်ပါဘူး၊ မယားက ကိုယ်ဝန်နဲ့ ပါလာတဲ့သားပါ။
ဒီအကြောင်းတွေ ညီမလေးတို့ မသိသေးပေမဲ့ ကိုကို ငယ်
ငယ်ကတည်းက သိပြီးသား။ ကိုကိုနဲ့ စောသဉ္ဇာနဲ့ လက်
ဆက်မှ ဒီအိမ်ရဲ့ အခွေတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်လို့ မွေး
စားအဖေ၊ အစောတို့ရဲ့ ဖခင်ရေးထားခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာမှာ
ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ အစောကို စိတ်ချသွားစေချင်တဲ့ သဘောနဲ့
အစောရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီးက စီစဉ်ပေးထားခဲ့တာပေါ့။
အဲဒီ သေတမ်းစာကို အမွေထိန်း ရှေ့နေကြီး ဦးကျော်မြင့်စိုး
ဆီမှာ တောင်းယူဖတ်ရှုနိုင်တယ်”

လေးယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူနှင့်ဟန်နီ
ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲမီးတောင်နှင့် ငလျင်။ စောသဉ္ဇာရဲ့ ရင်ထဲမှာ
မုန်တိုင်း။ နေမိုးသစ် ရင်ထဲမှာ ရေလှိုင်းနှင့် ကျောက်ဆောင်
အာသဉ္ဇာက စတင်တိုက်ခတ်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလို လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်
လက်မခံဘူး။ ဟင်အင်း လက်မခံဘူး။”

ဟန်နီ ငြိမ်သက်စူးစိုက်စွာဖြင့် နေမိုးသစ်ကို ကြည့်
နေ၏။ သူ့မှာလည်း စောသဉ္ဇာကို တစ်လှည့် နေမိုးသစ်ကို တစ်
လှည့် ကြည့်နေမိ၏။ စောသဉ္ဇာရဲ့ ငြင်းဆိုချက်ကို နေမိုးသစ်က
အလေးမထားဟန်ဖြင့် ထမင်းစတင်စားဖို့ ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်ဖြင့်
ထား၏။ ပြီးလျှင် ...

“ကဲ ... အားလုံးပဲ ညစာသုံးဆောင်ကြရအောင်”

၂၂၉

“အစ်ကို မတရားပြောနေတာ၊ အစ်ကို ပြောတော့ ဟန်နီနဲ့
အစ်ကို ချစ်သူဖြစ်နေကြတာဆို”

“ထမင်းစားပြီးမှ စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့ စောသဉ္ဇာ၊
စိတ်တွေ ဒီလောက် မလှုပ်ရှားစမ်းပါနဲ့”

နေမိုးသစ် အတင်းသောက်ခိုင်း၍ ဝိုင်ကို မော့သောက်
လိုက်ကြရပြီးမှ ...

“ခင်ဗျား လူယုတ်မာပဲ”

နေမိုးသစ်က သူ့ကိုယ်သူ ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် ပြန်ထိုး
ညွှန်ပြရင်း ...

“ငါက လူယုတ်မာ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား _ ရင်
ရယ်ဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဟား ဟား ဟား _ အာ _

အား ... အာ ... အစ်”

နေမိုးသစ် ရယ်မောနေရင်းမှ နောက်ကို အကြော
ဆွဲသလိုလန်သွားပြီး ပါးစပ်ထဲမှ အမြုပ်တွေ လွတ်ခနဲ၊ ထွက်လာ၏။
ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဖြုတ်ကျပြီး ငှက်ရှူးပြန်သလို တွန့်လိမ်အကြောဆွဲ
ကာ ခဏအတွင်းမှာပင် မျောသွား၏။ နေမိုးသစ်ရဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်
ရပ်တွေအတွက် တရားဥပဒေက ဆုံးမအပြစ်ဒဏ်ပေးရန် အသင့်
စောင့်ကြိုနေလေပြီ။

သူနှင့် စောသဘာတို့ အံ့ဩပြီး မှင်သက်ကြောင်တွေ
ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဟန်နီရဲ့ ရယ်သံကို ဆက်၍ ကြားလိုက်ရ၏။
ဟန်နီ အားရပါးရ ရယ်မောနေ၏။ ပြီးမှ ရယ်ရှိန်သတ်ပြီး ...

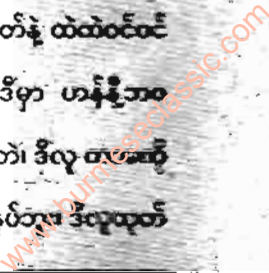
“အခုတော့ ရှင် ဘာတတ်နိုင်တော့သေးလဲ လူယုတ်မာကြီး
ရဲ့၊ ထဟားပါဦးလား ... ဟင်”

“ဟန်နီ ... ဟန်နီ ... မင်း စိတ်ကိုထိန်းပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်
ရတာလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီလူယုတ်မာပေါ့၊ ကျွန်မကို မနေ့က
ညှာခေါ်ပြီး အိမ်ဆေးခတ် ခြေတော်တင်ခဲ့တယ်လေ၊ (ဟန်နီ

ငိုပြန်၏။) ဟန်နီ အိပ်ရာက နိုးလာတော့ ဒီလူ အပြင်ထွက်
သွားတယ်။ သူ့အခန်းထဲမှာ ဟန်နီကို ပိတ်ထားခဲ့တယ်။
ဟန်နီလည်း အခန်းပြင်ထွက်ဖို့ နည်းလမ်းစွာရင်းနှဲ ဟိုရှာ
ဒီရှာ လုပ်ရာက သူ လျှို့ဝှက်ဖွက်ထားတဲ့ ဘေးကို သွား
တွေ့တာ။ အဲဒီသော့နဲ့ သူ့ရဲ့ မီးခဲသေတ္တာကို ခွင့်ကြည့်
တော့ သူ့ရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို တွေ့တယ်။ စီဒေါ်အေ
ပျောက်နေတာ။ အဲဒီမှာတင် ဒီလူပြန်ရောက်လာပြီး သူ့
ဒိုင်ယာရီကို အတင်းဆွဲယူ မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။ ဟန်နီတို့
လည်း လက်ထပ်ယူမယ်ဆိုပြီး နှုတ်ပိတ်ထားဖို့ ချော့ဆာ
တယ်။ ဒီလူ့ရဲ့ အခန်းက မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ငြိန်ဖုန်း
နောက်မှ ဟန်နီ သိလိုက်ရတယ်။ ဟန်နီလေ ... ဒီလူတို့
ချစ်တယ် ဆိုတာထက် ဒီလူကို မသင်္ကာစိတ်နဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင်
နှိုက်ချွတ် လေ့လာကြည့်ခဲ့မိတာပါ။ အဲဒီမှာ ဟန်နီဘဝ
အပျိုရည်ပျက်ခဲ့ရတယ်။ ဟန်နီဆန္ဒ မပါဘဲ၊ ဒီလူ တဖန်
ခားပြတ်တိုက်ယူတာ။ ဟန်နီ လုံးလုံးမကျေနပ်ဘူး၊ ဒီလူထုတ်

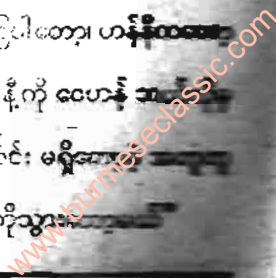

မာက ဟန်နီနဲ့တင် ယုတ်မာတာကို မရပ်သေးဘူး၊ ဒီနေ့ အပြင်မှာ လက်ထပ်ဖို့ ခန်းဝင်ပစ္စည်း သွားဝယ်ရာကအပြန် မှာ ဝေဟန်နဲ့ စောသဉ္ဇာကိုပါ လုပ်ကြံဖို့ သူ့ရဲ့ အဆိပ်ဖော် စပ်တဲ့ အခန်းသော့ကို ဖွင့်ပြီး အဆိပ်တွေထုတ်ပေးတယ်။ စားသောက်စရာတွေထဲ ထည့်စပ်ခိုင်းတယ်။ အဆိပ်ဖြေဆေး နှစ်လုံးကို အသင့်ဆောင်ခိုင်းထားတယ်။ ဝေဟန်တို့ စားသောက်ပြီး အဆိပ်မိ သေကြမယ်။ ဒီလူနဲ့ ဟန်နီက ဖြေဆေး အမြန်သောက်ပြီး ရှင်ကြမယ်။ ဇီဝေါ့ အမေကိုလက်စပျောက်သလို ဝေဟန်နဲ့ သဉ္ဇာကို လက်စပျောက်ပစ်မယ် ဆိုတဲ့အထိ ဒီလူ ကြံရွယ်ခဲ့တယ်။ ဒီလူပေးထားတဲ့ ဟန်နီ ဆီမှာရှိတဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးဆိုတာ အတုတွေပါ။ ဒီမှာ ကြည့်”

ဟန်နီက ထသွားပြီး နေမိုးသစ်ရဲ့ အတွင်းဆိတ်ထဲ မှ ဆေးတောင့်နှစ်လုံးကို ထုတ်ပြ၏။
“ဒီဆေးတောင့်ကမှ ဖြေဆေးအစစ်၊ သူ့သေစေချင်နေတာ၊

ဝေဟန်နဲ့ ဟန်နီ၊ သူ လက်ထပ်ချင်နေတာ စောသဉ္ဇာ၊ ဒီဆေးတောင့်က ဒီလူနဲ့ စောသဉ္ဇာအတွက် ချန်လှပ်ထားတာ၊ ဒီအဆိပ်အတွက် ဖြေဆေးနှစ်တောင့် ဖော်စပ်ထားတာလို့ ဒီလူ ပြောခဲ့သေးတယ်။ ဒီလူက ဝိုင်အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ထည့်မထားဘူး ထင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေခဲ့တာ၊ အမှန်တော့ အားလုံးမှာ ပါပြီးသွားပြီ။ အခု ဟန်နီကော သဉ္ဇာနဲ့ ဝေဟန်တို့ပါ အဆိပ်မိနေပြီ။ နေမိုးသစ် သောက်တဲ့ အဆိပ်က ပျောက်တယ်။ သူ့လုပ်ရပ် ဆိုးတွေအတွက် ရဲလက်ကိုင်ပဲပြီး အမှုဖွင့် အရေးယူလိုက်ကြပါ။ သူ့သေသွားရင် ပြစ်ဒဏ်ခံရတာ ပေါ့သွားမှာနို့ဆို အဲဒီလို စီစဉ်လိုက်ရတာပါ။ ဒီဖြေဆေးက နှစ်လုံးပဲရှိတယ်။ ဝေဟန်နဲ့ သဉ္ဇာတို့ သောက်လိုက်ကြပါတော့၊ ဟန်နီထဲမှာ အပျိုရည်ပျက်နေတဲ့ အတူတူ ဟန်နီကို ဝေဟန် အားလုံးမှာလည်ခွင့်လွတ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ အဆိပ်ဖြေဆေးမရှိသူဘဝနဲ့ ငရဲကိုသွားတာပဲ။

၏။

ဟန်နီက ဆေးကို သူ့လက်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ပေး

သူက ...

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဟန်နီရယ်၊ ဒီဆေးကို မင်းနဲ့ သဉ္ဇာ သောက်လိုက်ပါ၊ ကိုယ် သေရဲပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... သဉ္ဇာ မသောက်ဘူး၊ ရှင်တို့သာ သောက်လိုက်ပါ၊ သဉ္ဇာဘဝက အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး၊ ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက်တာတွေ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလို့ ခံစားရချက်တွေ များလွန်းလို့ သဉ္ဇာဘာသာ ဒီအတိုင်းပဲ သေသွားချင်လို့ပါ”

ဟန်နီက အသားကြော်လှီးစားသော ဓားပြားလေးဖြင့် သူမ လည်ပင်းကို သူမဘာသာ ပြန်ထောက်ထားလိုက်ပြီး ...

“ရှင်တို့ မသောက်ရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သေလမ်းကို အမြန်ဆွေးချယ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟန်နီ ... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”

“ဟန်နီရယ် ... သဉ္ဇာတို့ရဲ့ စေတနာကို နားလည်ပေးပါ”

ဟန်နီက သွေးစိမ့်ထွက်လာသည်အထိ သူမကိုယ်သူမ ထိုးဆွဲလိုက်၏။ သူနှင့် စောသဉ္ဇာတို့ ရင်ထိတ်ပူပန်သွားစဉ် ...

“သောက်ဆို သောက်လိုက်၊ အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး၊ အဆိပ်တွေ ပျံ့မလာခင် သောက်ချလိုက်၊ သောက် ... သောက်”

သူက သဉ္ဇာပါးစပ်ထဲကို ဆေးလုံးထည့်ပြီး အတင်းမျိုချခိုင်းလိုက်၏။ သူ့လက်ထဲမှ ကျန်နေသော ဆေးတစ်လုံးကို ဟန်နီအား ပေးမည်အပြင် ...

“နင် ငါ့ကို ဒုက္ခထပ်ပေးနေပါလား ဝေဟန်ရယ်၊ ငါ့ဒဏ်ရာနှစ်မျိုးနဲ့သေအောင် နင်လုပ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟန်နီရယ်၊ ကိုယ် သောက်ပါ့မယ်”

www.burmeseclassic.com

သူ ဆေးတောင့်ကို ငုံ့ထားလိုက်၏။ လိုအပ်ပါက

ဟန်နီကို တိုက်ရန်အသင့် ...

“နင် မျိုချလေ၊ ပါးစပ်ဟ”

သူ ပါးစပ်ဟပြီး လျှာအောက်ဖွက်ထားလိုက်၏။

“လျှာလှန်ပြ”

သူ လှန်ပြတော့ ဆေးတောင့်ကို ဟန်နီ တွေ့သွား

ပြီး ...

“နင် ... နင်”

“ကိုယ် တကယ် မျိုချလိုက်ပြီ ဟန်နီ ... အင့်”

သူပါးစပ်ကို အမြန်ဟပြလိုက်၏။ လျှာအောက်လှန်

ပြလိုက်၏။ မရှိတော့။ ဝမ်းထဲ ကျသွားလေပြီ။

သွေးစက်စက်ယိုစီးနေသော လည်တိုင်ပေါ်မှ ထောက်

ခားကို ချပြီး ဟန်နီ နာကျင်ကြေကွဲစွာ ပြုံးပြ၏။

“တမလွန်ဘဝမှာ ဒီလူယုတ်မာနဲ့ လက်ထပ်ချင်လက်ထပ်

နေရမှာ၊ ဝေဟန် ရှင်တို့ ရာသက်ပန် ပေါင်းဖော်သွားနိုင်

ကြပါစေ”

စောသဉ္ဇာက ငိုကြွေးချက်မပြင် ဟန်နီကို ပြေးတွေ့၏။

သူ အပြေးရောက်စဉ် စောသဉ္ဇာ လက်ထဲမှာပင် ဟန်နီ အမြှုပ်

ပြန်ကာ လူးလွန်ကော့လန်ပြီး ငြိမ်သက်နေကျသွား၏။

သူ အသံကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟန်နီ ... ဟန်နီရေ ... ဟန်နီ”

စောသဉ္ဇာရဲ့ ငိုနှိုက်သံ။ သူ့ရှင်တွင်းမှာ လှိုက်လှဲသော

ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ထုနှင့်ထည်နှင့် ပျက်သုန်းကြေမှုပြုကျသံ။

အာရုံတွေ တင်းတော့ မခံနိုင်တော့။

လဲပြီလျှော့နေသော ဟန်နီအပေါ်မှာ နှစ်ယောက်

သား အားရပါးရ ဖက်ပြီး အုလိုက်သည်းလှိုက် ငိုကြွေးပစ်လိုက်

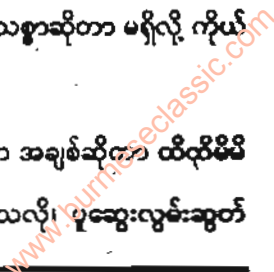
မိသည်။

အချစ်မပါတဲ့ မေတ္တာမှာ သစ္စာဆိုတာ မရှိလို့ ကိုယ်

ထင်ခဲ့မိတယ် ဟန်နီ ...

သစ္စာရှိတဲ့ မေတ္တာအသိမှာ အချစ်ဆိုတာ ထိထိမိမိ

ပျော်ရွှင် ကြည်နူးဖွယ်ရာတွေလည်း ရှိသလို၊ ပူဆွေးလွမ်းဆွတ်

အောက်မေ့ရာ အဖြစ်နှင့်လည်း ရှိနေတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိခဲ့ရပါပြီ ဟန်နီရယ်။

ဆောင်းညက ပြန်ပြောင်းတသဖွယ် မကောင်းတော့ လောက်အောင်ပင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာတွေ အပြည့်ဖြင့် အချိန်အီး ခလားဆွဲပြီး ဆက်လွှင့်နေလေသည်။

၂၃၁

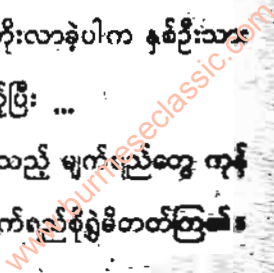
အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ...

သူနှင့် စောသဇ္ဇာတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းရာသီဝင်၍ ညပိုင်းနှင့် နံနက်အစောပိုင်း

(လျှော့)နာရီ (၄၁)နာရီအချိန်များမှာ သူတို့ အခန်းတံခါးကို လှ အောင်ပိတ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နေခဲ့မိသည်။ ထိုအချိန်မျိုး တစ်ခါတလေ အိပ်မပျော်ခြင်းဖြင့် ဆုတိုးလာခဲ့ပါက နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ပြီး ...

အတိတ်ကို သတိရလွမ်းသည့် မျက်ရည်တွေ ကျန် ခမ်းနွမ်းလျှသွားသည်အထိ ပြိုင်တူ မျက်ရည်စုံရွဲမိတတ်ကြ၏။

၂၄၀

သရော်ချို

မှောင်အရောင် ပြောင်းတတ်သည့် အလင်းဖွက်
ဆောင်း အကြောင်းကိုမူ သူတို့ တစ်သက်တာ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့
ရနိုင်ကြမှာ မဟုတ်တော့ပေ။

BURMESE
CLASSIC

ဇာယပ်ရီသတ်ကလေး

မေတ္တာစာလင်ဖြင့်

စာနာတတ်စို့

ဖွင့်ပေးဖတ်စားပျဉ်ကြပါစေ

သရော်ချို